

Maneviyat

Müslüman Ahmediye Cemaati Türkçe Dergisi Ocak-Şubat-Mart, 2012

Yıl:2

Cilt: 1

Sayı:5

Ocak, Şubat, Mart 2012
(Miladi)

Muharrem, Safer,
Rebiülevvel, Rebiülahir
1433

(Hicri)

Sulh, Tebliğ, Aman 1391
(Hicri Şemsi)

Yayınlayan:

Ahmadiyya Muslim Jamaat
Verlag der Islam

Adres :

Türk Masası
Ahmadiyya Muslim
Jamaat e.V.

Genfer Str 11 60437
Frankfurt, Almanya

Tel: Fax:

06950688741 06950688743

Sorumlu:

Raşit Paktürk

E-mail:

maneviyat@ahmadiyya.de

ISSN: 2192-3396

“Maneviyat” is a Turkish
Magazine of Ahmadiyya
Muslim Jamaat e.V.
Germany

“Maneviyat” ist eine
türkische Zeitschrift der
Ahmadiyya Muslim Jamaat
e.V. Deutschland

EDİTÖRDEN

“Maneviyat” ilk olarak Almanya’da 2001 yılında aylık bülten şeklinde yayınlanmaya başladı ve birkaç yıl devam etti. 2011 senesinde ise Vadedilen Mesihin^{as} 5. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed’in^{atba} izniyle tam bir dergi olarak yayınlanmaya başladı ve Allah’ın^{cc} lütfu ile yayın hayatının 1. yılını doldurdu. Bu vesile ile Yüce Allah’a^{cc} şükranlarımızı takdim etmek gayesiyle, O’nun sevgili Peygamberi Hz. Muhammed Mustafa’yı^{sav} diğer bütün peygamberlerden ayıran “Hatemü’n Nebiyyin” makamını anlatan özel bir sayı hazırladık. Bu devirde Müslüman din bilgileri tarafından Hatemü’n Nebiyyin ayetine yüklenen anlam, Hz. Resulüllah’ın^{sav} gerçek şanını ortaya çıkaracağı yerde onun makamını düşük göstermektedir. Vadedilen Mesihin^{as} sık sık vurguladığı gibi, biz her manevi ilerleme için Peygamber Efendimizin^{sav} minneti altındayız ve Vadedilen Mesihe ihsan edilen manevi nimetler, Peygamber Efendimize^{sav} Yüce Allah^{cc} tarafından bahşedilen nimetlerin damlası bile değildir. 2012 yılının bu ilk sayısında, Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed-i Mustafa’ya^{sav} olan minnetimizden dolayı onun Hatemü’n Nebiyyin makamını bir miktar da olsa anlatmaya çalıştık.

Bu özel sayıyı hazırlarken Müslüman Ahmediye Cemaatinin bu konudaki geniş literatüründen faydalandık. Özellikle Vadedilen Mesih^{as} ve onun ikinci Halifesi Hz. Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed’in^{ra} yazılarından, ayrıca dördüncü Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed’in^{ar} konuşmaları ve soru cevap toplantılarında verdiği cevaplardan istifade ettik. Çalışmamızın okuyucular için hayırlara vesile olmasını dileriz.

Raşit Paktürk

Kuran-ı Kerim	3
Hadis-i Şerif	4
Bir hatanın izalesi	6
Vahyin devamı ve ümmetî peygamberin gelmesi	14
İslam büyüklerimize göre “Hatemü’n Nebiyyin” ayetinin anlamı	24
Yanlış anlaşılan bazı hadislerin izahı	29
Hz. Resulüllah ^{sav} “Hatemü’n Nebiyyin”dir	34
Peygamber Efendimizin ^{sav} dilinden peygamberliğin devamı	39
Hz. Ayşe’nin ^{ra} önemli bir uyarısı	41
“Hatem” kelimesinin kullanımına dair örnekler	44
Peygamberliğin sona erdiği fikri Kuran-ı Kerim’e aykırıdır	47
Kuran-ı Kerim gibi mükemmel bir Kitap varken bir peygamberin gelmesine ihtiyaç var mı?	48
Bu devir bir peygambere muhtaç mıdır?	50
Kaside: Ey Allah’ın tükenmez feyz ve irfan pınarı	54
Peygamberlerden alınan bir söz	61
Hatemü’n Nebiyyin kavramının gerçek anlamı	62

ENGLISH Contents

- The Holy Quran
- Traditions of the Holy Prophet^{saw}
- Rectification of a mistake
- Continuation of revelation and the possibility of a Messenger from within the Ummah
- Opinions of the Muslim elders regarding finality of prophethood
- Explanations regarding some misunderstood traditions
- The Holy Prophet^{saw} is “Khatamannabiyyeen”
- Writings of the Promised Messiah^{as}
- The continuation of prophethood from the very traditions of the Holy Prophet^{saw} himself
- An important warning from hazrat Ayesha^{ra}
- Ending of all types of prophethoods goes against the Holy Quran
- Several examples on the use “Khatam” in Arabic
- Ending of all types of prophethoods goes against the Holy Quran
- Do we really need another prophet when we already have a perfect book?
- Is this age in need of a prophet?
- Qasidah: If only I had wings to fly
- A word from the prophets
- The real meaning behind the notion of “Khatamaiyyat”

فہرست مضامین

URDU

- آیات قرآنیہ -
- حدیث نبوی -
- ایک غلطی کا ازالہ -
- وحی اور امتی نبوت -
- بزرگان سلف اور آیت خاتم النبیین -
- مخالفین کی پیش کردہ بعض احادیث کا صحیح مفہوم -
- آنحضور صلی اللہ علیہ وسلم خاتم النبیین ہیں از افاضات حضرت مسیح موعود علیہ السلام -
- اجراء نبوت آنحضور صلی اللہ علیہ وسلم کی زبان مبارک سے -
- حضرت عائشہ کی ایک اہم تنبیہ -
- لفظ خاتم اور اسکا استعمال -
- عقیدہ بندش نبوت کو قرآن کریم رد کرتا ہے -
- کیا قرآن کی موجودگی میں امتی نبی کی ضرورت ہے؟
- کیا یہ دور ایک نبی کا متلاشی ہے؟
- قصیدہ یا عین فیض اللہ والعرفان -
- میثاق النبیین -
- خاتم النبیین کا حقیقی مفہوم -

Önemli not: Bu dergi içinde alıntı yapılmış olan Tövbe suresi dışındaki tüm Kuran-ı Kerim surelerinin ayet numaraları “Besmele” daima ilk ayet kabul edilerek verilmiştir.

Kuran-ı Kerim

Ahzap suresi, ayetler 39-41

39. Allah'ın Peygamber'e farz kıldıkları hakkında ona bir sıkıntı olmamalıdır. Allah'ın bu sünneti, daha önce geçmiş (peygamberler) için (de) geçerliydi. Allah'ın buyruğu daima karara bağlanmıştır.

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ
اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ
وَكَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَّقْدُورًا ۝٣٩

40. O (peygamberler) Allah'ın mesajını (halka) ulaştırırlardı. Ancak O'ndan korkarlardı ve Allah dışında kimseden korkmazlardı. Allah, hesap (görmek için) yeterlidir.

الَّذِينَ يَبْلِغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَيَخْشَوْنَهُ
وَلَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ وَكَفَى بِاللَّهِ
حَسِيبًا ۝٤٠

41. Muhammed, sizler gibi erkeklerin hiçbirinin babası değildir. Ancak o, Allah'ın Resûlü'dür, (hatta daha da üstündür. Yani o,) peygamberlerin mührüdür. Allah, her şeyi çok iyi bilendir.

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ
وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ
وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ۝٤١



Hız. Resulüllah^{sav} şöyle buyurmuştur:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ قَالَ كُنَّا جُلُوسًا عِنْدَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَأُنْزِلَتْ عَلَيْهِ سُورَةُ الْجُمُعَةِ وَآخِرِينَ
مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ قَالَ قُلْتُ مَنْ هُمْ يَا رَسُولَ اللَّهِ
فَلَمْ يُرَاجِعْهُ حَتَّى سَأَلَ ثَلَاثًا وَفِينَا سَلْمَانُ ثُمَّ قَالَ لَوْ
كَانَ الْإِيمَانُ عِنْدَ الثُّرَيَّا لَنَا لَهُ رِجَالٌ أَوْ رَجُلٌ مِنْ هَؤُلَاءِ

Hız. Ebu Hüreyre^{ra} tarafından rivayet edildiğı üzere: Bizler (ashab-ı kiram^{ra}) Hız. Resulüllah'ın^{sav} huzurunda otururken, kendisine Cuma suresinin: “Ve aharine minhum lemma yelhağû bihim” ayeti kerimesi nazil oldu. Bunun üzerine Ebu Hüreyre, Hız. Resulüllah'a^{sav}, onlar kimlerdir diye sordu. Hız. Resulüllah^{sav} cevap vermedi. Ebu Hüreyre^{ra} aynı soruyu üç defa tekrarladi. Aramızda (yani ashaplar arasında) Selman-ı Farisî^{ra} de vardı. Hız. Resulüllah^{sav} mübarek elini Hız. Selman'ı Farisî'nin^{ra} üzerine koydu ve daha sonra: Eğer iman Süreyya (Ülker) yıldızına kadar yükselmiş olsa (ve dünyadan tamamen kalkmış olsa,) bunlar arasından öyle erler veya er olacak ki, ona yetişecektir. ¹

¹ Sahih-i Buhari; Kitabü't tefsir; babü'l Cum'a Kavlühu: Ve Aharîne Minhüm

Vadedilen Mesih ve Mehdi Hazretleri şöyle demiştir;

“Benden önce gelmiş geçmiş peygamberlerle Allah’ın seçkin kullarına verilen nimetten aldığım mükemmel payı, herhangi bir hüner sonucu değil, sadece Allah’ın lütfuyla almış bulunuyorum. Eğer ben, Yüce Efendim, peygamberlerin iftiharı, insanların en yücesi **H. Muhammed’in^{sav} yollarına uymamış olsaydım bu nimete nail olmam imkânsızdı. Onun için ben ne buldumsa O’na uymakla buldum.** Ben, gerçek ve mükemmel bilgime dayanarak şunu biliyorum ki, hiçbir insan Yüce Peygamber Efendimize^{sav} uymaksızın ne Rabbine, ne de mükemmel bir marifete ulaşabilir.

Ben burada şunu da belirtmek isterim ki, Yüce Peygamber Efendimize^{sav} gerçek ve kâmil bir şekilde uyduktan sonra, ilk önce insanın içinde meydana gelen şey, büsbütün teslim olmuş kalptir. Başka bir ifadeyle, gönülden dünya sevgisi yok olur gider. Gönül, ebedi ve hiç tükenmez bir lezzet arzusuna kapılır. Bundan sonra artık bu teslim olmuş kalpten ötürü, en temiz ve mükemmel bir İlahi aşk elde edilir. **İnsanoğlu, bu nimetlerin hepsine ancak Yüce Peygamber Efendimize^{sav} uymakla varis olur.”¹**

¹ Hakikatü'l Vahiy, Ruhani Hazain c:22, s.64-65

Bir hatanın izalesi



Yazan: Vadedilen Mesih ve Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
نَحْمَدُهُ وَنُصَلِّي عَلَى رَسُولِهِ الْكَرِيمِ

Cemaatimize mensup olup iddiamız ve delillerimiz hakkında bilgisi az olan, kitaplarımızı dikkatle incelemeyen ve uygun bir müddete kadar sohbetimizde kalmak suretiyle bilgilerini pekiştirmeyen kimseler, bazen muhaliflerin bir itirazına karşılık olarak tam manasıyla gerçeğe aykırı bir cevap verirler. Bundan dolayı hak üzerinde olmalarına rağmen pişmanlık duymak zorunda kalırlar. Nitekim bir kaç gün önce muhaliflerimizden biri “biat ettiğiniz kişi nebi ve resul olma iddiasındadır” diye itiraz yöneltince, ona sadece “hayır” kelimesiyle cevap verilmiştir. Hâlbuki böyle

bir cevap doğru değildir. Doğrusu üzerime inen Allah’ın pak vahyinde benim hakkımda yüzlerce defa resul, mürsel ve nebi kelimeleri kullanılmaktadır. O zaman “bu tür sözler mevcut değildir” şeklindeki bir cevap nasıl doğru olabilir. Yakın döneme ait vahiylerde, önceki döneme nispetle çok daha açık bir şekilde söz konusu kelimeler bulunmaktadır. Yirmi iki sene önce basılan Berahin-i Ahmediye’de bile bu kelimelerin sayısı hiç az değildir. Adı geçen kitabın 498. sayfasında, İlahi mukalemeler arasında bir vahiy şu kelimelerle yazılmıştır:

Maneviyat

هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

Bu vahiyde açıkça bu acize resul denilmiştir. Daha sonra aynı kitabın 504. sayfasında hak-
kımda şöyle bir vahiy vardır:

جَرَى اللَّهُ فِي حُلَلِ الْأَنْبِيَاءِ

Yani “Allah’ın resulu nebilerin elbisesinde.” Daha sonra aynı kitapta bu mukalemeğe yakın
bir yerde aşağıdaki vahiy mevcuttur:

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ

Bu vahiyde ben Muhammed ve resul diye isimlendirildim. Ayrıca Berahin-i Ahmediye sayfa
557’de “دُنْيَا مِائِ اِيَكْ نَذِيْرَا” “dünyaya bir uyarıcı geldi” diye bir vahiy mevcuttur ve bunun ikinci kı-
raati “دُنْيَا مِائِ اِيَكْ نَبِيْ آيَا” “dünyaya bir nebi geldi” şeklindedir. Aynen bunun gibi Berahin-i
Ahmediye’de bana çeşitli yerlerde resul diye hitap edilmiştir.

Şimdi eğer “Peygamber Efendimiz^{sav} hatemü’n nebiyyindir, ondan sonra nebi nasıl gelebi-
lir” denilirse, ona cevabım şudur: Siz Hz. İsa’nın ahir zamanda ineceğine iman etmekle kal-
mayıp kendisinin nebi olacağını kabul ederek ona kırk sene nübüvvet vahyinin ineceğine
iman ediyorsunuz. Böylelikle Peygamber Efendimizin^{sav} (peygamberlik) dönemini dahi
aşacağını tasdik etmektesiniz. Hâlbuki bu şekilde ister eski, ister yeni hiçbir peygamber ge-
lemez. Böyle bir inanış günahtır. Hatemü’n nebiyyin وَلَكِنْ رَسُولُ اللَّهِ وَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ ayeti ve hadis
لَا نَبِيَّ بَعْدِي benden sonra nebi yoktur bu inanışın açık bir yalan olduğuna şahittir. Bizler bu
tür inanışlara kesin muhalefet etmekteyiz. Biz Hatemü’n nebiyyin, وَلَكِنْ رَسُولُ اللَّهِ وَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ
ayetine gerçekten tam manasıyla iman etmekteyiz. Aslında bu ayette muhaliflerimizin ha-
bersiz oldukları gaybi bir haber bulunmaktadır. Bu İlahi gaybi habere göre, Allah^{cc} şunu an-
latmaktadır: “Peygamber Efendimizden^{sav} sonra İlahi gaybî haberlerin kapıları kıyamete
kadar kapatılmıştır. Netice itibarıyla artık bir Hindu, Yahudi, Hristiyan veya sözde bir
Müslümanın kendisi hakkında nebi kelimesini ispatlaması mümkün değildir. Bir tek pence-
re hariç nübüvvetin bütün pencereleri artık kapanmıştır. Açık olan pencerenin adı *siret-i*
sıddıkî, yani fena fir’resul’dur¹. Kim bu pencereden Allah’a yaklaşırsa ona zıllî² manada nü-
büvvet-i Muhammedî’nin^{sav} çarşafının ta kendisi giydirilir. Bundan dolayı böyle kimsenin
nebi olması gayret³ yeri değildir. Çünkü o kimse kendisi için değil, Peygamberinin^{sav} celali
için, kendi zatından değil, Peygamber Efendimizin^{sav} pınarından içmektedir. Bundan ötürü
o kimsenin ismi gökte Muhammed ve Ahmed’dır. Bu şu demektir: Muhammed’in^{sav} nübüv-
veti bürüz⁴ manada Muhammed’e verildi, başkasına verilmedi. Özet olarak

¹ Fena Fir’resul: Kendi varlığını Resulullah’ın şahsında yok etmek. Peygamber Efendimizi^{sav} tam olarak taklid
ve ona uymakla, bu hal teşekkül eder. (Çev.)

² Zıll: Gölge demektir (Çev.)

³ Gayret: Din, iman, namus gibi kıymetlere tecavüz edenlere karşı müdafaa için harekete geçmek. (çev.)

⁴ Bürüz: Hz. Muhammed’in^{sav} manevi tesiriyle kendisinden nur, feyiz ve bereket alarak ümmetinde ortaya çı-
kan bir kimse. (Çev.)

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

ayet-i kerimesinin¹ manası şudur:

لَيْسَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِ الدُّنْيَا وَلَكِن هُوَ أَبٌ لِّرَجَالِ الْآخِرَةِ لِأَنَّهُ خَاتَمُ
النَّبِيِّينَ وَلَا سَبِيلَ إِلَى فَيُوضِ اللَّهُ مِنْ غَيْرِ تَوَسُّطِهِ

İşte benim nübüvvetim ve risaletim nefsimden ötürü değil Muhammed ve Ahmed olma açısından. Bana bu isim fena fir'resul olduğum için verilmiştir. Bundan dolayı hatemü'n nebiyyin mefhumuna bir halel gelmedi. Ama İsa^{as} indiğinde buna halel getirecektir.

Unutulmamalıdır ki sözlükte nebi, Allah'tan bilgi alıp gaybdan haber veren kimseye denilir. Bundan dolayı nerede bu mana gerçekleşirse, nebi kelimesinin kullanılması gerekecektir. Ayrıca nebinin resul olması şarttır. Çünkü nebi resul değilse, o zaman ona musaffa² gayb haberleri verilemez. Buna لَا يُظْهَرُ عَلَى غَيْبَةٍ أَحَدًا إِلَّا مَنِ الرِّقَابُ مِنَ رَسُولٍ ayet-i kerimesi³ engel teşkil eder. Şimdi eğer Peygamber Efendimizden^{sav} sonra bu manada nebi reddedilirse, o zaman bunun doğal sonucu olarak "bu ümmet ilahi mukalemlerden mahrumdur" şeklinde bir inanış taşıyacağız. Çünkü kimin eliyle Allah tarafından gaybi haberler zuhur ederse, لَا يُظْهَرُ عَلَى غَيْبَةٍ ayet-i kerimesine göre ona nebi denilecektir. Aynı şekilde Allah tarafından gönderilene, biz resul diyeceğiz.

Peygamberimizden^{sav} sonra artık kıyamete kadar yeni şariat getiren kimse gelemmez. Nebi lakabının ona bağışlanması için Peygamber Efendimizin^{sav} kendisine aracı olması ve gökyüzünde ismi Muhammed ve Ahmed konacak kadar fena fir'resul derecesine ulaşması şarttır. Bu şartları taşımaksızın kim böyle bir iddiada bulunursa وَمَنِ ادَّعَى فَقَدْ كَفَرَ kâfir olur. Hatemü'n nebiyyinin mefhumu içinde saklanmış gerçek sır şudur: "Şekli ve şemali her ne olursa olsun ayrılık perdesi bulunduğu müddetçe nebi diye adlandırılacak olan kimse hatemü'n nebiyyin üzerinde bulunan mührü kırmış sayılacaktır. Ama eğer birisi ileri derecedeki birleşme ve ayrılığı yok etme sonucunda, onun ismini alacak kadar kendini hatemü'n nebiyyin içinde yok etmişse ve şeffaf bir ayna gibi Muhammedî çehreyi aksettirmişse, böyle bir kimse mührü kırmadan nebi adını alacaktır. Çünkü o zilli olarak Muhammed'dir^{sav}. Nitekim zilli olarak ismi Muhammed ve Ahmed olan kimse nübüvvet iddiasında bulunmasına rağmen, Efendimiz Muhammed^{sav} Hatemü'n Nebiyyindir. Çünkü ikinci Muhammed, sadece Muhammed'in^{sav} resmidir ve onun ismini taşımaktadır. Ama İsa'ya^{as} gelince, o mührü kırmadan gelemmez. Çünkü onun peygamberliği ayrı bir peygamberliktir. Bununla birlikte bir kimse bürüz olarak dahi nebi ve resul olmayacaksa o zaman اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ⁴ ayet-i kerimesinin manası nedir?⁵ Unutulmamalı ki ben

¹ Ahzap suresi, ayet 41

² Musaffa gayb haberi: İçinde hiçbir bulanıklık olmayan, apaçık gaybî haber (Çev.)

³ Cin suresi, ayetler 27-28

⁴ Fatiha suresi, ayet 6

⁵ Bu ümmete de önceki nebi ve sıddıklara verilen nimetlerin verileceği unutulmamalı. Nitekim peygamberlerin nebi olarak adlandırılmalarının sebebi olan nübüvvetler ve gaybi haberler de onlara verilen nimetlerdendir. Kuran-ı Kerim لَا يُظْهَرُ عَلَى غَيْبَةٍ أَحَدًا إِلَّا مَنِ الرِّقَابُ مِنَ رَسُولٍ demek suretiyle nebi ve resul hariç diğerlerine gaybi ilimlerin kapısını kapatmaktadır. Netice olarak musaffa gaybın verilmesi için nebi olmak gerekir. Ayet-i kerime

bu anlamda nebi ve resul olduğumu inkâr etmiyorum. Vadedilen Mesihe Sahih-i Müslim’de işte bu anlamda nebi denmiştir. Allah’tan gaybi haberler alan kimseye eğer nebi denmeyecekse o zaman ona hangi ad verilecektir. Eğer ona muhaddes¹ denecek dersiniz o zaman hiç bir sözlükte tahdisin anlamı, gaybı zahir ve aşikâr etmek olarak verilmemiştir. Ama nübüvvetin manası gaybi meselelerin ortaya çıkmasıdır. Nebi, Arapça ve İbranice’de ortak olan bir kelimedir. İbranice’de bu kelime “nabi” olarak geçmektedir. Nabi ise nebe’den türemiştir. Manası da Allah’tan bir haber alıp gelecek ile ilgili bir haber vermektir. Ayrıca nebinin şariat sahibi olması şart değildir. Nübüvvet sadece Allah vergisidir ki, onun vasıtasıyla gayb ile ilgili olanlar açıklanır. Nitekim ben bu güne dek Allah’tan yüz elliye yakın gaybi haberin bana verildiğini ve onların şeffaf bir şekilde gerçekleştiğini kendi gözümle gördüğüm halde nebi ve resul kelimelerinin bana isnat edilmesini neden reddedeyim? Allah^{cc} bizzat kendisi bana bu isimleri verdiği halde ben onları nasıl kabul etmeyeyim ve O’ndan başkasından neden korkayım? Beni gönderen Allah^{cc} adına yemin olsun ki, O’na iftirada bulunmak, ancak lanetli kimselerin işidir. Beni Vadedilen Mesih olarak gönderen O’dur. Ben Kuran ayetlerine iman ettiğim gibi bir zerre kadar fark gözetmeksizin bana indirilen apaçık vahiye de iman ederim. Tevatür halinde olan alametlerle onun doğruluğu bana ispatlanmıştır. Ben Kâ’be içinde durup, bana inen bu tertemiz vahyin, Hz. Musa^{as}, Hz. İsa^{as} ve Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav} ile konuşan Allah’ın kelamı olduğuna yemin edebilirim. Yeryüzü ve gökyüzü benim için tanıklık etti. Ayrıca gökyüzü ve yeryüzü benim Allah’ın^{cc} halifesi olduğumu beyan etti. Ama önceden verilmiş olan İlahi gaybi haberlere göre mutlaka reddedilmem gerekirdi. Nitekim kalpleri üzerinde perdeler bulunanlar kabul etmezler. Allah’ın, öteden beri peygamberlerini desteklediği gibi mutlaka beni de destekleyeceğini biliyorum. İnkârcılar ise Allah’ın desteğinden mahrum oldukları için karşımda duramazlar.

Nübüvvet ve risaleti reddettiğim her yerde, sadece müstakil bir şariat getiren ve bağımsız bir nebi manasına gelen nübüvveti reddettim. Ama Resul-i mukteda Muhammed’den^{sav} batını feyzler alarak, ismi ile isimlenmek suretiyle, onun vasıtasıyla Allah tarafından gayb ilmine mazhar olduğum manasında ve yeni bir şariat getirmeksizin resul ve nebiyim. Bu manada nebi olduğumu hiçbir zaman inkâr etmedim. Allah^{cc} işte bu manada bana nebi ve resul diye hitapta bulunmuştur. Nitekim ben hala bu manada nebi ve resul olduğumu inkâr etmiyorum. Ve benim

۲ “من یتسم رسول و یناوردہ ام کتاب“

şeklindeki sözlerim sadece “ben şariat sahibi değilim” manasındadır.

Bu gerçek hiç bir şekilde gözardı edilip unutulmamalı; nebi ve resul ismiyle hitap edilme rağmen Allah tarafından haber verildiğine göre, üzerime inen bütün feyzler bana direk olarak verilmemiştir. Tersine gökte bir pak vucüt vardır. İsmi de Muhammed Mustafa’dır^{sav} ki, onun ruhani feyzi beni desteklemektedir. Bu vasıtayı göz önünde bulundurarak, onda

أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ bu musaffa gayptan bu ümmetin mahrum bırakılmayacağına şahittir. Musaffa gaybe gelince, bahsedilen ayet bunu nübüvvet ve risalet şartıyla sınırlandırmıştır. Diğer taraftan direk olarak bu nimete ulaşma kapısı kapatıldığına göre, bu İlahi bağış için sadece bürüz, zılliyyet ve fenafî’r resul kapısı açıktır. İyice düşün! (Yazarın notu)

¹ Muhaddes: Allah^{cc} ile konuşma şerefine nail olmuş kimse (Çev.)

² Farsça beytin anlamı: Ben resûl değilim, kitap getirmedim (Çev.)

var olmak suretiyle, Muhammed ve Ahmed ismiyle müsemma olarak ben, hem resul hem de nebiyim. Yani hem gönderilen, hem de Allah tarafından gaybi haberler verilen (birisiyim.) Böylelikle Hatemü'n Nebiyyin mührü korundu. Çünkü ben in'ikas ve zıll olarak sevgi aynası vasıtasıyla onun ismiyle şereflendirildim. Allah vahyinde ismimi neden nebi ve resul koydu diye öfkelenen varsa öfkesi ahmaklığındandır. Çünkü benim nebi ve resul olmamla Allah'ın mührü kırılmaz.¹

Ben kendim için "Allah beni nebi ve resul diye adlandırmıştır" dediğim gibi muhaliflerin de Meryem oğlu İsa^{as} için "o Peygamber Efendimizden sonra tekrar dünyaya gelecektir" dedikleri herkesçe bilinmektedir. Şimdi İsa^{as} bir peygamber olacağı için, bana edilen itiraza kendisi de maruz kalacaktır. Yani hatemü'n nebiyyin içindeki hatemiyet mührü kırılacaktır. Ama ben, "gerçekten Hatemü'n Nebiyyin olan Peygamber Efendimizden^{sav} sonra benim resul ve nebi ismiyle çağırılmam hiç itiraz mahallinde olmayıp, bununla hatemiyet mührü kırılmaz" diyorum. Sebebine gelince, sık sık söylediğim gibi وَالْآخِرِينَ مِنْهُمْ لَمَّا يَلْحَقُوا بِهِمْ ayet-i kerimesine göre ben bürüzi manada aynen o hatemü'l enbiya olan nebiyim. Allah^{cc} Berahin-i Ahmediye'de yirmi sene önce ismimi Muhammed ve Ahmed koyup, beni Peygamber Efendimizin^{sav} vücudu diye kararlaştırmıştır. Durum böyle olunca, benim nübüvvetim Peygamber Efendimizin hatemü'l enbiya durumuna bir halel getirmedi. Çünkü zıll kendi aslından ayrı değildir. Nitekim ben zıll olarak Muhammed^{sav} olduğuma göre, hatemü'n nebiyyin mührü kırılmadı. Çünkü Muhammed'in nübüvveti Muhammed'de kaldı. Yani her halükarda nebi olarak kalan Muhammed'dir^{sav}, ondan başkası değil. Ben bürüzi olarak Peygamber Efendimiz olduğum için, bürüzi manada nübüvvet-i Muhammediyye dâhil tüm kemalat-ı Muhammedi benim zılliyyet aynamda aks ettiğine göre, ayrı bir nübüvvet iddiasında bulunan var mı? Eğer beni kabul etmiyorsanız o zaman şu şekilde anlayın: Hadislerinizde Vadedilen Mehdi, yaratılış ve ahlakta Peygamber Efendimiz ile aynı renk olacak yazılıdır. İsmi onunki ile aynı olacak, yani adı Muhammed ve Ahmed olup ehl-i beytten olacak.² Bazı

¹ Bu ne büyük lütuftur, böylelikle ne hatemü'n nebiyyin mührü kırıldı ne de ümmetin bütün fertleri لَا يُظْهِرُ عَلَى غَيْبَةٍ ayet-i kerimesinden anlaşılan nübüvvet mefhumundan mahrum bırakıldı. Ama İslamiyet'ten altı yüz sene önce peygamberlik mertebesine kavuşmuş olan İsa'nın^{as} tekrar gelişiyle İslam'dan hiçbir emare baki kalmayıp hatemü'n nebiyyin ayeti açıkça reddedilecek. Buna mukabil biz sadece muhaliflerin küfür etmeleriyle karşı karşıya kalacağız. İstedikleri kadar küfür etmekte serbesttirler. وَسَيَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَيَّ مُنْقَلَبٍ يَنْقَلِبُونَ - Şuara suresi, ayet 228. (Yazarın notu)

² Büyük annelerimden birisinin sâdat ve Hz. Fatima'dan^{ra} olduğu ecdadımızın tarihinden ispatlanmıştır. Hz. Peygamber Efendimiz^{sav} de bunu onaylamıştır. O bir rü'yamda bana سَلَامٌ مِّنَ أَهْلِ الْبَيْتِ عَلَى مَشْرِبِ الْحَسَنِ demekle ismimi Süleyman koydu. Yani iki silm. Silm ise Arapça'da sulh ve barış demektir. Böylelikle iki sulhun elimle gerçekleşmesi mukadder kılınmıştır. Birincisi iç sulh ve barış ki, o içerdeki kinleri temizleyecektir. İkincisi dış sulh ve barıştır. Bununla dışarıdaki düşmanlıkların sebepleri ortadan kaldırılacaktır. İslamiyet'in azameti diğer din mensuplarına gösterilecek, onlar İslam dinine boyun eğeceklerdir. Hadiste adı geçen Süleyman'dan da anlaşılan benim. Yoksa önceki Süleyman'ın şahsında iki sulh şeklindeki gaybi haber gerçekleşmiş değildir. Ben Allah'tan vahiy olarak "Fars neslindenim" diyorum. Kenz'ül Ummal'da bulunan bir hadise göre, Fars sülalesi de İsrailoğulları ve ehl-i beyttendir. Ayrıca gördüğüm bir keşfte Hz. Fatıma^{ra} da başımı dizine koydu. Böylelikle o bana ondan olduğumu gösterdi. Bu keşif Berahin-i Ahmediyye'de bulunmaktadır. (Yazarın notu)*

*Yayıncının Notu: Berahin-i Ahmediyye'de bu keşif şöyledir: "Yukarıda zıkr olunan vahiyde Peygamber Efendimizin^{sav} âline salât ve selam gönderme emri vardır. Bunun sırrına gelince, İlâhi nurların feyzinde ehl-i beyt sevgisinin büyük rolü vardır. Allah'a yakın olan herkes, bu tayyibin ve tahirin (temiz) kimselerin mirasından pay almaktadır. Bütün ilimler ve irfanlarda onların varisidir. Burada çok aydın olan bir keşif aklıma geldi. Bir keresinde Akşam namazından sonra tam manasıyla uyanıkken, hafif kendinden geçme gibi ve hislerin birazcık kaybolmasıyla ilginç bir âlem tezahür etti: İlk olarak, tıpkı hızlı bir şekilde ilerlemekte olan birkaç

hadislerde ise “benden olacak” denmiştir. Bu aslında onun manevi açıdan Peygamber Efendimizden^{sav} çıkmış olacağına ve Peygamberimizin^{sav} ruhunun başka bir tecellisi olacağına dair ince bir imâdır. Aralarındaki ilişkiyi anlatmak için Peygamber Efendimizin^{sav} kullandığı kelimeler, hatta her ikisine aynı isim vermesi bunun güçlü bir delilidir. Bu ifadelerden açıkça anlaşıldığı gibi Peygamber Efendimiz^{sav} vadedilen kişiyi kendi büruzu olarak beyan etmek istemektedir. Tıpkı Yuşa’nın, Musa’nın büruzu olduğu gibi. Bürüz olmak için bürüzî insanın sahib-i büruzun erkek evladı veya torunu olması şart değildir. Ama ruhani ilişki açısından bürüza mazhar olan kimsenin sahib-i bürüz kimseden çıkmış olması, ezel-den aralarında bir çekim gücü ve ilişkinin olması kesinlikle şarttır. Nitekim “Peygamber Efendimiz^{sav} bürüz mefhumunun açıklanması için gerekli olan ifadeyi terkedip, o kızımın neslinden olacak vs. diye beyanda bulunmuştur” şeklindeki bir düşünce onun irfanının şanına ters düşmektedir. Şimdi kızının neslinden olmanın bürüzla ne ilgisi olabilir? Eğer bürüz için böyle bir ilişki gerekiyorsa, o zaman torun gibi eksik bir nisbet neden tercih edilmiştir. Bunun yerine oğlu olması gerekliydi. Ama Allah^{cc} kitabında Peygamber Efendimizin^{sav} bir erkeğin babası olmadığını söylemekle beraber bir bürüzdan haber vermiştir. Eğer bürüz gerçek olmasaydı o zaman Vadedilen Mesihin dostları Peygamber Efendimizin^{sav} ashabı diye adlandırılmazdı. Büruzu reddetmek bu ayeti reddetmektir. Maddiyata düşkün olanlar, bu vadedilen kişiyi bazen Hasan, bazen Hüseyin ve bazen de Abbas’ın evladı diye açıkladılar. Ama Peygamber Efendimizin^{sav} anlatmak istediği sadece şuydu: O erkek evlat gibi efendimizin varisi olacak; isminin varisi, ahlakının varisi, ilminin varisi, ruhaniyetinin varisi olup her açıdan kendi zatında onun resmini sergileyecek. Onda bulunan hiçbir şey kendisine ait olmayıp, tersine efendisinden almış olacak ve Peygamberinde yok olurcasına onun çehresini gösterecek. Netice olarak zıllı manada ismini, ahlakını ve ilmini aldığı gibi, onun nebi lakabını da alacaktır. Çünkü asıl olanın kemalatını her açıdan içinde bulundurmadağı müddetçe bürüzi resim tamamlanamaz. Nübüvvet de nebinin kemalatından biri olduğuna göre, bürüzi resimde bu kemalin tezahür etmesi gereklidir. Bürüzi vücudun, aslın mükemmel resmi olduğunu hatta aslıyla aynı ismi paylaştığını bütün nebiler kabul etmişlerdir. Bu durumdan açıkça anlaşılan, bürüzi olarak ismi Muhammed ve Ahmed olunca ortada iki ayrı Muhammed ve Ahmed’in bulunmadığı gibi bürüzi olarak ona nebi ve resul denilince hatemü’n nebiyyin mührü kırılmaz. Çünkü bürüzi vücut aslından ayrı değildir. Böylelikle Muhammed’in^{sav} nübüvveti Muhammed’de kaldı. Bütün peygamberler, “bürüz öteki değildir” diye ittifak halindedirler. Çünkü bürüz makamı aşağıdaki gibidir:

من تو شدم تو من شدی من تن شدم تو جاں شدی
1 تا کس نه گوید بعد زین من دیگرم تو دیگری

kişinin ayak seslerine benzer sesler işittim. Hemen ardından nur yüzlü, makbul ve güzel beş kişi karşıma çıktı. Yani, Peygamber Efendimiz^{sav}, Hz. Ali^{ra}, Hz. Hasan, Hz. Hüseyin^{ra} ve Hz. Fatıma^{ra}. Bunlardan birisi ve hatırladığım kadarıyla Hz. Fatıma büyük bir sevgi ve şevkatle, merhamet dolu bir anne gibi bu acizin başını dizine koydu. Daha sonra bana bir kitap verildi ve “bu Kuran-ı Kerim tefsiridir ve yazarı Hz. Ali’dir^{ra}. O şimdi bu tefsiri sana vermektedir” denildi. ^{قَالَ مُحَمَّدٌ عَلِيٌّ ذَاكَ} Bundan dolayı Allah’a hamd olsun. (Berahin-i Ahmediyye, Ruhani Hazain, c.1, s.599 dipnot)

¹ Farsça şiirin anlamı: Ben sen oldum, sen de ben. Ben beden, sen ise can oldun. Öyle ki, bundan sonra kimse sen başkasın ben başkayım demesin. (Çev.)

Ama Hz. İsa^{as} tekrar gelecek olursa, hatemü'n nebiyyin mührünü kırmadan dünyaya nasıl gelebilir? Kısacası hatemü'n nebiyyin kelimesi Peygamber Efendimizin^{sav} nübüvvetine basılan İlahi bir mühürdür. Artık bu mührün kırılması imkânsızdır. Ama Peygamber Efendimizin^{sav} değil bir defa, binlerce kere bürüz olarak dünyaya gelip bürüzi renk ve kemalleriyle nübüvvetini de göstermesi mümkündür. Bu bürüze gelince, Allah'ın^{cc} وَالْآخِرِينَ مِنْهُمْ كَلَامًا يَلْحَقُوا بِهِمْ¹ buyurduğu gibi, bu O'nun tarafından kararlaştırılmış bir sözdü. Peygamberler kendilerine bürüz olanı ayrı bir vücut olarak görmezler. Çünkü bürüz onların sureti ve izidir. Ama başkasını yabancı olarak kabul ederler. Miraç gecesinde Peygamber Efendimiz^{sav}, Musa'nın^{as} makamını geçtiğinde, Musa'nın ağlaya ağlaya nasıl kıskançlığını belirttiğini görmüyor musunuz?

Allah^{cc}, “senden sonra nebi gelmeyecektir” dedikten sonra, buyurduğunun tersine İsa'yı gönderirse, bu durum Peygamberimiz'in^{sav} kalbinin ne kadar çok yaralanmasına sebep olacaktır. Kısacası, bürüzi renkteki nübüvvet ile hatemü'n nebiyyin durumu zedelenmez ve mühür kırılmaz. Ama başka bir peygamberin gelmesiyle İslam dini kökünden kazanmış olacaktır. Deccalı ortadan kaldırma işini İsa^{as} başardı ama (hâşâ) Peygamber Efendimiz^{sav} başaramadı şeklindeki bir düşünce ona büyük ihanettir. Bu durumda وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ² ayet-i kerimesi (hâşâ) yalan çıkar. Aslında bu ayet gizli bir gaybî haber içermektedir. Buna göre, artık peygamberliğe kıyamete kadar mühür vurulmuştur. Bundan sonra Peygamber Efendimizin^{sav} vücudu sayılan bürüzi vücut hariç, peygamberler gibi açıkça Allah'tan gaybi haberler almak hiç kimsenin mecali ve haddi değildir. Öteden beri vadedilen Muhammedi bürüze gelince, o bürüz benim. Bundan ötürü bürüzi renkteki nübüvvet bana bağışlandı. Nübüvvet üzerinde mühür bulunduğu için bu nübüvvet karşısında bütün dünya artık çaresiz durumdadır. Bir Muhammedi bürüz, bütün Muhammedi kemalatıyla ahir zaman için mukadder idi. İşte o ortaya çıktı. Şimdi o pencere hariç hiçbir pencere nübüvvet pınarından su almak için baki kalmadı.

Sözün özü, bürüzi manadaki nübüvvet ve risaletle hatemiyet mührü kırılmaz ama وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ³ ayetinin reddedilmesini gerekli kılan İsa'nın tekrar gelişi şeklindeki inanç, hatemiyet mührünü kırmaktadır. Söz konusu ayete açıkça ters düşen bu boş inanın Kuran-ı Kerim'de izi dahi bulunmamaktadır. Ama وَالْآخِرِينَ مِنْهُمْ⁴ ayetinden anlaşıldığı gibi bürüzi bir nebi ve resulün geleceği Kuran-ı Kerim'den ispatlanmaktadır. Bu ayetin inceliklerinden bir tanesi şudur: Burada ashaptan sayılan gruptan bahsedilmekle beraber Peygamber Efendimizin^{sav} bürüzu, yani Vadedilen Mesih açıkça zikredilmedi. Hâlbuki o bürüzdan dolayı onlardan ashap olarak bahsedildi ve ashab-ı kiram gibi Peygamber Efendimizin^{sav} terbiyesi altındaymışlar gibi kabul edildi. Vadedilen Mesih ve Mehдинin zikrinin terk edilmesiyle bürüz mahallinde olanın bir hiç hükmünde olduğu anlatılmaktadır. Nitekim onun bürüzi olan nübüvveti ve risaleti ile hatemiyet mührü kırılmaz. Bu ayet bürüzün vücudunu bir hiç hükmünde kabul edip yerine Peygamber Efendimizi^{sav} takdim etti.

¹ Cuma suresi, ayet 4

² Ahzap suresi, ayet 41

³ Ahzap suresi, ayet 41

Ayrıca اِنَّا آٰطَيْنٰكَ الْكِتٰبَ¹ ayet-i kerimesi de bürüzi bir vücudu vadetmektedir. Onun zamanında kevser zuhur edecek; yani dini bereket pınarları akacak ve gerçek manada İslam ehli olanlar dünyada çoğalacaktır. Bu ayette de zahiri evlada olan ihtiyaç önemsenmemekte ama bürüzi evladın verileceğinden söz edilmektedir. Allah^{cc} beni hem İsrailî, hem de fatımî olmakla şereflendirdi ve ben her iki tarafın kanını taşımaktayım. Buna rağmen ben bürüzi ilişki olan ruhani nisbetimi önemserim. Bu yazımda anlatmak istediğim şudur: Bilgisiz muhalifler “bu adam nebi ve resul olma iddiasındadır” derler. Ben hiçbir şekilde böyle bir iddiada bulunmadım. Onların zannettikleri gibi ben ne nebi, ne de resulum. Ama demin anlattığım şekilde hem nebi, hem de resulum. Nitekim kim şer yaymak için beni suçlayıp, “nübüvvet ve risalet iddiasındadır” derse, o düşüncesi temiz olmayan bir yalancıdır. Benim nebi ve resul olmam bürüzi manadadır. İşte buna binaen Allah ismimi bürüzi manada nebi ve resul olarak sık sık dile getirmiştir. Var olan Muhammed^{sav} olup benim nefsim ortada yoktur. İşte bundan dolayı ismim Muhammed ve Ahmed konuldu. Sonuç olarak nübüvvet ve risalet başkasının eline geçmedi. Muhammed’e^{sav} ait olan Muhammed’de kaldı. Allah’ın salât ve selamı onun üzerine olsun.

Allah’ın aciz kulu Mirza Gulam Ahmad, Kadiyan, 5 Kasım 1901



Musa’nın ümmetinden olanı ve Ümmeti Muhammed ile hiçbir alakası olmayanı mı kabul edeceksiniz yahut Ümmet-i Muhammed olup Hz. Muhammed’in naçiz

hizmetçisini mi benimseyeceksiniz? Ümmetin artık karar vermesi lâzımdır; Musevî Mesih’i mi kabul edecektir yahut Muhammedi Mesih’i mi benimseyecektir? Biz ise zaten Muhammedi Mesih’i benimsemişiz. Kaldı ki Mesih’in rütbesi konusunda sizin inancınız nasılsa bizim inancımız da aynıdır.

Müslüman Ahmediye Cemaati 4. Halifesi Hz. Mirza Tahir Ahmed’in^{ar} “Hatemü’n Nebiyyin Ayeti ve Resulüllah’ın^{sav} Yüce Şanı” kitabından.

¹ Kevser Suresi, a.2

Vahyin devamı ve ümmetî peygamberin gelmesi

Yazan: Vadedilen Mesih'in II. Halifesi Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra}

Bize yöneltlen dördüncü büyük itiraz, bize göre vahyin ve peygamberlerin gelişinin Peygamber Efendimizden^{sav} sonra da devam edecek olmasıdır. Bu itiraz da, tefekkürsüzlük ve ya bize olan husumetin bir sonucudur. Doğrusu biz, sözlerin zahir şeklinden ziyade, onların Allah^{cc} ve Peygamber'in^{sav} onuruna yakışan anlamına inanmayı tercih ederiz. Bizler, Peygamber Efendimizin^{sav} peygamberliğini kaldırıp, dünyaya yeni bir şariat ve yeni bir kible verecek, İslam şariatının herhangi bir hükmünü değiştirecek, insanoğlunu Peygamber Efendimize^{sav} değil, kendine itaate davet edecek, Muhammedi Ümmetin dışından ortaya çıkacak veya Peygamber Efendimizden^{sav} feyiz almaksızın herhangi bir manevi mertebeye erişebilecek bir kişinin gelebileceğine bir an için bile inanamayız. Çünkü bize göre, böyle bir kişinin gelmesi İslam'ın sonu olup Peygamber Efendimize^{sav} Allah^{cc} tarafından verilen sözlerin yalan çıkacağı anlamına gelecektir. Böyle bir inanışa göre, sanki Peygamber Efendimizin^{sav} gelişi ile İlâhi feyizlerin tümü kesilmiştir ve böylece o, dünyanın manevi ilerlemesine yardımcı olmak yerine, (hâşâ) bir engel teşkil etmiştir. Biz, böyle bir düşünceyi kabul edemeyiz ve bundan tiksiniyoruz.

Bizce o, ilâhi feyiz kapılarını kapatmak için değil, her zamankinden daha çok açmak için gelmiştir. Peygamber Efendimizin^{sav} âlemler için rahmet olduğuna içtenlikle inanırız. Her gözün gördüğü gibi, onun zuhuru insanları manevi feyizlerden mahrum bırakmamıştır, aksine onun zuhuruyla Allah'ın^{cc} insanlara her zaman bahşettiği manevi feyiz ve nimetler eskisinden daha bol olarak akmaya başlamıştır. Onun zuhurundan önce bu ilâhi feyizler bir ırmak gibi akıyordu, ancak onun zuhurundan beri muazzam bir nehir gibi akmaktadır. Çünkü onun zuhurundan önce manevi âlemdeki bilgi kemale ermemişti, hâlbuki onun gelişle bu bilgi kemale erdi. Kamil irfan ise ancak kâmil bilgi ile elde edilir.

Kuran-ı Kerim, kendisinden önceki hiçbir Kitabın öğretmediğini öğretmektedir. Sonuç olarak Peygamber Efendimizin^{sav} vasıtasıyla insanlar da irfanda ilerleme kaydetmiştir. İrfanda ilerlemiş olmaları ise, onların öncekilere kıyasla daha yüksek manevi makamlara ulaşabilmelerini mümkün kılmıştır. Buna iman olmasa, Peygamber Efendimizin^{sav} diğer peygamberlere nazaran ne üstünlüğü olabilirdi ki? Peygamber Efendimize^{sav} tabi olmadan zuhur edecek bir peygamberin gelmesini reddederiz. İşte bundan ötürü, biz Hz. İsa'nın^{as} tekrar geleceğini reddederiz. Oysa Peygamber Efendimize^{sav} tabi ve onun ümmetinden olup, şanını yücelten bir peygamberin gelişini ise reddetmeyiz.

Allah^{cc} gönlünüzü İlâhi nurla doldurup, hakkı tanıması için gözlerinizi açsın!

Kendisinden önceki bir peygamberi hükümsüz kılan peygamber yeni bir şariat getirir. Ayrıca o kendisinden önceki peygambere tabi olmaksızın doğrudan elde edilmiş olan bu mertebeye yükselir. Ancak önceki bir peygambere tabi olarak, ondan aldığı feyiz ve nura dayanarak, ona itaat edip, peygamberlik mertebesine erişmiş bulunan bir peygamber ise daha evvelki peygamberi hükümsüz kılmış olmaz. Bu çeşit peygamberlik, daha evvelki peygamberi küçük düşürmek şöyle dursun, onun ve getirdiklerinin şan ve şerefini artırır. Kuran-ı Kerim'den anlaşıldığına göre peygamberliğin bu çeşidi Peygamber Efendimizin^{sav} ümmetinde devam edecektir. Akl-i selim de bu görüşü desteklemektedir. Zira bu çeşit pey-

gamberlik, Ümmet-i Muhammediye için erişilemeyecek bir mertebe ise, o zaman o diğer peygamberlerin ümmetlerine nazaran hiçbir üstünlüğe sahip değil demektir.

Peygamber Efendimiz^{sav}, Hz. Musa'ya^{as} tabi olanlar arasında peygamberlikten daha aşağı bir manevi mertebe olan muhaddes mertebesine erişmiş kimseler bulunduğunu söylemişti.¹ Bundan dolayı, Peygamber Efendimiz^{sav} kendi manevi feyziyle insanları muhaddeslikten daha yüksek bir mertebeye çıkaramıyorsa, o zaman onun "insanların ve peygamberlerin en hayırlısı" olmasının ne anlamı kalır ki? Peygamberlerin en hayırlısı olabilmesi için, onun kendisinden daha önceki peygamberlerde bulunmayan meziyetlere sahip olması gerekir. Daha önceki peygamberler kendilerine tabi olanları en fazla muhaddes mertebesine ulaştırabiliyorlardı. Ancak Peygamber Efendimize^{sav} tabi olan bir kimse ise, onun kuvvet-i kudsiyesi sonucunda peygamberlik makamına da erişebilir. Kuvvet-i kudsiyesinin bu kemalini görünce, müminin kalbi de aşk ile dolup taşar.

Peygamber Efendimizin^{sav} zuhuru bu çeşit peygamberliği ortadan kaldırsaydı, o zaman onun zuhuru yeryüzü için bir yardım değil, (hâşâ) bir azap hükmünde olurdu. Kuran-ı Kerim ise insanlık için faydasız bir kitap haline gelirdi. Zira Peygamber Efendimizin^{sav} zuhurundan önceki müminler yüksek mertebelere erişebilirlerken, onun zuhurundan sonra insanlar o mertebelere ulaşmaktan mahrum kılınmışlardır diye kabul etmemiz gerekirdi. Kuran-ı Kerim'den önceki Kitaplar insanların peygamberlik mertebesine kadar ulaşmalarına yardımcı olmuşlardı, ama Kuran-ı Kerim'e uyan bir kimse ise bu mertebeden mahrumdur? Eğer bunlar doğruysa, gerçek müminlerin kalbi kanayacak ve azimleri kırılacaktır. Çünkü onlar "Peygamberlerin peygamberi" ve "âlemlere rahmet" olanın gelişiyle maneviyat sahasında yeni yükselme yollarının açılacağını ve O'nun yolunda yürümek suretiyle, Rablerine her zamankinden daha çok yaklaşacaklarını umarlarken, O'nun gelişi, (hâşâ) öteden beri açık olan rahmet kapılarının kapanmasına sebep oldu diye düşünecekler.

Acaba bir mümin bir an için Peygamber Efendimiz^{sav} hakkında böyle bir düşünceye kapılabilir mi? Ona âşık olan, bir an için bu inancı taşıyabilir mi? Allah'acc andolsun ki, Peygamber Efendimiz^{sav} feyiz ve bereketi tükenmeyen eşsiz bucaksız bir denizdir. O, kuşatılması mümkün olmayan manevi bir göktür. O, rahmet kapılarını kapatmamış, aksine ardına kadar açmıştır. Daha önceki peygamberler ile kendisi arasındaki fark da budur. Geçmiş peygamberlere tabi olanlar, itaat ederek ancak muhaddes mertebesine kadar yükselebiliyorlardı. Peygamberlik mertebesine nail olmaları ise, başka bir terbiyeyi gerektirmekteydi. Buna karşın Peygamber Efendimize^{sav} itaat eden bir kimse ise, peygamberlik makamına nail olabilir. O, maneviyatta ne kadar ilerlemiş olursa olsun, Peygamber Efendimizin^{sav} manevi köleliğinden azat olamaz, ümmetinin halkası dışına da çıkamaz. Doğrusu, onun mertebesi ne kadar yüksek olursa, Peygamber Efendimize^{sav} karşı şükran ve minnet borcu da o denli artar. Çünkü Allah'acc yakınlık bakımından, Peygamber Efendimiz^{sav} hiçbir faninin erişemeyeceği bir noktaya erişmiştir. Onun Allah'cc katındaki mertebesi tasavvur edilmesi mümkün olmayan bir süratle her an artmaktadır. Nitekim ümmetinin ilerlemesi Peygamber Efendimizin^{sav} ilerlemesine muhtaçtır. O adımlarını ileriye attığı için, ümmeti de adımlarını ileriye atmıştır.

¹ Buhari, Kitabu'l Menakıb, Menakib Ömer bin Hattab

Peygamber Efendimizin^{sav} bu yüce mertebesinin sonucu olarak, yukarıda zikredilen şekilde peygamberliğin devamını kabul etmemiz gerekir. Çünkü bu çeşit bir peygamberliğin devamı Peygamber Efendimizin^{sav} şanını ve büyüklüğünü artırır. Ancak bu nimet kapısının kapalı olduğunu kabul etmemiz ise onun şanına bir saygısızlıktır. Bir öğretmenin şanı yetiştirdiği öğrencilerin büyüklüğüyle belli olduğu gibi, bir kralın azameti de emri altında bulunan diğer itaatkâr kralların büyüklüğüyle belli olur. Nitekim bir öğretmen yetenekli öğrenciler yetiştiremezse, kendisi de pek yetenekli sayılmaz. Bir kralın emri altında beceriksiz kimseler bulunuyorsa, bu o kralın büyüklüğünün bir alameti olamaz. İmparator ya da kralın kralı diye nitelendirilmek, onu aşağılayan değil şanını gösteren bir lakaptır. Aynen bunun gibi, eğer bir peygamberin ümmetinden nübüvvet makamına eren kimseler, peygamberlik makamına ermelerine rağmen onun ümmeti dışına çıkamıyorlarsa, bu o peygamberin diğer peygamberlerden daha büyük olduğunun bir alametidir.

Nübüvvet hakkındaki bugünkü yanlış inancın zamanımızdaki Müslümanlar arasında nasıl revaç bulduğu meselesi önemlidir. Bugünkü Müslümanlar diyorum, çünkü eski din bilginleri bugünkü Müslümanlarca kabul edilen düşüncenin tam tersi olan görüşlere sahiptiler. Muhyüddin İbn-i Arabî, Molla Aliyyü'l Kârî, İbn-i Kayyim, Mevlana Celalettin Rûmî, İmam Rabbani gibi din bilginleri bu konu üzerinde şimdiki Müslümanların görüşlerine muhalif görüşler beyan eden İslam âlimleri arasında zikrolunabilir. Zamanımızdaki Müslümanlar, aslında nübüvvetin ne demek olduğunu anlayamadıklarından dolayı bu konuda yanıltılmaktadırlar. Onlara göre bir peygamber yeni bir şariat getirmeli veya eski şariatın bazı emirlerini kaldırmalı yahut daha önceki peygambere tabi olmamalıdır. Gerçek şudur ki, bir peygamberin peygamber olması için onda bu şartların bulunması gerekmez. Bir peygamber bu şartlardan hiçbirini yerine getirmediği halde, yine de peygamber olabilir. O, yeni bir şariat getirmediği gibi, daha önceki şariatın bazı emirlerini kaldırmamış da olabilir. O, kendisinden önceki bir peygambere tabi de olabilir. Zira peygamberlik manevi bir mertebe olup, Allah'a^{cc} yakınlığın bir derecesidir. Bu mertebeye, bu yakınlık derecesine erişen kişi, insanlara Allah'a^{cc} yolunda rehberlik etmek için tayin edilir. O, manen ölmüş olanları diriltmek ve manevi kuraklıktan kuruyan kalpleri yeşertmek işi ile görevlendirilir. Hakkı yaymak için hayatlarını bu uğurda feda etmeye hazır bir cemaati kurmak onun vazifesidir. Bu fedakâr cemaat ise onu örnek alıp, kalbini temizler ve amelini düzeltir.

Özetle nübüvvetin reddedilmesi, nübüvvet mefhumunu kavrayamamalarının bir sonucudur. Hâlbuki nübüvvetin bazı çeşitlerinin Muhammedi Ümmet içinde devamı, Peygamber Efendimizin^{sav} mertebesini alçaltmaz, aksine yükseltir.

Hatemü'n Nebiyyin'in anlamı

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا

“Muhammed, sizler gibi erkeklerin hiçbirinin babası değildir. Ancak o, Allah'ın Resulü'dür, (hatta daha da üstündür. Yani o,) peygamberlerin mührüdür. Allah, her şeyi çok iyi bilendir.¹”

¹ Ahzab Suresi, ayet 41

Bu ayet-i kerime sunularak her çeşit peygamberliğin sona erdiği iddia edilmektedir. Ama Kuran-ı Kerim’de “Hatem” kelimesinin, Allah^{cc} tarafından kesr (esre) ile değil, fetha (üstün) ile kullanıldığı unutulmaktadır. Yani ayet-i kerimede kullanılan kelime “Hatim” değil, “Hatem”dir. “Hatem” ise son şahıs veya sonuncu manasında değil, “mühür” demektir. Mühür ise tasdik için kullanılır. Nitekim söz konusu ayet-i kerime “Muhammed^{sav} peygamberlerin mührüdür”, manasını taşımaktadır. İmam Buhari^{ra} bu ayetteki hatem kelimesini tefsir ederken, bunu mühür diye açıklamıştır ve görüşünü desteklemek için peygamberin mübarek vücudu üzerindeki bir nişandan bahseden hadisleri yazmıştır. Bu hadislerden anlaşıldığına göre bu nişana, “Nübüvvet Mührü” adı verilmiştir.¹

Keşke insanlar, Kuran-ı Kerim’in kelimeleri üzerinde durup düşünmüş olsalar, o zaman yanılmazlardı. Bu ayette beyan edilen konuya dikkat ettikleri takdirde görecekları şu olurdu: Burada Peygamber Efendimizin^{sav} hiçbir erkeğin babası olmadığı beyan edilmektedir. Ayet bundan sonrasında da, Peygamber Efendimizin^{sav} erkek evlada sahip olmamakla beraber, bir peygamber, hem de yalnız peygamber değil bütün peygamberlerin mührü olduğunu söylemektedir. Açıkça görüldüğü üzere, ayetin birinci kısmından sonra “lâkin” (ancak) kelimesi kullanılmıştır, bu kelime ise Arapçada önceki beyandan ortaya çıkabilecek bir şüphenin ortadan kaldırılması maksadıyla kullanılır. Her Müslüman’ın bildiği gibi, Kevser suresinde Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ شَانِئَكَ هُوَ الْأَبْتَرُ

“Şüphesiz, ancak senin düşmanın erkek evlattan mahrum kalacaktır.”²

Bu ayet-i kerimede aksi beyan edildiği halde, Ahzap suresinde yer aldığı şekilde, “Muhammed, sizler gibi erkeklerin hiçbirinin babası değildir” demekle, sanki Peygamber Efendimizin^{sav} (hâşâ) zürriyetsiz kalacağı anlaşılmaktadır. Bu şüpheyi ortadan kaldırmak için, Allah-u Teâlâ “lâkin” kelimesini kullanmıştır. O böylece şunu açıklamıştır: Hz. Muhammed’in^{sav} maddi anlamda bir erkek evladın babası olmadığı doğru olduğu halde, o zürriyetsiz kalmayacak, çünkü o Allah’ın^{cc} peygamberi olduğu için onun manevi feyzi gitgide yayılacak ve haddi hesabı olmayan bir ölçüde manevi evlada sahip olmasını sağlayacaktır. Bu ayette peygamber kelimesini kullandıktan sonra Allah^{cc}, ona “Hateme’n Nebiyyin” demek suretiyle, konuyu daha da genişletmiştir. Yani yalnızca sıradan müminler onun zürriyetinden olmayacaklar, ancak o peygamberlerin mührü olduğu için, onun nuru ile ona tabi olan insan nübüvvet makamına erebileceğinden dolayı, o peygamberlerin dahi babası olacaktır.

Kısacası bu ayet-i kerimede, bizim zikrettiğimiz şekilde peygamberlik makamının devam edeceğinden bahsedilmektedir. Şüphesiz bu ayet-i kerime, yeni şariat getiren, müstakil ve bağımsız olan her çeşit peygamberliğin kapısını kapatmaktadır, çünkü böyle bir peygamberliğin devamı onun açıklanan manevi Babalığının ve Cedliğinin sona erdiği anlamına gelecektir.

¹ Buhari, Kitabu’l Menakıb, Bab Hatemü’n Nübüvve

² Kevser suresi, ayet 4

Başka bir iddiaya göre, peygamberliğin devam ettiği inancı Peygamber Efendimizin^{sav} bazı hadislerine de aykırıymış. Onlar hadislerde yer alan şu ifadeleri kullanırlar:

فَإِنِّي أَخِرُ الْأَنْبِيَاءِ

“Ben peygamberlerin sonuncusuyum.¹”

لَا نَبِيَّ بَعْدِي

“Benden sonra peygamber yoktur.²”

Onlara göre bu hadislerden, Peygamber Efendimizden^{sav} sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceği neticesi çıkmalıymış. Oysa Peygamber Efendimizin^{sav} hadislerini delil olarak zikredenler aynı hadiste, **“Ben Peygamberlerin sonuncusuyum”** kelimelerinin ardından,

وَإِنَّ مَسْجِدِي أَخِرُ الْمَسَاجِدِ

Yani **“Ve benim mescidim mescitlerin sonuncusudur”** kelimelerinin de yer aldığını unutmaktadırlar.³

Dolayısı ile eğer Peygamber Efendimiz^{sav} zaman bakımından peygamberlerin sonuncu ise, o zaman Mescid-i Nebevi de hakiki manada mescitlerin sonuncusudur. Ancak “Ben peygamberlerin sonuncusuyum” hadisini ileri sürüp peygamberliğin sona erdiğini iddia edenler, aynı hadiste “Ve mescidim mescitlerin sonuncusudur” kelimelerini okumalarına rağmen camiler inşa etmektedirler. İnşa edilen camilerin fazlalığından dolayı bunların birçoğu viraneye dönmüştür. Eğer “Peygamberlerin sonuncusu” tabiri peygamberliğin sona ermesini gerektiriyorsa, “Mescitlerin sonuncusu” tabiri de Peygamber Efendimizin^{sav} mescidinden sonra cami ve mescit inşasının yasak olmasını gerektirir. Ancak buna rağmen neden her gün camiler inşa edilmektedir?

Bu sorumuza cevaben bize deniliyor ki, Peygamber Efendimizin^{sav} zamanından sonra inşa edilen mescitler, aslında Peygamber Efendimizin^{sav} mescitleridir, çünkü Peygamber Efendimiz^{sav} Mescid-i Nebevi’yi hangi maksat için inşa etmişse, onlar da aynı maksat için inşa edilmiştir ve sonradan inşa edilen camiler ise asıl mescidin gölgeleridir. Nitekim bu durum, Peygamberin^{sav} mescidinin sonuncu olduğu keyfiyeti ile de tezat teşkil etmez. Verdikleri bu cevap doğrudur.

Aynen böyle, ahlakını Peygamber Efendimizin^{sav} ahlakından alan, onun öğretilerini yaymak işi ile görevlendirilen, feyzinden feyiz almış, tıpkı gölgesi gibi ona tabi olan bir peygamberin gelmesine de, “Son peygamber” tabiri engel değildir.

“Benden sonra peygamber yoktur” hadisine gelince, bu hadis de Peygamber Efendimizin^{sav} zaman açısından son peygamber olup, kendisinden sonra hiçbir peygamberin gelmeyeceği manasında değildir. Bunun anlamı, onun şeriatını ortadan kaldıracak hiçbir peygamberin gelemeyecek olduğudur. Peygamber Efendimizin^{sav} bu hadisi, “sonra” kelimesine dayanıyor ve ona bağlıdır. Bir şeyin diğer bir şeyden sonra gelmesi, ancak birinci şey ortadan kalktığı ve ikinci şey onun yerini aldığı zaman mümkün olur. Nitekim Peygamber Efendimizin^{sav}

¹ Sahih Müslim; Kitabü'l Hacc, Bab Fadlû's Salati Bi Mescidi

² Sahih Müslim, Kitabü'l Emara, Bab Vücübü'l Vefa bi Bey'ati'l Halifa

³ Sahih Müslim; Kitabü'l Hacc, Bab Fadlû's Salati Bi Mescidi

peygamberliğini desteklemek üzere gelen nebi, kendisinin dışında değildir, aksine Peygamber Efendimizin^{sav} nübüvvetinin içine dâhildir. Ancak onun şeriatını, (hâşâ) kaldırmak için biri gelmiş olsaydı, ancak ona “Peygamber Efendimizden^{sav} sonra gelmiştir” denmesi söz konusu olurdu. Akli başında olan kimse, her konu üzerinde tefekkür eder ve kelimele- rin derinliğine inmeye çalışır. Herhalde Hz. Ayşe^{ra} bu konuda Müslümanların yanılacağını düşündüğü için şu ikazda bulunmuştu:

"قولوا خاتم النبيين، ولا تقولوا لا نبي بعده."

“O, Hatemü’l Enbiyadır deyiniz, fakat ondan sonra peygamber yoktur demeyiniz.”¹

Eğer Hz. Ayşe’ye^{ra} göre, Peygamber Efendimizden^{sav} sonra hiçbir peygamber gelmeyecek idiyse, o zaman o, “Ondan sonra peygamber yoktur, demeyiniz,” şeklinde bir ikazda neden bulunmuştur? Eğer inandığı doğru değil idiyse, ashab-ı kiram neden kendisini yalanlamadı. Hz. Ayşe’nin^{ra} bu sözü, ona göre Hz. Resulullah’tan^{sav} sonra, onun şeriatını ortadan kaldırmayan ve kendisinden bağımsız olmayan bir peygamberin geleceğini mümkün göstermektedir. Ayrıca ashab-ı kiramın da bu sözü tenkit etmemesi, onların da Hz. Ayşe^{ra} ile hemfikir olduklarını göstermektedir.

Üzülerek ifade etmeliyiz ki, insanlar Kuran-ı Kerim üzerinde tefekkür etmemektedirler. Böylelikle onlar, kendileri yanıldıkları gibi başkalarını da yanıltırlar ve doğru yoldan sapmayanlara da dinsiz ve kâfir diyerek öfke duyarlar. Ancak, bir mümin insanlardan değil, yalnız Allah’tan^{cc} korkar. Bir insan bir diğerine nasıl zarar verebilir? Yapabileceği en büyük fenalık onu öldürmektir, ama bir mümin ölmekten asla korkmaz. Onun için ölüm, sevgilisi olan Allah ile görüşme günüdür. Keşke yanılğı içinde olanlar, Kuran-ı Kerim’in tükenmeyen bir hazine olduğunu ve ebediyete kadar insanların ihtiyaçlarını karşılamaya devam edeceğini bilebilseler. O, insanların manevi ilerlemesi için öyle şeyler öğretmektedir ki, kendisinden önceki kitaplar bunun bir zerresini bile içermemektedir. Eğer onlar bu gerçeği kavramış olsalardı, bir su birikintisinde yaşayan kurbağa gibi durumlarına sevinmezlerdi. Onlar Allah^{cc} ile ilişki kurmak ve Kendisine yakın olmak için çaba sarf ederlerdi. Eğer onlar kelimeler yerine, gönüllerin düzeltilmesinin önemine vakıf olsalardı, zahiri ilimle yetinmezlerdi. Aksine onlar, Allah ile ilişki kurma çabasına girerlerdi. Gönüllerinde böyle bir istek bulunsaydı, Kuran-ı Kerim’in insanoğlunun ilerlemesi için öğrettiği yollarını öğrenme çabasına düşerlerdi. Bunu yaptıkları takdirde, bir kabuğa rıza gösterdiklerinin ve boş bir kadehi dudaklarına değdirmekle sarhoş olmayı arzu ettiklerinin de farkına varırlardı. Onlar Fatiha suresini okudukları halde, onda beyan edilen nimetleri elde etmek için gönülleri neden hiç istek duymamaktadır? Gün boyunca yaklaşık elli defa şöyle dua ediyorlar:

إِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ۝ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ...

“Bizi doğru yola ilet. Nimet verdiklerinin yoluna...”²

Buna rağmen onlar hangi nimetlere talip olduklarını hiç düşünmüyorlar. Bir kereliğine namazı düşünerek eda ediyor olsalardı, doğru yol ve nimetten neyin kastedildiği hakkında

¹ Tekmile Mecmau Behari’l Envar, c.4, s.85, H.1314

² Fatiha suresi, ayetler 6-7

kendi kendilerini sorgulayacaklardı. Bunu yaptıkları zaman dikkatleri Nisa suresindeki şu ayete çevrilmiş olacaktı:

...وَلَوْ أَنَّهُمْ فَعَلُوا مَا يُوعَظُونَ بِهِ لَكَانَ خَيْرًا لَهُمْ وَأَشَدَّ تَثْبِيتًا ۖ وَإِذَا لَا تَأْتِيَانَهُمْ مِنْ
لَدُنَّا أَجْرًا عَظِيمًا ۖ وَلَهْدَيْنَاهُمْ صِرَاطًا مُسْتَقِيمًا ۖ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ
مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ
أُولَٰئِكَ رَفِيقًا ۖ ذَلِكَ الْفَضْلُ مِنَ اللَّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ عَلِيمًا ۖ

“...Öğütlendiklerini yerine getirmiş olsalardı, haklarında daha hayırlı olur (ve bu imanları-
nın) güçlenmesine (de) vesile olurdu. O zaman, şüphesiz Biz (de) kendilerine, tarafımızdan
büyük bir mükâfat verirdik. Onlara (da) mutlaka doğru yol gösterirdik. Kim Allah’a ve bu
Peygamber’e itaat ederse, onlar Allah’ın nimetlendirdiği nebiler, sıddîkler, şehitler ve
salihlerden olacaklardır. Onlar, ne güzel arkadaşlırlar! Bu lütuf Allah tarafındandır. Allah,
her şeyi bilen olarak yeterlidir.”¹

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığına göre, nimet verilenlerin yolunu göstermekten kastedi-
len, onları nebilerin, sıddîkların, şehitlerin ve salihlerin cemaatlerine dâhil etmektir. Allah^{cc},
Peygamberi^{sav} vasıtasıyla bize, günde yaklaşık elli kez doğru yolu talep etmek üzere dua
etmemizi tembihlemiştir. Diğer taraftan O, doğru yolu, nebiler, sıddîklar, şehitler ve
salihlerin cemaatine katılmak olarak açıklamıştır. O takdirde, bu ümmet için nübüvvet ka-
pısının her açıdan kapanmış olması nasıl mümkün olabilir ki? Allah’ın^{cc} şanı, böylesi gülünç
bir duruma düşmekten çok yücedir. Bir taraftan nebiler, sıddîklar, şehitler ve salihler ara-
sına dâhil edilmemiz için bizi dua etmeye teşvik ederken, bu nimetin ebediyete kadar Hz.
Muhammed’in^{sav} ümmetine yasak edildiğini söylemesi mümkün olabilir mi? Böyle bir şey,
hâşâ mümkün değildir. Allah^{cc} bütün eksikliklerden münezzehtir. Eğer O, bu nimeti yasak-
lamış olsaydı, Fatiha suresinde nimetlendirilen kimselerin yolunu talep etmemiz için bize
dua öğretmezdi. Ayrıca nimet verilenlerin yolunu açıklarken, Peygamber Efendimize^{sav} ita-
at edenlerin peygamberlerden olabileceğini de söylemezdi.

Diyorlar ki, bahis konusu ayette “min” (-de,-den) kelimesi değil, “ma’a” (ile) kelimesi bu-
lunmaktadır. Bundan dolayı, Peygamber Efendimize^{sav} itaat edenler, peygamberlerden ol-
mayıp, sadece peygamberler ile beraber olacaklarmış. Ancak onlar, ayetin yalnız peygam-
berlerden değil sıddîklar, şehitler ve salihlerden de bahsettiğini unutuyorlar. Şayet ayetteki
“ma’a” kelimesinden dolayı onların bu ayete verdikleri anlamı kabul edecek olursak, o za-
man şunları itiraf etmek zorundayız: Bu ümmette hiçbir sıddîk olmayacak, ama bazı kimse-
ler sıddîklar ile beraber kalacaklar. Hiç kimse şehit olmayacak, fakat bazıları şehitler ile be-
raber olacaklar. Hatta hiç kimse salih olmayacak, ancak bazı kimseler salihler ile beraber
bulunacaklardır. Başka bir ifade ile bu ümmetin bütün fertleri iyilik ve takvanın tüm mer-
tebelerinden mahrum bırakılacaklar, ama kendilerinden önceki ümmetlerden bu mertebe-
lere erişmiş olan bazı kimseler ile de bir arada bulunabileceklerdir. Hiçbir Müslüman böyle
bir düşünceyi aklının ucundan bile geçiremez. Böyle bir düşünce, ancak İslam’a, Kuran’a ve
Peygamber Efendimize^{sav} büyük bir saygısızlıktır. Özetle bu ayetteki “ma’a” kelimesi, dedik-

¹ Nisa suresi, ayetler 67-71

leri gibi tefsir edilecek olursa, yalnız nebilik değil sıddıklık, şehitlik, salihlik kapıları da böylece kapanmış olacaktır.

Gerçek şu ki, “ma’a” kelimesi sadece zaman ve mekân bakımından beraber olma manasına gelmez, aslında bu kelime, iki kişinin aynı dereceyi paylaşmasını da ifade eder. Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmaktadır:

إِنَّ الْمُنَافِقِينَ فِي الدَّرَكِ الْأَسْفَلِ مِنَ النَّارِ وَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ نَصِيرًا ۖ إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا
وَأَصْلَحُوا وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ وَأَخْلَصُوا دِينَهُمْ لِلَّهِ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الْمُؤْمِنِينَ وَسَوْفَ يُؤْتِي
اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ أَجْرًا عَظِيمًا ۖ

“Şüphesiz münafıklar, (cehennem) ateşinin en alt derinliklerinde olacaklar. Sen (de) onlara bir yardımcı bulamayacaksın. Ancak tövbe edip kendilerini ıslah eden, Allah’a sımsıkı sarılan ve dinlerini (de) Allah için halis edenler, (bundan) müstesnadır. İşte müminler ile birlikte olanlar (da,) bunlardır. Allah müminlere pek yakında, büyük mükâfat verecektir.”¹

Bu ayette önceden münafık iken tövbe edip, kendilerini ıslah edenlerden, Allah’a^{cc} sımsıkı sarılarak dinlerinde halis olanlardan bahsedilirken, haklarında “ma’a” kelimesi kullanılmıştır. Burada “ma’a” kelimesi sadece zaman ve mekân bakımından beraber olmak manasında alındığı takdirde, münafıklar tövbe ettikten sonra ayette belirtilen meziyetlere sahip olmalarına rağmen, müminlerin mertebesine erişemeyecekler, ama onlar ile beraber olacaklar, şeklinde bir anlam ortaya çıkacaktır. Bu açıkça batıl bir manadır. Buradan da anlaşılması gerektiği gibi, “ma’a” kelimesi bazen iki kişinin aynı dereceyi paylaşması anlamına gelmektedir. Buna göre bahis konusu olan Nisa suresi, 67 ile 71. ayetleri içeren bölümde geçen “ma’a kelimesi, ancak bu ümmetteki müminlerin önceki ümmetteki müminler ile aynı dereceleri paylaşacakları anlamına gelmektedir.

Kuran-ı Kerim başka ayetlerde de bir çeşit nübüvvetin kapısını açık tutmaktadır. Bu nübüvvet Muhammedi Nübüvvetin zıllı, yani gölgesidir. Bu makam ise, Peygamber Efendimize^{sav} itaatın sonucu olarak, onun nübüvvetini yaymak üzere Allah^{cc} tarafından bağışlanan bir mertebedir. Nitekim Araf suresinde, Peygamber Efendimiz^{sav} ile ümmetinden bahsedilirken şöyle buyrulmuştur:

قُلْ إِنَّمَا حَرَّمَ رَبِّي الْفَوَاحِشَ مَا ظَهَرَ مِنْهَا وَمَا بَطَنَ وَالْإِثْمَ وَالْبَغْيَ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَأَنْ
تُشْرِكُوا بِاللَّهِ مَا لَمْ يُنَزَّلْ بِهِ سُلْطَانًا وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ۖ وَلِكُلِّ
أُمَّةٍ أَجَلٌ فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْذِنُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ۖ يَا بَنِي آدَمَ إِنَّمَا
يَأْتِيَنَّكُمْ رُسُلٌ مِنْكُمْ يَقُصُّونَ عَلَيْكُمْ آيَاتِي فَمَنْ اتَّقَىٰ وَأَصْلَحَ فَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا
هُمْ يَحْزَنُونَ ۖ

“De ki: “Rabbim, bütün kötülüklerin açık ve gizlisini, günahı, haksız yere baş kaldırmayı, hakkında hiçbir delil indirmedeği bir varlığı Allah’a ortak koşmanızı, bilmediğiniz şeyler hakkında Allah’a yalan isnat etmenizi haram kılmıştır. Her ümmet için belli bir süre tayin edilmiştir. (Sona erme) zamanları gelince, ne bir an gecikebilirler, ne (de) bir an ileri gidebilirler. Ey Âdemoğulları! Eğer aranızdan size ayetlerimizi okuyup anlatacak peygamberler

¹ Nisa suresi, ayetler 146-147

gelirlerse, (onlara uyup) takvayı benimseyenlere (ve kendilerini) ıslah edenlere, ne (geleceğin) bir korkusu, ne (de geçmişin) bir kaygısı olacaktır.”¹

Bu ayetlerden açıkça anlaşıldığı gibi, bu ümmetten de peygamberler gelecektir. Çünkü Muhammedi Ümmetten bahsederken Allah-u Teâlâ, eğer aranızdan size ayetlerimizi okuyup anlatacak peygamberler gelirlerse, onlara uyunuz, diye buyurmuştur. Bu peygamberleri kabul etmedikleri takdirde ise onlar, bunun cezasını çekmek durumundadırlar. Ayette “imma” (eğer) kelimesinin bulunduğunu ve bundan dolayı şartlı bir durum ifade edildiğini ileri sürmek mümkün değildir. Çünkü aynı kelime Kuran-ı Kerim’de Adem’in^{as} Cennetten çıkışını tasvir için de kullanılmıştır. Buna rağmen ayetteki “eğer” kelimesinin bir şarta delalet ettiğini kabul edecek olsak bile, Allah^{cc} nezdinde peygamberliğin kapısı kapanmış değildir. Çünkü sona erdirdiği bir şeyi şarta bağlı bir şekilde zikretmek Allah’ın^{cc} şanına kesinlikle aykırıdır.

Kuran-ı Kerim dışında da Peygamber Efendimizin^{sav} hadis-i şerifleri peygamberliğin koşulsuz ve mutlak olarak sona ermediğini açıkça bildirmektedir. Nitekim Peygamber Efendimiz^{sav}, Vadedilen Mesih’in^{as} peygamber olacağını sıklıkla vurgulamıştır. Eğer peygamberlik koşulsuz olarak sona ermiş olsaydı, ondan “Nebiyullah” yani Allah’ın^{cc} peygamberi şeklinde bahsedilmezdi.²

Çeviren: Raşit Paktürk³

Hiz. İmam Muhyüddin İbn-i Arabi^{ar}

şöyle demiştir:

عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ يَنْزِلُ فِينَا حَكَمًا مِنْ غَيْرِ
تَشْرِيعٍ وَهُوَ نَبِيٌّ بِلَا شَكٍّ

Yani: "İsa^{as} aramıza hakem (kadı) olarak inecektir. Ancak o, yeni bir şariat getirmeyecektir ve hiç şüphesiz peygamber olacaktır."⁴

İbn-i Arabi Nisa suresi, ayet yüz atmışın tefsirinde şöyle demiştir:

وَجَبَ نُزُولُهُ فِي آخِرِ الزَّمَانِ بِتَعَلُّقِهِ بِبَدَنِ آخِرٍ

Yani: "Hz. İsa'nın^{as} ahir zamanda nüzûlu mutlaka gerçekleşecektir. Ancak o, yeni bir vücut ile birlikte gelecektir."⁵

¹ Araf suresi, ayetler 34-36

² Sahih Müslim; Kitabü'l Fiten, Bab Zikrû'd Deccal

³ Bu makale, Davetü'l Emir, Envarü'l Ulûm, c.7, s.359-369'dan alınmıştır.

⁴ Futuhat-ı Mekkiye; c.1; s.570

⁵ Fethü'l Beyan Tefsiri; c.2; s.49



Vadedilen Mesih'in^{as} birinci Halifesi Mevlvî Hekim Nuruddin^{ra} 14 Ocak 1907'de güneş tutulduğunda Kadiyan'da, Kûsûf (güneş tutulması) namazı kıldırıp bir konuşma yaptı ve şöyle dedi;

“Allah-u Teâlâ Peygamber Efendimize^{sav} Ahzap suresi 47.

ayette **سِرَاجًا مُنِيرًا** (aydınlatan güneş) demiştir... O Gerçek Güneş^{sav}, güneşin bazen tutulduğunu ve bazı sebeplerden dolayı yeryüzündekilerin güneşin nurundan faydalanamadığını görünce,

benim nuruma da mani olan buna benzer engeller çıkabilir düşüncesiyle içi burkuldu. Bundan dolayı o, güneşin ışığı eskiden olduğu gibi yeryüzüne gelmeye başlayıncaya kadar sadaka, dua, istiğfar ve namaza devam etti.

Her mümin, Peygamber Efendimize^{sav} itaati nispetince onun nurundan nurlanır, tıpkı oğulun babasının etkisinde kaldığı gibi. Bundan dolayı Allah-u Teâlâ:

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ وَلَكِنْ رَسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

buyurmaktadır. Yani; Hz. Resulüllah'ın^{sav} cismanî oğlu yoktur ama manevi oğulları sayısızdır. Bundan dolayı her mümin böyle bir manzara (güneş tutulması) gördüğünde, kendi nurunun da başkalarına ulaşmasına bazı sebepler engel teşkil edebilir korkusuyla kaygılanır ve kaygılanması da gerekir. Bundan dolayı o, musibetin ortadan kalkması için gerekli yollara başvurur, sadaka verir, istiğfar eder ve zorluk zamanında Peygamber Efendimizin^{sav} namaza durduğu gibi namaza durur. Eninde sonunda Allah'ın^{cc} rahmeti coşar ve güneşin ışığını engelleyen sebeplerin kalktığı gibi, dua ve istiğfar ile müminin feyzine mani olan şeyler ortadan kalkar... Siz de Aydınlatan Güneş'in^{sav} oğullarıdır. Bundan dolayı nurunuzun insanlara ulaşması için bütün gereken yollara başvurunuz.” (Hutubat-ı Nur, Sayfa 244)

İslam büyüklerimize göre "Hatemü'n Nebiyyin" ayetinin anlamı

Biz, ümmet büyüklerinin hatemü'n nebiyyin konusundaki ifadelerini olduğu gibi aktarıyoruz. Karar okuyucuya aittir.

H. İmam Fahrüddin Razi^{ar} (öl. H.544) şöyle demektedir:

"فالعقل خاتم الكل، والخاتم يجب أن يكون أفضل. ألا ترى أن رسولنا ﷺ لَمَّا كان خاتم النبيين كان أفضل الأنبياء عليهم الصلاة والسلام."
(التفسير الكبير للإمام الرازي تحت الآية: قال رب اشرح لي صدري)

"Hatem" in en üstün olması gereklidir. Görmüyor musun ki bizim Peygamberimiz^{sav}

"Hatemü'n Nebiyyin" olduğu için bütün peygamberlerden daha üstündür."¹

Allâme İbn-i Haldun (öl. H.808) şöyle demektedir:

"ويعتبرون الولاية في تفاوت مراتبها بالنبوة، ويجعلون صاحب الكمال فيها خاتم الأولياء أي حائز الرتبة التي هي خاتمة الولاية، كما كان خاتم الأنبياء حائزا للمرتبة التي هي خاتمة النبوة." (تاريخ ابن خلدون ج ١ ص ٢٧١)

"(Âlimler) velayeti, değişik mertebeleri bakımından nübüvvete benzetirler. Hz. Resulüllah^{sav} peygamberliğin en üstün mertebesine ulaştığı için "Hatemü'l Enbiya" olduğu gibi, velayetin en üstün mertebesine ulaşmış olana da "Hatemü'l Evliya" denir."²

H. Seyyid Abdülkadir Geylanî'nin mürşidi Hz.Ebu Said Mübarek İbn-i Ali (öl. H.513) şöyle demektedir:

"والأخيرة منها أعني الإنسان إذا عرج ظهر فيه جميع المراتب المذكورة مع انبساطها ويقال له الإنسان الكامل. والعروج والانبساط على الوجه الأكمل كان في نبينا ﷺ ولهذا كان ﷺ خاتم النبيين." (تحفة مرسله شريف لأبي سعيد المخرمي، ترجمة وشرح: محمد عبد العزيز الجالندهرى، ص ٥١)

"İnsan yüceliklere doğru yükseldiği zaman, daha önce belirtilmiş olan bütün yüce mertebeler o insanın içinde en derin bir şekilde belirir. Böyle kimseye insan-ı kâmil denir. Yüceliklere doğru hareket ederek en derin bir şekilde yüce mertebelere ulaşmak (miraç) tam olarak Peygamberimiz^{esav} nasip olmuştur. Zâten onun için o, "Hatemü'n Nebiyyin" olmuştur."³

Mevlana Celâlettin-i Rumî Hazretleri (öl. H.672) şöyle buyurmaktadır:

بهر این خاتم شد است او که بجود
مثل اونه بودنی خواهند بود
چونکه در صنعت برد استادوست
تونه گوئی ختم صنعت بر تو است

"Eli açık olmak (ve feyizleri başkalarına aktarmak) bakımından ne daha önce birisi tam olarak ona eşit olmuştur, ne de daha sonra birisi ona eşit olacaktır. Onun için o, "Hatem" olmuştur. Bir

¹ Tefsir-i Kebir; İmam Razi; "Kale rabbişrahlî sadrî" ayetinin tefsiri

² Tarih ibni Haldun; c.1 s.271

³ Tuhfe-i Mürsile, tercüme ve şerhi, Muhammed Abdülaziz calandarî, s.51

usta kendi sanatında doruğa ulaştığı zaman ona: “Bu sanat seninle tamamlandı, bitti” demez misin sen?”¹

Mevlana Muhammed Kasım Nanotavî şöyle demektedir:

“Peygamberler, Allah’ın^{cc} buyruklarını insanlara ulaştırmak bakımından, valiler gibi, sanki Allah’ın^{cc} valileridir. Memurlukların en üstünü ve en yücesi valilik yahut bakanlıktır. Bütün memurlar ona tabi olurlar. O, ötekilerin emirlerini durdurabildiği gibi, hiç kimse de onun emirlerine karşı gelemmez. Onun bir tek sebebi vardır. O da bütün memurlukların onda sona ermiş olmasıdır. Aynı şekilde peygamberlik mertebelerinin “Hatem”inden daha üstün başka bir mertebe yoktur. Varolan bütün mertebeler onun yetkisi altındadır.”²

H. İmam Rabbani Şeyh Ahmed Sirhindî (öl. H.1034) şöyle buyurmuştur:

حصول كالات نبوت مرتابعا را بطريق تبعیت و وراثت بعد از بعثت ختم
الرسول عليه وعلى جميع الانبياء والرسول الصلوات والتحيات منافی خاتيت
او نیست عليه وعلى آله الصلوة والسلام فلا تكن من السترين

Hatmürrüsul^{sav} ve bütün nebilerle resullere salât-ü selâm olsun. Hz. Hatmürrüsul Muhammed-i Mustafa’nın^{sav} peygamber olarak ortaya çıkmasından sonra, kendisine tâbi olanların, tâbi olmak yoluyla yahut varis olarak, peygamberlik kemalâtını elde etmeleri, Hz. Resulullah’ın “Hatem” oluşuna aykırı değildir, onun için ey muhatap! Sen şüphe içinde olanlardan olma.”³

H. Ebu Cafer, İmam Bakir^{ar} ise şöyle demektedir:

"عن أبي جعفر العلي عليه السلام في قول الله عز وجل: ﴿فَقَدْ آتَيْنَا آلَ إِبْرَاهِيمَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَآتَيْنَاهُمْ مُلْكًا عَظِيمًا﴾ جعل منهم الرسل والأنبياء والأئمة، فكيف يقرّون في آل إبراهيم عليه السلام وينكرونه في آل محمد صلى الله عليه وآله." (الصافي، شرح أصول الكافي، لملا خليل، كتاب الحجة، ج 3 ص 119)

“Hz. İmam Ebu Cafer^{ar} Hz. İbrahim’in ümmetinde resuller, peygamberler ve imamlar bulunduğunu ileri sürerek şöyle buyurdu: “Bazı kimseler Hz. İbrahim’in^{as} ümmetinde resuller, peygamberler ve imamlar bulunduğunu kabul ederek, Hz. Muhammed’in^{sav} ümmetinde onların var olabileceğini nasıl inkâr ederler?”⁴

H. Mevlana Celâlettin-i Rumî şöyle demektedir:

مکرکن در راه نیکو خدمت تا نبوت یابی اندر امتی

¹ Mesnevi ;c.6 şiir no.171-172

² Mübahese-i Şeh Cihan Pur; s.24-25

³ Mektubat; c.I No.301; s.432

⁴ Essafi, Şerh Usûlü'l Kafi, c.3 ; s.119

"İyilik yolunda öyle bir hizmet etmeyi düşün ki ümmet içinde nübüvvet (peygamberlik) elde edesin."¹

Şah Veliyullah Muhaddis Dehlevî şöyle der:

"امتنع أن يكون بعده نبي مستقل بالتلقي." (الخبر الكثير ص ٧٨)

"Hz. Resulüllah'tan^{sav} sonra, ondan feyiz almadan peygamberlik mertebesine ulaşacak hiçbir peygamber bulunamaz."²

H. Ebu Abdullah Muhammed B. Ali Hüseyin El-Hâkim Et-Tirmizi (öl. H.308) şöyle der:

"فإن الذي عَمِيَ عن خبر هذا يظن أن خاتم النبيين تأويله أنه آخرهم مبعثا. فأَي منقبة في هذا؟ وأي علم في هذا؟ هذا تأويل البُله الجهلة." (كتاب ختم الأولياء، ص ٣٤١)

Hatemü'n nebiyyinin manasının, Resulüllah'ın^{sav} ba'set³ bakımından son peygamber olduğu zannedilmektedir. Peki, bunda ne üstünlük vardır ve bunda ne ilmî izahat bulunmaktadır. Bu ahmaklarla cahillerin açıklamasıdır."⁴

H. Şeyh Muhyüddin İbn-i Arabî (öl. H.638) şöyle demektedir:

"فالنبوة سارية إلى يوم القيامة في الخلق وإن كان التشريع قد انقطع. فالتشريع جزء من أجزاء النبوة." (الفتوحات المكية ج ٣ ص ١٥٩، الباب الثالث والسبعون في معرفة عدد ما يحصل من الأسرار للمشاهد)

"Nübüvvet, halk arasında kıyamet gününe kadar caridir. Yalnız şeriat sona ermiştir. Sebebi de: şeriatın, nübüvvetin parçalarından ancak bir parça olmasıdır."⁵

"فإن النبوة التي انقطعت بوجود رسول الله ﷺ إنما هي نبوة التشريع، لا مقامها، فلا شرع يكون ناسخا لشرعه ﷺ، ولا يزيد في شرعه حكما آخر. وهذا معنى قوله ﷺ: إن الرسالة والنبوة قد انقطعت، فلا رسول بعدي ولا نبي. أي لا نبي بعدي يكون على شرع يخالف شرعي، بل إذا كان يكون تحت حكم شريعتي، ولا رسول أي لا رسول بعدي إلى أحد من خلق الله بشرع يدعوهم إليه. فهذا هو الذي انقطع وسدّ بابه، لا مقام النبوة." (المرجع السابق ص ٤)

"Hz. Resulüllah'ın^{sav} kişiliğinde sona ermiş olan teşriî nübüvvettir (yeni şeriat getiren peygamberliktir); yalnız peygamberlik derecesi değildir. Artık onun şeriatını ortadan kaldıran yahut onun şeriatına yeni bir hüküm ilâve eden peygamberlik olmayacaktır. Hazreti

¹ Mesnevi, c. 1; s. 53

² El-Hayrül Kesir; s.78

³ Ba'set, Hz. Resulüllah'a peygamberliğin gelişi ve kendisi tarafından ilân edilişi demektir.(çev.)

⁴ Kitap Hatmül Evliya; s. 341

⁵ Futuhat-ı Mekkiye; c.3, s.159

Resulüllah'ın^{sav}: "Risalet ve nübüvvet sona ermiştir; benden sonra ne bir resul ne de bir nebi vardır" sözünün anlamı şudur. Benim şeriatıma muhalif bir şeriata bağlı olan bir peygamber olamaz. Aksine ne zaman olaksa benim şeriatımın emirleri altında olacaktır. "Bir resul yoktur" demek; benden sonra insanlara yeni bir şariat getiren ve onları o şeriata çağıran bir resul olmayacaktır. İşte sona ermiş olan ve kapısı kapanmış olan budur. Yoksa peygamberlik rütbesi sona ermemiştir."¹

H. Şeyh Bali Efendi (öl. H.960) şöyle demiştir:

"فخاتم الرسل هو الذي لا يوجد بعده نبي مشرع." (شرح فصوص الحكم ص ٥٦)

"Hatemürresul" odur ki kendisinden sonra yeni bir şariat getiren peygamber yoktur."²

H. İmam Abdülvehhab Eşş'arani şöyle der:

"اعلم أن النبوة لم ترتفع مطلقاً بعد محمد ﷺ، وإنما ارتفعت نبوة التشريع فقط." (اليواقيت والجواهر، ج ٢ ص ٣٥)

"Biliniz ki mutlak (kayıtsız şartsız) peygamberlik sona ermemiştir. Sona ermiş olan teşriî (yeni bir şariat getiren) peygamberliktir."³

H. Seyyid Abdülkerim Ceylanî şöyle der:

"فانقطع حكم نبوة التشريع بعده، وكان محمد ﷺ خاتم النبيين، لأنه جاء بالكمال ولم يبق أحد بذلك." (الإنسان الكامل ج ١ ص ١١٥)

"Hz. Muhammed'den^{sav} sonra şariat artık sona ermiştir. Hz. Muhammed^{sav} Hatemü'n Nebiyyin oldu. Yani o, peygamberliğin en yüce makamına ulaştı. Fakat başka hiç kimse o makama ulaşamadı."⁴

H. Şeyh Abdülkadir El-Kürdistanî şöyle buyurmuştur:

"... أن معنى كونه خاتم النبيين هو أنه لا يُبعث بعده نبي آخر بشريعة أخرى." "تقريب المرام في شرح تهذيب الكلام" للشيخ عبد القادر الكردستاني ج ٢ ص ٢٣٣

"Resulüllah'ın "Hatemü'n Nebiyyin" oluşunun anlamı şudur ki ondan sonra artık yeni bir şariat sahibi bir peygamber gönderilmeyecektir."⁵

H. Şah Velîyullah Muhaddis Dehlevî şöyle demektedir:

"وختم به النبيون أي لا يوجد من يأمره الله سبحانه بالتشريع على الناس." (التفهيمات الإلهية، ج ٢ ص ٨٥)

¹ A.G.E. s.4

² Şerh-i Fususü'l Hikem; s.56

³ Elyavakit velcevahir; c.2; s.35

⁴ El-İnsanü'l Kâmil; C.I s.115

⁵ Takribü'l meram; Fi Şerhi Tehzibi'l Kelam C.2; s.233

“Resulüllah^{sav} vasıtasıyla bütün peygamberler hatem edildi. Bu demektir ki artık Allah^{cc} tarafından seçilip insanlara yeni bir şeriat getirecek olan herhangi bir peygamber yoktur.”¹

Mevlana Muhammed Kasım Nanotavî bu konuda şöyle bir açıklama yapmıştır:

“Alelade insanların düşüncesine göre Resulüllah’ın “Hatem” oluşunun anlamı şudur ki onun zamanı, geçmiş peygamberlerin zamanlarına nazaran daha sonradır ve o, en son peygamberdir. Ancak bilgili kimseler, zaman bakımından önce yahut sonra olmasında hiç bir fazilet ve üstünlük bulunmadığını iyi bilirler. Bu durumda Yüce Rabbimizin Resulüllah’ı^{sav} methederek: “O Allah’ın Resulü ve Hatemü’n Nebiyyindir”² buyurması nasıl doğru olabilir? Yalnız eğer bu ifadeyi meth kabul etmezsek ve bu ayete meth ayeti demezsek o zaman elbette “Hatemiyyet”in anlamı zaman bakımından son olmak şeklinde doğru olabilir. Fakat ben İslam ehlinde hiçbirisinin bu açıklamaya tahammül edemeyeceğini iyi bilirim.”³

Ebülhasanat Abdülhay Farengi Mahallî, Dafiülvesvas adlı eserinde şöyle der:

“Hz. Resulüllah’tan^{sav} sonra yahut onun zamanında başka birisinin ancak peygamber olabilmesi muhal (imkânsız) değildir. Aksine yeni bir şeriat getiren bir peygamberin varoluşu elbette imkân haricindedir.”⁴

Aynı zat şöyle bir fetva vermiştir: “Ehli Sünnet ulemaları bile şu fikri ileri sürerler: Hz. Resulüllah^{sav} zamanında, yeni bir şeriat getiren bir peygamber olamaz ve Resulüllah’ın nübüvveti bilumumdur.”⁵ Artık onunla heması⁶ olacak olan bir peygamber Muhammedî şeriata bağlı olacaktır.”⁷

Derleyen: Raşit Paktürk-Osman Şeker

Hiz. Muhammed^{sav} Hatemü’l Enbiyadır
İnanç bakımından Allah’ın^{cc} sizlerden istediği şudur ki Allah^{cc} tektir ve Muhammed^{sav} O’nun peygamberidir ve o, Hatemü’l Enbiya’dır ve herkesten daha üstündür. Şimdi ondan sonra, bürüzî⁸ olarak Muhammediyet çarşafı ve elbisesi giydirilenden başka hiç bir peygamber yoktur. Nasıl ki bir hizmetçi efendisinden ayrı değil ise, bir dal da kendi kökünden ayrı değildir.

Hiz.Mirza Gulam Ahmed^{as}; Nuh’un Gemisi;
(Çev. Dr. Muhammed Jalal Shams, İstanbul 2008; S.27.)

¹ Tefhimat-i İlahiye; c.2 s. 85

² Ahzap suresi, ayet 41

³ Tahzirü’n nas; s. 3

⁴ Dafiü’l vesvas; s. 16

⁵ Yani sonsuza dek devam edecektir.(çev)

⁶ Hiz. Resulüllah’ın^{sav} peygamberliği kıyamete kadar, hatta kıyametten sonra bile devam edeceğinden bu arada gelecek olan her peygamber Resulüllah ile hem asır olacaktır.

⁷ Mecmua-i Fetava; c.1; s.144

⁸ Bürüz: Hiz. Muhammed’in^{sav} manevi tesiriyle kendisinden nur, feyiz ve bereket alarak ümmetinde ortaya çıkan bir kimse. (Çev.)

Yanlışı anlaşılan bazı hadislerin izahı

Bazı kimseler, Hz. Resulüllah'ın^{sav} bazı hadislerini sunmak suretiyle, artık hiçbir peygamberin gelmeyeceğini iddia ederler. Hâlbuki takva sahibi bir insanın yapması gereken bu konuda Peygamber Efendimizin^{sav} bütün hadislerini incelemesidir. Peygamber Efendimiz^{sav} eğer bir hadiste "Benden sonra bir peygamber yoktur" buyurmuşsa ve diğer hadislerde Peygamberin geleceğinden bahsediyorsa, o zaman bu hadisler arasında uyum sağlayıp, eski takva sahibi din bilginlerinin vardığı sonuca varacaktır. Yani Peygamber Efendimizden^{sav} sonra şeriat getiren peygamberlik sona ermiştir, ama onun ümmetinden olup onun şeriatine hizmet eden peygamberlik kıyamete kadar devam edecektir. Bu makalede de muhaliflerimizin fikirlerini desteklemek üzere ileri sürdükleri hadisleri inceleyeceğiz.

Sunulan hadislerden bir tanesi şudur:

"عن ثوبان رضي الله عنه قال، قال رسول الله ﷺ: إنه سيكون في أمي كذابون ثلاثون، كلهم يزعم أنه نبي، وأنا خاتم النبيين ولا نبي بعدي." (أبو داود، كتاب الفتن)

"Bu ümmet içinde otuz yalancı olacaktır. Onlardan her birisi peygamber olduğunu ileri sürecektir. Hâlbuki ben Hatemü'n Nebiyyinim ve benden sonra peygamber yoktur".¹

Bu hadise dayanarak artık hiçbir peygamberin gelemeyeceği iddia edilmektedir.

Hız. Resulüllah^{sav} sadece otuz yalancının geleceğini söylemekle kalmayıp, hak peygamber olup onun dinine hizmet edecek olan kimselerin geleceğini de müjdelemiştir. Zaten bahsettikleri hadis içinde otuz sayısının bulunması gelecek olan herkesin yalancı olmayacağını göstermektedir. Çünkü kendisinden sonra peygamberliğin yolu tamamen kapalı olsaydı, yalancıların sayısını otuzla sınırlandırmayıp, "Benden sonra peygamberlik iddiasında bulunan herkes yalancıdır" diyecekti. Fakat Hız. Resulüllah'ın^{sav} hadislerini incelediğimizde, o gelecek olan Mesih'ten dört kere Allah'ın peygamberi diye bahsetmiştir.

Mesela Sahih-i Müslim; Kitabü'l Fitende geçen hadisi okuyucularımıza sunuyoruz. Bu hadis İbn-i Mace Kitabü'l Fiten'de de geçmektedir. Hadis gelecek olan Mesih'in Allah'ın peygamberi olacağını ve ona vahiy indirileceğini haber vermektedir.

"... يحصر "نبي الله" عيسى وأصحابه... فيرغب "نبي الله" عيسى وأصحابه.... ثم يهبط "نبي الله" عيسى وأصحابه.... فيرغب "نبي الله" عيسى وأصحابه إلى الله." (مسلم، كتاب الفتن، باب ذكر الدجال وصفته وما معه)

... Allah'ın Peygamberi İsa ve ashabı muhasara edilecek... Allah'ın Peygamberi İsa ve ashabı (Allah'a) niyaz edecekler... Allah'ın Peygamberi İsa ve ashabı inecekler... Allah'ın Peygamberi İsa ve ashabı Allah'a niyaz edecekler.

Görüldüğü gibi bu hadiste gelecek olan Mesih'ten dört defa "Nebiyyüllah" diye bahsedilmiştir ve ona iman edenlerden de ashap olarak bahsedilmiştir.

¹ Ebu Davud; Kitabü'l Fiten

Muhalliflerin sunduğu yukarıda geçen hadisteki otuz yalancıya gelince, Sahih-i Müslim şerhi İkmalü'l İkmal'de şöyle denmiştir:

"هذا الحديث ظهر صدقه فإنه لو عدّ مَنْ
تنبأ من زمنه ﷺ إلى الآن لبلغ هذا العدد ويعرف ذلك من يطالع
التواريخ." (شرح صحيح مسلم، المسمى بـ إكمال إكمال المعلم للإمام أبي عبد الله الأبي،
ج ٧ ص ٢٥٨)

"Bu hadisin doğruluğu ispat olunmuştur, çünkü eğer Resulüllah^{sav} zamanından bugüne kadarki yalancı peygamberleri sayarsak bu sayının tamamlanmış olduğunu görürüz. Tarih araştırmacılığı ile meşgul olan herkes bunu öğrenebilir."¹

Nüvvab Sıddik Hasan Han bu konuda şöyle demiştir:

"Hz. Resulüllah'ın^{sav} kendi ümmeti içinden çıkacağını haber verdiği yalancıların sayısı gerçekleşmiş ve sayı tamamlanmıştır."²

Muhallifler tarafından sunulan ikinci hadis şöyledir:

"عن أبي هريرة رضي الله عنه أن رسول الله ﷺ قال: مثلي ومثل الأنبياء من قبلي
كمثل قصر أحسن بنيانه فترك منه موضع لبنة. فطاف به النظار يتعجبون
من حسن بنيانه إلا موضع تلك اللبنة... فكنت أنا سدّدت موضع تلك
اللبنة فتم بي البنيان وختم بي الرسل. وفي رواية قال: فأنا اللبنة وأنا خاتم
النبيين."

"Hz. Ebu Hüreyre^{ra}, Hz. Resulüllah'ın^{sav} şöyle buyurduğunu söylemiştir:

Benim ve öteki peygamberlerin durumu, bir saraya benzer. Bu kasrın binası güzel olup bir tek tuğlanın yeri boş bırakılmış. Seyirciler bu kasrın güzelliğine hayran olup, yalnız boş bırakılmış olan yeri yadırgamaktadırlar. İşte ben o boş bırakılan yeri doldurdum. Benim vasıtamla o yapı son güzelliğine ulaştı. Peygamberler benim vasıtamla mühürlendiler."

Başka bir rivayette şöyle denir:

"İşte o tuğla benim ve Hatemü'n Nebiyyin de benim."³

Dediklerine göre artık son tuğla yerine konmuş ve boşluk böylece kapanmıştır. Böylelikle bir peygamberin gelmesi için boş yer kalmamıştır.

Bu hadisi Allame İbn-i Hacer Eskalanî^{ar} şöyle açıklamaktadır:

"فالمراد هنا النظر إلى الأكمل بالنسبة إلى الشريعة المحمدية مع ما مضى
من الشرائع الكاملة." (فتح الباري شرح صحيح البخاري لابن حجر العسقلاني كتاب
المناقب، باب خاتم النبيين ﷺ)

¹ Şerh Sahih-i Müslim, İkmalü'l İkmal c.7. S.258

² Hicecü'l Kirame; s.239

³ Buhari; Kitabü'l Menakib

“Bunun manası, Muhammedî şeriatın geçmiş kâmil şeriatlara nazaran daha mükemmel olmasıdır.”¹

İbn-i Haldun^{ar} bu hadis hakkında şöyle demiştir:

"يفسرون خاتم النبيين بالنبوة التي أكملت البنيان. ومعناه النبي الذي حصلت له النبوة الكاملة." (مقدمة ابن خلدون ص ٣٠٠)

“Hatemü’n nebiyyinin anlamının, binayı tamamlayan tuğla olduğunu izah ederler. Bunun manası kâmil peygamberliği elde etmiş olan peygamberdir.”²

Görüldüğü gibi bu hadiste kastedilen şeriatın tamamlanmasıdır. Bundan dolayı artık İslam şeriatından bir şey çıkarılamayacağı gibi bir şey de eklenemez. Ancak Hatemü’n Nebiyyin Hz. Resulüllah’ın^{sav} getirdiği şeriata hizmet etmek üzere bir peygamberin gelişi Kuran-ı Kerim veya hadislerle aykırı olmayıp onlar tarafından desteklenmektedir.

İleri sürülen başka bir hadis de şöyledir:

"عن سعيد بن المسيب عن عامر بن سعد بن أبي وقاص عن أبيه قال، قال رسول الله ﷺ لعلي: أنت مني بمنزلة هارون من موسى إلا أنه لا نبي بعدي. وفي رواية للبخاري: إلا أنه ليس نبي بعدي. وفي رواية لمسلم: إلا أنك لست بنبي." (مسلم كتاب الفضائل، البخاري كتاب الفضائل، مسند أحمد بن حنبل، مسند عبد الله بن عباس بن عبد المطلب)

“Hz. Resulüllah^{sav}, Hz. Ali’ye^{ra} şöyle buyurdu:

Musa'nın yanında Harun'un derecesi nasılsa benim yanımda sen de öylesin; ancak benden sonra peygamber yoktur.”

Buhari'nin bir rivayetine göre ise şöyle buyurdu:

“Yalnız benden sonra hiçbir peygamber yoktur.”

Müsned Ahmed Bin Hanbel'in bir rivayetine göre şöyle buyurdu:

“Ancak sen peygamber değilsin.”³

Hz. Resulüllah^{sav} bir savaşa giderken, kendisinden sonra Hz. Ali’yi^{ra} Medine halkına imam tayin etti. Hz. Ali^{ra} cihada gitmeyi sevdiği için Medine’de kalmak ona zor geldi. Nitekim Hz. Resulüllah’a^{sav}:

“Ey Allah’ın Habibi! Beni Medine’deki kadınlarla çocukların imamı mı yapıyorsun?” dedi. Hazreti Resulüllah^{sav} Hz. Ali’nin üzüldüğünü görünce şöyle buyurdu:

“Ey Ali! Hz. Musa^{as} Tur dağına giderken nasıl Hz. Harun’u vekil olarak tayin ettiyse, ben de aynı şekilde seni vekil olarak bırakıyorum. Demek ki sen Allah’ın peygamberi Hz. Harun’a benziyorsun. Ancak sen peygamber değilsin. Ben gittikten sonra Medine’deki yokluğum süresince sen imam olacaksın; fakat Hz. Harun gibi bir peygamber olmayacaksın.”

¹ Fethü’l Bari; Kitabü’l Menakib, Bab Hatemü’n Nebiyyin

² Mukaddime İbni Haldun; s. 300

³ Buhari ile Müslim Kitabü’l Fedail; Müsned Ahmed B. Hanbel; Müsned Abdullah B. Abbas

Bize muhalif olan hocalar “Ba’dî” kelimesinden Hz. Resulüllah’ın^{sav} Medine’de olmadığı zamanı değil de, kıyamete kadarki zamanı kastettiğini söylerler.

Bu hadisi Hz. Şah Veliyyullah Mühaddis Dehlevi^{ar} şöyle açıklamıştır:

“Bu hadisin anlamı ancak şudur: Tebuk gazvesi zamanında Hz. Ali^{ra} Medine halkına amir yapılmıştı. Hz. Musa^{as} da Tûr’a gitmeden önce Hz. Harun’u^{as} o geçici zaman için amir yapmıştı. Hz. Ali^{ra} de aynı şekilde geçici bir müddet için amir yapıldı. “Ba’dî” kelimesinin anlamı “gayri” yani “benden başka”dır. Bu kelimeden kıyamete kadar olan zaman kastedilmemiştir. Ayet-i kerime:

﴿فَمَنْ يَهْدِيهِ مِنْ بَعْدِ اللَّهِ﴾ (الجاثية: ٢٤)

de olduğu gibi; “Ba’dillahi” Allah’tan başka demektir. Hz. Harun^{as}, Hz. Musa’dan^{as} sonra yaşamamıştır. Fakat Hz. Ali^{ra} Hz. Resulüllah’tan^{sav} sonra yaşamıştır. Demek ki hadisteki “Badiyet” kelimesi zaman bakımından sonra olmak anlamında değildir.”¹

Hz. Resulüllah^{sav} ile hadislerini seven bu irfan sahibi din âliminin açıklaması ne kadar da güzeldir.

İleri sürülen bir hadis daha vardır. Hadisin tamamı şöyledir;

"عن بكر بن عمرو عن مشرح بن هاعان عن عقبة بن عامر رضي الله عنه قال، قال رسول الله ﷺ: لو كان بعدي نبي لكان عمر بن الخطاب. هذا حديث حسن غريب لا نعرفه إلا من حديث مشرح بن هاعان." (الترمذي أبواب المناقب، باب مناقب عمر رضي الله عنه)

“Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu. Eğer benden sonra yahut benden başka bir peygamber olsaydı Ömer B. El-Hattab^{ra} peygamber olurdu.” Bu hadis hasen garibtir. Biz bunu Mişreh Bin Ahan’dan başkasından bilmiyoruz.²

Muhalifler tarafından bu hadisin bir kısmı beyan edilip diğer kısmı göz ardı edilir. Dediklerine göre Hz. Ömer^{ra}, Hz. Resulüllah’tan^{sav} sonra yaşadı fakat peygamber değildi. Netice olarak Hz. Resulüllah’tan^{sav} sonra bir peygamber yoktur.

İmam Tirmizî bu hadisi yazdıktan sonra şöyle yazmaktadır: “Bu hadis hasen fakat garibtir.” Yani, bu hadisin ravilerinden birisi Mişreh B. Ahan’dır. Onun hakkında hadis bilginleri şöyle demiştir:

"قال ابن حبان في "الثقات": يخطئ ويخالف، ثم قال في "الضعفاء": يروي عن عقبة مناكير لا يتابع عليها، فالصواب ترك ما انفرد به. وحكى العقيلي عن موسى بن داود: بلغني أنه كان في جيش الحجاج الذين حاصروا ابن الزبير ورموا الكعبة بالمنجنيق." (تهذيب التهذيب لابن حجر العسقلاني، ج ٥ ص ٤٢٥-٤٢٦)

¹ Kurratü'l aynayn Fi Tefdili's şeyheyn, S.206

² Tirmizi; Ebvabü'l Menakib

“Mişreh İbn-i Habban’a göre o, zayıf ravilerdendir. Ona inanılmaz. Eğer bir yerde o, tek kaldıysa o rivayeti kabul etmemek daha uygundur. İbn-i Davud’un bildirdiğine göre, o, İbn-i Zübeyr aleyhinde savaşmış ve Kâbe’yi taşıyan Haccac ordusunda yer almıştır.”¹

Bu hadisi açıklayan, başka rivayetler de mevcuttur. Mesela bir hadis şöyledir:

"لو لم أبعث لبعثت يا عمر." (مرقاة المفاتيح، شرح مشكاة المصابيح ج ١٠ ص ٤٠٣)

“Ey Ömer! Eğer ben peygamber olarak gelmeseydim sen gelirdin”²

Başka bir hadis de şöyledir:

"لو لم أبعث فيكم لبعث عمر فيكم." (كنوز الحقائق للإمام عبد الرؤوف المناوي، ج ٢ ص ٧٤)

"Eğer ben size gönderilmeseydim, Ömer gönderilirdi.”³

Bu hadislerde Peygamber Efendimiz^{sav}, Kendisinden sonra bir peygamberin gelmeyeceğini değil Hz. Ömer’de^{ra} peygamberlik vasıflarının bulunduğunu anlatmaktadır.

“Benim efendim Muhammed-i Mustafa nübüvvetin hatem mertebesinde olduğu gibi, şüphesiz ben de velayetin hatem mertebesindeyim. Şüphesiz o, Hatemü’l Enbiya’dır ve ben de Hatemü’l Evliya’yım. Benden sonra, benden olan ve benim ahdim üzerinde bulunan dışında bir veli yoktur.”

Hiz. Mirza Gulam Ahmed^{as},
Hutbe-yi İlhamiye; Ruhanî Hazain; C.16; S.69-70

¹ Tehzibü’t tehzib; İbni Hacer Askalanî, c.5 s.425-426

² Mirkatü’l Mefatih, Şerhi Mişkat c.10, s.403

³ Kenzü’l Hakayık; c.2, s.74

Hz. Resulüllah^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" dir

Vadedilen Mesih ve Mehdi'nin yazıları

"Hatemü'n Nebiyyin" ve Ahmediye Cemaati

Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu, Vadedilen Mesih ve İmam-ı Mehdi Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}, (hâşâ, sümme hâşâ!) Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğuna inanmamakla suçlanır. "Hatemü'n Nebiyyin" ne demektir? Kuran-ı Kerim ve Hz. Resulüllah'ın^{sav} sahih hadislerine göre bunun gerçek anlamı nedir? Ümmet büyükleri "Hatemü'n Nebiyyin" tabirini nasıl yorumlamışlar? Bu konuda Ahmedi Müslümanlarla muhalifleri arasında anlaşmazlık olabilir. Fakat Ahmedi Müslümanların ve Müslüman Ahmediye Cemaati'nin kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed'in, Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğuna inanmadıklarını ileri sürmek tamamen gerçek dışıdır. Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} eserlerinde, konferanslarında ve konuşmalarında Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğuna inandığı açıkça görülür. Eğer Kuran-ı Kerim'de "Hatemü'n Nebiyyin" tabiri varsa, Kuran-ı Kerim'e içtenlikle inanan Ahmedi Müslümanlar onu nasıl inkâr edebilirler? Yüce Allah^{cc} Ahzab suresi, ayet 40'da Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğunu beyan etmiştir. Kuran-ı Kerim'e inanan bir kimse bütün içeriklerine inandığı gibi tabii ki "Hatemü'n Nebiyyin" tabirini de asla inkâr edemez.

Vadedilen Mesih ve İmam-ı Mehdi^{as} birçok yazısında Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin", "Hatemü'l Enbiya", "Hatmü'l Mürselin" olduğunu ve Kuran-ı Kerim'in dahi "Hatemü'l Kütüp" olduğunu beyan etmiştir. Değişik eserlerinden derlediğim bazı yazılarının Türkçe tercümesi aşağıdadır.

Müslüman Ahmediye Cemaati'ne ve kurucusu olan Hz. Mirza Gulam Ahmed'e^{as} isnat edilen suçlamalardan bir tanesi şudur: "Bu Cemaat ve kurucusu Hz. Resulüllah'ın^{sav} (hâşâ!) "Hatemü'n Nebiyyin" olduğuna inanmıyorlar!" Bu suçlama en fazla Pakistan'daki mollalar tarafından ileri sürülmektedir. Hatta bunu gerçek gibi göstererek Müslüman Ahmediye Cemaatinin neşrettiği Kuran-ı Kerim meallerine de itiraz edilir ve Müslüman Ahmediye Cemaatinin (hâşâ!) Kuran-ı Kerim'de tahrif yaptığı dahi ileri sürülür.

Müslüman Ahmediye Cemaati kalbin derinliğinden Hz. Allah'a^{cc} Hz. Resulüllah'a^{sav} ve Kuran-ı Kerim'e inanır. Kuran-ı Kerim'de Yüce Rabbimiz^{cc} Hz. Muhammed Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğunu bildirmiştir.¹ Kuran-ı Kerim'e içtenlikle inanan bu Cemaat ve kurucusu nasıl Hz. Resulüllah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" olduğunu inkâr edebilir?

Hazret-i Hatem-ül Enbiya^{sav} ne yüce, ne şanlı peygamberdir! Ne yüce şanlıdır onun nuru! Onun en değersiz hizmetçileri, ümmetinden olan en küçük dereceli birisi, en düşük dereceli hizmetçisi daha önce belirttiğim mertebelere ulaşırlar.

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلٰى نَبِيِّكَ وَ حَبِيْبِكَ وَ اَفْضَلِ الرُّسُلِ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ مُحَمَّدٍ وَ آلِهِ وَ اَصْحَابِهِ وَ بَارِكْ وَ سَلِّمْ

Yani: "Ey Allah'ım! Kendi Peygamberine ve Habibine, bütün resullerin en üstünü ve "Hatemü'n Nebiyyin" olan Hz. Muhammed'e, onun maddi ve manevî evlatlarına ve ashaplarına salât, bereket ve selam gönder."²

Bu maddi dünyada sahip olduğumuz ve Allah'ın^{cc} lütfuyla bu gelip geçici âleminden göçedip ayrılacağımız zaman inancımız şudur: Hz. Muhammed-i Mustafa Efendimiz^{sav}, "Hatemü'n Nebiyyin" dir ve O, bütün peygamberlerin en hayırlısıdır. Onun elinden din tamamlanmıştır.

¹ Ahzab suresi, ayet 40

² Berahin-i Ahmediye; 1880 baskısı; S. 246; Ruhani Hazain; C.1; S.272

Keza insanoğlunun doğru yolu benimseyerek, vasıtasıyla Yüce Allah'a^{cc} erişeceği nimet tam seviyesine ulaşmıştır.

Ben Hz. Hatem-ül Enbiya'nın^{sav} "Hatm-i Nübüvvet"ine inanıyorum. Herkim "Hatm-i Nübüvvet"e inanmıyorsa onun dinsiz, İslam dairesinin dışına çıkmış olduğuna da inanıyorum.¹

نَعْتَقِدُ أَنَّ رَسُولَنَا خَيْرُ الرُّسُلِ وَأَفْضَلُ الْمُرْسَلِينَ وَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ وَأَفْضَلُ مِنْ كُلِّ مَنْ يَأْتِي وَخَلَا

Biz, Resulümüz Muhammed-i Mustafa Efendimizin^{sav} bütün resullerden daha iyi, bütün peygamberlerden daha üstün ve "Hatemü'n Nebiyyin" olduğunu, keza gelecekte doğacak yahut daha önce geçmiş olan her insandan daha üstün olduğuna inanıyoruz.²

Bütün hamdlar Yüce Allah^{cc} için isnat olunur. O, bütün âlemlerin YarATICISIDIR. Keza peygamberlerin önderi olan Hz. Muhammed-i Mustafa'ya salât-ü selam olsun. O, Allah'ın^{cc} dostları arasından en seçkini, O'nun mahlûkatı ve her bir yaratığının en sevimlisi olup, "Hatemü'l Enbiya" yani evliyaların övünç kaynağı, bizim Efendimiz, İmamımız, Peygamberimiz, yeryüzünün insanların kalplerinin nuru ve Yüce Allah'ın^{cc} güneşidir.³

O mübarek peygamber Hz. Hatemü'l Enbiya, İmamü'l Esfiya, Hatmü'l Mürselin, Fahrü'n Nebiyyin Muhammed-i Mustafa^{sav} Efendimizdir. Ey benim sevgili Allah'ım! Dünyanın başlangıcından beri hiçbir kimseye göndermediğin rahmet ve salâtı bu sevgili Peygambere^{sav} gönder.⁴

Yüce Allah'ın^{cc} adına yemin ederim ki, ben kâfir değilim. "Lâ İlâhe İllallahu Muhammedür Resûlüllah" a inancım vardır. Keza Hz. Resulüllah^{sav} hakkında "Ve lakin resulallahi ve hateme'n nebiyyin" e de imanım vardır.⁵

Yüce Allah'ın^{cc} izzetine ve celaline yemin ediyorum ki, ben Müslümanım. Ben Yüce Allah'a^{cc} O'nun kitaplarına, bütün peygamberlerine, bütün meleklerine inanıyorum. Keza bizim Peygamberimiz Hz. Muhammed-i Mustafa'nın^{sav} bütün peygamberlerden daha üstün ve "Hatemü'n Nebiyyin" olduğuna da inanıyorum.⁶

Bütün peygamberlerden daha hayırlı ve bütün seçkinlerden daha üstün olan Muhammed-i Mustafa üzerine salât-ü selam olsun. O, "Hatemü'l Enbiya" ve "Şefiü'l Müznibin" (günahkârların şefaati edicisi) bütün geçmişlerin ve geleceklerin önderidir. Onun maddi ve manevi evlatlarına ve bütün ashaplarına da selam olsun. Onlar hakkın alâmeti ve cihan ehli üzerinde Yüce Allah'ın^{cc} hüccetidirler.⁷

Eğer kalpler katılaşmamışsa, o zaman bu kadar cesaret nedendir? Gerçek manaya göre Hz. Resulüllah'ın^{sav} Hatemü'l Enbiya kabul eden, Kuran-ı Kerim'in de Hatemü'l Kütüp olduğuna inanan, bütün peygamberlere de iman eden ve Ehl-i Kible olan, keza şeraitin helâline helâl, haramına da haram diyen ve buna inanan birisi (Hz. Mirza Gulam Ahmed) neden kâfir sayılıyor?⁸

Bizim Efendimiz Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav} Hatem-ül Enbiyadır. Bu bizim imanımızdır.⁹

Yüce Allah^{cc} Kuran-ı Kerim'de Hz. Resulüllah'a^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" ismini vermiştir.¹⁰

¹ Takrir Vacibü'l İlan; s.5; 1891

² Ayna-yı Kemalât-ı İslam s.182; Ruhani Hazain; c.5 S.387

³ Nurü'l Hak; Ruhani Hazain; c.8; S.2

⁴ İtmamü'l Hüccet; Ruhani Hazain; c.8, S.308

⁵ Keramatü's Sadikin; Ruhani Hazain; c.7; s.67

⁶ Hamametü'l Büşra; Ruhani Hazain; c.7; s.184

⁷ Encam-ı Ethem; Ruhanî Hazain; c.11; s.73

⁸ Sirac-ı Münir; Ruhanî Hazain; c.12; S.6

⁹ Kitabü'l Beriye; Ruhanî Hazain, c.13; s.216

¹⁰ Kitabü'l Beriye; Ruhanî Hazain, c.13; s.218; Dipnot

Biz, Yüce Allah'tan^{cc} başka ibadete değer birisinin bulunmadığına, Hz. Muhammed-i Mustafa Efendimizin^{sav} O'nun resûlü ve Hatemü'l Enbiya olduğuna inanıyoruz.¹

İnanç olarak Yüce Allah'ın^{cc} sizlerden istediği ancak Allah'ın^{cc} birliği ve Hz. Muhammed'in^{sav} O'nun Resulü ve Hatemü'l Enbiya olması ve hepsinden daha üstün olmasıdır.²

Hiz. Resûlüllah^{sav} Hatemü'l Enbiya olarak isimlendirildi. Bunun anlamı şudur: Kendisinden sonra direk olarak nübüvvetin feyizleri artık sona erdirilmiştir. Şimdi artık nübüvvetin kemali ancak, amelleri üzerinde Hiz. Muhammed Resulüllah'a^{sav} tabi olmanın mührünü taşıyana nasip olacak ve böylece o, Hiz. Resulüllah'ın^{sav} manevi evladı ve varisi olacak.³

إِنَّا مُسْلِمُونَ نُؤْمِنُ بِكِتَابِ اللَّهِ الْفُرْقَانِ وَ نُؤْمِنُ بِأَنَّ سَيِّدَنَا مُحَمَّدًا نَبِيَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ إِنَّهُ جَاءَ بِخَيْرِ الْأَدْيَانِ وَ نُؤْمِنُ بِأَنَّهُ خَاتَمَ الْأَنْبِيَاءِ

Biz Müslümanız. Biz Yüce Allah'ın^{cc} Kitabı olan Furkan-ı Hamid'e inanırız. Keza biz Muhammed-i Mustafa Efendimizin^{sav} O'nun Peygamberi ve Resûlü olduğuna ve en iyi dini getirdiğine de inanırız. Biz kendisinin "Hatemü'l Enbiya" olduğuna da inanırız.⁴

Hiz. Resûlüllah^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" dir ve Kuran-ı Kerim de "Hatemü'l Kütüp" tür.⁵

Bana ve benim Cemaatime, sanki biz Hiz. Muhammed Resûlüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin olduğuna inanmıyoruz diye bir suçlama isnat edilmektedir. Bu bize isnat edilen çok büyük bir iftiradır. Biz nasıl kuvvetli olarak, kesin bilerek ve iç gözüyle görerek Hiz. Resulüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin olduğuna inanıyorsak ve kendisine iman ediyorsak, onlar onun yüzbinde birine dahi inanmıyorlar.⁶

Bizim Peygamberimiz^{sav} Hatemü'n Nebiyyin" dir.⁷

Her kim Yüce Allah'ın^{cc} Kitabı olan Kuran-ı Kerim'i kendisine daima uyulması gereken bir hareket tarzı olarak benimsiyorsa ve O'nun Resûlü olan Hiz. Muhammed-i Mustafa'yı^{sav} gerçekten Hatemü'l Enbiya olarak kabul ediyorsa ve kendisini onun feyzine muhtaç biliyorsa, Yüce Allah^{cc} öyle birisini sever.⁸

صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَ آلِ مُحَمَّدٍ سَيِّدِ وَلَدِ آدَمَ وَ خَاتَمِ النَّبِيِّينَ

Bütün insanların Efendisi ve Hatemü'n Nebiyyin olan Hiz. Muhammed'e ve onun maddi ve manevi evladına salâvat gönder.⁹

Hiz. Hatemü'l Enbiya^{sav} Mekkeliler aleyhine ve diğer insanlara karşı açık bir zaferi elde ederek ve onları kılıcının altında görerek yine de onların günahlarını affetmiştir.¹⁰

Hiz. Hatemü'l Enbiya'nın^{sav} Kuran-ı Kerim'de zikredilen yüce ahlakı, Hiz. Musa'dan^{as} binlerce kat daha iyidir.

Hepsinden daha yüce olan insan ki o, insan-ı kâmil idi ve kâmil Peygamber idi. Keza o, kâmil bereketlerle geldi. Onun gelmesiyle manevi olarak tekrar dirilmek ve haşr (tekrar dirilerek öteki âlemde bir araya gelmek) neticesinde dünyanın kıyameti gerçekleşti ve onun

¹ Eyyamü's Sulh; Ruhanî Hazain, c.14; s.323

² Keşti-yi Nuh; Ruhanî Hazain; c.19; s.15-16

³ Review B.Mübahese Batalavi Ve Ç.; Ruhanî Hazain; c.19; s.214

⁴ Mevahibü'r Rahman; Ruhanî Hazain; c.19; s.285

⁵ Peygam-ı İmam; Lecture 1905; s.30

⁶ El-Hakem Gaz; 17 Mart; 1905

⁷ Hakikatü'l Vahiy; Ruhanî Hazain; c.22; s.463

⁸ Çeşme-yi Marifet; Ruhanî Hazain; c.23; s.340

⁹ Berahin-i Ahmediye; Ruhanî Hazain; c.4; s.597 Dipnot

¹⁰ Berahin-i Ahmediye; c.3; Ruhanî Hazain; c.1; s.287 Dipnot

gelmesiyle, tamamen ölü olan bir âlem tekrar dirildi. O mübarek Peygamber Hz. “Hatemü’l Enbiya”, “İmamü’l Esfiya”, “Hatmü’l Mürselin” Hz. Muhammed-i Mustafa Efendimizdir^{sav}.¹

Dünyada ancak İslam dininin gerçek olduğu bana gösterilmiş, bildirilmiş ve anlatılmıştır. Bütün bunların “Hatemü’l Enbiya”ya itaat etmemin bereketiyle bana bahşedildiği de bana açılmıştır.²

Şimdi gök altında bir tek Peygamber ve bir tek Kitap vardır. Yani bütün peygamberlerden daha yüce ve daha üstün ve bütün resullerden daha tam ve daha mükemmel olan Hz. Muhammed-i Mustafa^{sav} vardır. O, “Hatemü’l Enbiya”dır ve insanların en iyisidir.³

“Hatmü’l Mürselin” Ahmed-i Arabi^{sav} dışında kendisine tabi olabileceğimiz hiçbir hâdimiz ve önderimiz yoktur.⁴

إِنَّا آمَنَّا بِاللَّهِ رَبًّا وَبِ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَبِيًّا وَآمَنَّا بِأَنَّهُ خَاتَمُ النَّبِيِّينَ

Şüphesiz biz, Allah’ın Rabbimiz olduğuna inandık ve Hz. Muhammed’in^{sav} peygamberimiz olduğuna da inandık. Keza onun Hatemü’n Nebiyyin olduğuna da inandık.⁵

إِنِّي وَاللَّهُ آمِنٌ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَأَمِنُ بِأَنَّهُ خَاتَمُ النَّبِيِّينَ

Vallahi ben şüphesiz Allah’a ve O’nun Resulüne iman eden biriyim. Keza ben şüphesiz onun “Hatemü’n Nebiyyin” olduğuna da inanan biriyim.⁶

İslam dini dışında bizim bir dinimiz yoktur. Her çeşit bilgiye sahip olan Allah’ın^{cc} Kitabı olan Furkan (Kuran-ı Kerim) dışında bir Kitabımız yoktur. Allah’ın^{cc} rahmetini verdiği ve bereketini ihsan ettiği Hz. Muhammed Hatemü’n Nebiyyin^{sav} dışında bir peygamberimiz yoktur. Yüce Allah^{cc} onun düşmanlarını lanetlenmiş olanlardan kılsın.⁷

Biz inanıyoruz ki, bizim peygamberimiz^{sav} “Hatemü’l Enbiya”dır ve Kuran-ı Kerim “Hatemü’l Kütüb”dür.⁸

Ben bir Müslümanım. Kuran-ı Kerim’in “Hatemü’l Kütüb” ve Hz. Resulullah’ın^{sav} Hatemü’l Enbiya olduğuna inanıyorum.⁹

Bütün insanların efendisi, bütün resullerden daha üstün ve “Hatemü’n Nebiyyin” olan Hz. Muhammed-i Mustafa’nın^{sav} üstün bir mertebesi ve yüksek bir yeri vardır. O, derece ve mertebe sıfatları üstün olan bu yüce zatta sona ermiştir.¹⁰

Her kim tam olarak Hz. Hatemü’l Enbiya’ya tabi olursa Yüce Allah^{cc} katında onun mertebesi onun bütün çağdaşlarından daha yüce ve daha üstün olur. Kısacası gerçek manada ve bütünüyle Hz. Hatemü’l Enbiya’ya Yüce Allah^{cc} tarafından bütün faziletlerin bahşedildiği ispat olunmuştur.¹¹

¹ İtmamü’l Hücet; s.28

² Ayna-yı Kemalât-ı İslam; Ruhanî Hazain; c.5; S.276

³ Berahin-i Ahmediye; c.4; Dipnot no:3; Ruhanî Hazain s.557

⁴ İzale-yi Evham; c.1; Ruhanî Hazain; c.3; s.187-188

⁵ Tuhfe-yi Bağdad; Ruhanî Hazain; c.7; s.31

⁶ Hamametü’l Büşra; Ruhanî Hazain; c.7; s.184

⁷ Encam-ı Ethem; Ruhanî Hazain; c.11; s.143-144

⁸ El-Hakem Gaz; 17 Ağustos 1899; s.6

⁹ El-Hakem Gaz; 1 Ekim 1900; s.2

¹⁰ Tevzihi-i Meram; Ruhanî Hazain; c.3; s.62

¹¹ Berahin-i Ahmediye; c.4; Ruhanî Hazain; c.1; s.622; Dipnot içinde dipnot no:3

Bizim Efendimiz, bütün resullerin efendisi Hz. Hatemü'l Enbiya^{sav} Bedir savaşında bir avuç küçük taşı kâfirlere doğru attı. O taşları bir dua vasıtasıyla değil, aksine kendi manevi gücüyle attı.¹

Yüce Allah^{cc} Hz. Muhammed'e^{sav} Hatemü'l Enbiya derecesini verdi. Dolayısıyla kendi vücuduna, iş ve hareketlerine ve de duruşlarına dahi mucizeler koydu.²

إِنَّهُ خَاتَمُ الْأَنْبِيَاءِ وَلَا يَطْلُعُ بَعْدَ شَمْسِهِ إِلَّا نَجْمُ التَّابِعِينَ الَّذِينَ يَسْتَفِيضُونَ مِنْ نُورِهِ وَهُوَ
مَنْبَعُ الْأَلْوَارِ

Şüphesiz o, Hatemü'l Enbiyadır. Onun güneşinden sonra, kendi nurundan feyiz alan kendisine tabi olanların yıldızı dışında hiçbir şey doğmaz. O, bütün nurların ana kaynağıdır.³

الْصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى سَيِّدِ الرُّسُلِ وَ خَاتَمِ الْأَنْبِيَاءِ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى

Bütün resullerin efendisi ve Hatemü'l Enbiya olan Hz. Muhammed-i Mustafa'ya rahmet ve selam olsun.⁴

Kuran-ı Kerim gibi pak bir Kitap göndererek ve Hz. Hatemü'l Enbiya, ilklerin ve sonların efendisi Hz Muhammed'i^{sav} dünya insanların ıslahı için ortaya çıkararak vahşi insanlara yeniden insanlık öğreten Kerim ve Rahim olan Allah'a binlerce şükürler olsun.⁵

Yüce Allah^{cc} bize Hatemü'l Müminin, Hatemü'l Arifin ve Hatemü'n Nebiyyin olan Peygamberi bahşetti. Aynı şekilde onun üzerine bütün dini kitapların toplayıcısı ve Hatemü'l Kütüb bir olan Kitap indirdi.⁶

Hz. Muhammed Resulüllah^{sav} için kullanılan hatemü'n nebiyyin kelimesi kendiliğinden ister ve hatta bu kelimedeki tabii olarak bu anlam tevdi edilmiştir ki, Hz. Resûlüllah'a^{sav} indirilen Kitap dahi Hatemü'l Kütüb olsun ve bütün yücelikler onun içinde mevcut olsun. Nitekim gerçek olarak da o yücelikler bu Kitap'ta mevcuttur.⁷

Hiç kimse Hz. Resûlüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin olduğuna inanmadan kendisine tabi olamaz. Keza dinde çıkmış olan bidatlardan ve yepyeni inançlardan ayrılmadıkça ve kendi söylemleriyle ve ameliyle Hz. Resûlüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin kabul etmedikçe o bir hiçtir.⁸

Hz. Resûlüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin oluşunun bir yönü de şudur ki, Yüce Allah^{cc} bu ümmet arasına çok yüce ve büyük yetenekler koymuştur.⁹

ہم تو رکھتے ہیں مسلمانوں کا دیں دل سے ہیں خدام ختم المرسلین
شرک اور بدعت سے ہم بیزار ہیں خاک راہ احمد مختار ہیں

Biz Müslümanların dinine sahibiz.

İçtenlikle Hatmü'l Mürselin'in hizmetçileriyiz.

Şirk ve bidattan bızarız (bıkmışız).

Hz. Ahmed-i Muhtar'ın yolunun toprağıyız.¹⁰

Derleyen: Dr. Muhammed Celal Şems

¹ Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; Ruhanî Hazain; c.5; s.65

² El-Hakem Gaz; 17 Nisan 1900; s.4

³ Hamametü'l Büşra; Ruhanî Hazain; c.7; s.244

⁴ Keramâtü's Sâdikîn; Ruhanî Hazain; c.7; s.105

⁵ Ariya Dharam; Ruhanî Hazain; c.10; s.1

⁶ El-Hakem Gaz; 31 Temmuz 1904; s.3

⁷ El-Hakem Gaz; 24 Nisan 1903; s.1

⁸ El-Hakem Gaz; 10 Ağustos 1902; s.5

⁹ El-Hakem Gaz; 17-24 Ağustos 1904; s.3

¹⁰ İzale-yi Evham; c.2; Ruhanî Hazain; c.3; s.514

Peygamber Efendimizin^{sav} dilinden peygamberliğin devamı

Hazreti Resulüllah'ın^{sav} "Hatemünnebiyyin" oluşuyla ilgili ayet-i kerime H.5 senesinde inmiştir. Bu ayetin inişinden sonra H.9 senesinde Hz. Resulüllah'ın^{sav} oğlu Hz. İbrahim vefat etmiştir. O vefat edince Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu:

"عن ابن عباس قال: لما مات إبراهيم ابن رسول الله ﷺ، وقال: إن له مرضعا في الجنة، ولو عاش لكان صديقا نبيا. ولو عاش لعنتت أحواله القبط وما استرق قبطي." (ابن ماجه، كتاب الجنائز، باب ما جاء في الصلاة على ابن رسول الله ﷺ وذكر وفاته)

"İbn-i Abbas'ın^{ra} rivayetine göre, Resulüllah'ın^{sav} oğlu Hz. İbrahim vefat edince, o şöyle buyurdu: "Cennette onu emzirecek birisi bulunmaktadır. Eğer o yaşasaydı hak peygamber olurdu."¹

Eğer Hz. Resulüllah^{sav} mutlak manada "Son Peygamber" olsaydı; o zaman onun, "oğlum Hz. İbrahim yaşasaydı peygamber olamazdı çünkü ben Hatemü'n Nebiyyinim" manasında bir söz söylemesi gerekirdi. Ama görüldüğü gibi Hz. Resulüllah^{sav} bunun tersine "Oğlum yaşasaydı hak peygamber olurdu" buyurmuştur.

Buna benzer başka bir hadis-i şerif şöyledir:

"لما توفي إبراهيمُ أرسل النبي ﷺ إلى أمه "مارية" فجاءته وغسلته وكفنته، وخرج به وخرج الناس معه فدفنه. وأدخل ﷺ يده في قبره فقال: أما والله إنه لنبي بن نبي." (الفتاوى الحديثية لأحمد شهاب الدين المكي، ص ١٧٦)

"İbrahim vefat edince Hz. Resulüllah^{sav} annesi Hz. Mariye'yi^{ra} çağırdı. O, gelip ona gusül verdi ve kefen giydirdi. Hazreti Resulüllah^{sav} diğer insanlarla beraber çıktı

¹ İbn-i Maceh; Kitabü'l Cenaiz

Maneviyat

ve oğlunu mezara koydu. Daha sonra mübarek elini mezarın içine doğru uzattı ve: "Allah adına yemin olsun ki o, peygamber oğlu peygamberdir" buyurdu.¹

Ehl-i Sünnet'in ileri gelen imamlarından büyük hadis âlimi İmam Molla Aliyyü'l Karî^{ar} bu hadisi şöyle izah etmiştir:

"ومع هذا لو عاش إبراهيم وصار نبيا، وكذا لو صار عمر نبيا لكانا من أتباعه عليه الصلاة والسلام كعيسى والخضر وإلياس عليهم السلام. فلا يناقض قوله تعالى: ﴿وخاتم النبيين﴾ إذ المعنى أنه لا يأتي نبي بعده ينسخ ملته ولم يكن من أمته." (الأسرار المرفوعة في الأخبار الموضوعة لملا علي القاري ص ١٩٢)

"Eğer Hz. İbrahim^{ra} yaşasaydı ve peygamber olsaydı; keza eğer Hz. Ömer^{ra} peygamber olsaydı; İsa, Hıdır ve İlyas^{as} gibi onlar da Hz. Resulüllah'a^{sav} tabi olurdu. Hz.Peygamber Efendimizin^{sav} bu hadisi "Hatemü'n Nebiyyin" ayetine ters düşmemektedir, çünkü Hatemü'n Nebiyyin ayetinin anlamı şudur: Peygamber Efendimizden^{sav} sonra onun şeriatını sona erdirecek ve ümmeti arasından olmayan bir peygamber gelmeyecektir."²

İmam Molla Aliyyü'l Karî'nin açıklamasından da anlaşıldığı gibi Hz. Resulüllah'ın^{sav} Hatemü'n Nebiyyin oluşundan sonra mutlak manada peygamberliğin kapısı kapatılmamıştır. Sona ermiş olan; şeriat sahibi peygamberin gelmesi ve onun ümmeti arasından olmayan peygamberin gelişidir.

Derleyen: Raşit Paktürk

¹ El-Fatava el Hadisiye; Ahmed Şehabüddin Mekki s.176

² El-Esrarü'l Merfua fil ahbari'l Mevzua, Molla Aliyyü'l Kârî, s.192

Maneviyat

Hz. Ayşe'nin^{ra} önemli bir uyarısı

Hz. Resulüllah'ın^{sav} eşleri arasında Hz. Ayşe'nin^{ra} özel bir yeri ve makamı vardır. Peygamber Efendimizin^{sav} en sevdiği eşi olmakla beraber, Asr-ı Saadet döneminin büyük bilginleri arasında kabul edilir. Ashab-ı Kiram dahi onun görüşüne önem verirlerdi. Peygamber Efendimiz^{sav} "dinin yarısı Ayşe'dedir", demek suretiyle onun derin bilgisine ve dirayetine vurgu yapmaktadır. Hz. Ayşe'nin^{ra} Hatemü'n Nebiyyin konusunda aşağıdaki sözü dikkate şayandır. O şöyle buyurmuştur:

"قولوا خاتم النبيين، ولا تقولوا لا نبي بعده." (الدر المنثور للسيوطي ج ٦ ص ٦١٨)

"Hazreti Resulüllah "Hatemü'n Nebiyyin" *dir* deyiniz. Ancak ondan sonra bir peygamber yoktur, demeyiniz."¹

Şeyh-ül İslam Hz. İbn-i Kütaybe (öl. H.267) Hazreti Ayşe'nin^{ra} bu sözünü naklettikten sonra şöyle bir yorum yapmıştır:

"وليس هذا من قولها ناقضا لقول النبي ﷺ: لا نبي بعدي، لأنه أراد لا نبي بعدي ينسخ ما جئت به." (كتاب تأويل مختلف الأحاديث ص ١٢٧)

"Hazreti Ayşe'nin^{ra} bu sözü, Hazreti Resulüllah'ın^{sav} sözü ile çelişkili değildir. Hazreti Resulüllah: "Benden sonra bir peygamber yoktur" demekle aslında; getirdiğimi (İslam dini) sona erdirecek olan bir peygamber yoktur, demek istemiştir."²

Hz. İmam Muhammed Tahir (öl. H.986) şöyle demiştir.

"هذا ناظر إلى نزول عيسى وهذا أيضا لا ينافي حديث "لا نبي بعدي" لأنه أراد لا نبي ينسخ شرعه." (تكملة مجمع بحار الأنوار، لحمد طاهر الغجراتي، ص ٥٠٢)

"Hz. Ayşe^{ra} bu sözü, Hz. İsa'nın^{as} nüzulünü bildiği için söylemiştir. Bu söz, Hazreti Resulüllah'ın^{sav} benden sonra peygamber yoktur mealindeki hadisine de aykırı değildir, çünkü Hazreti Resulüllah^{sav} şeriatını sona erdirecek olan bir peygamberin gelemeyeceğini kastetmiştir."³

Hz. İmam Abdülvehhab Eşş'arani (öl. 976) "Benden sonra peygamber yoktur" hadisini şöyle yorumlamıştır:

"فقلوه ﷺ لا نبي بعدي ولا رسول بعدي، أي ما ثم من يشرع بعدي شريعة خاصة." (اليواقيت والجواهر للشعراني ج ٢ ص ٣٥)

¹ Dürr-i Mensur; c.6 s.618

² Kitap Tevilü'l Muhtelifi'l Ehadis; s.127

³ Tekmile Mecmau'l bihar; s. 502

Maneviyat

“Hz. Resulüllah’ın^{sav} “Benden sonra nebi yoktur; benden sonra resul yoktur” gibi sözlerinin manası şudur ki; Hz.Resulüllah’tan^{sav} sonra onun şeriatından başka yeni bir şeriat getirecek olan peygamber yoktur.”¹

Ehli Sünnet imamlarından olan Mişkât şarihi **Molla Aliyyü’l Karî**^{ar} şöyle demiştir:

"ورد "لا نبى بعدي" ومعناه عند العلماء أنه لا يحدث بعده نبى بشرع
ينسخ شرعه. " (الإشاعة لأشراط الساعة ص ١٤٩)

“Benden sonra peygamber yoktur” hadisinin manası şudur: Hazreti Resulüllah’ın^{sav} şeriatini ortadan kaldıran yeni bir şeriat getirecek olan yeni bir peygamber gelmeyecektir.”²

Hız. Şah Veliiyüllah Muhaddis Dehlevî şöyle der:

"فعلّمنا بقوله عليه الصلاة والسلام: لا نبى بعدي ولا رسول، وأن
النبوة قد انقطعت والرسالة، إنما يريد بها التشريع. " (قرة العينين في تفضيل
الشيخين لولي الله الدهلوي ص ٣١٩)

“Hz. Resulüllah’ın: “Benden sonra bir nebi ve resul yoktur” hadisinden nübüvvet ve risaletin sona erdiğini anladık. Ancak bu yeni şeriat getiren nübüvvettir.”³

Kadiriye tarikatının şeyhi **Hız. Hafız Berhürdar** (öl. H.1093) bu konu hakkında şöyle der:

"والمعنى لا نبى بنبوة التشريع بعدي، إلا ما شاء الله من الأنبياء
الأولياء. " (شرح لشرح العقائد المسمى بالنبراس، ص ٤٤٥)

“Bu hadisin anlamı şudur: Benden sonra artık şeriat nübüvveti ile gelecek olan bir nebi yoktur. Bunun dışında Allah peygamberlerle evliyalarından istediğini gönderebilir.”⁴

Nurü’l-Hasan adlı Ehl-i Hadis bir hoca Hindistan çapında hatta Hindistan dışında bile tanınmış bir ilim adamıdır. O, şöyle der: “*Lâ vahye ba’de mevti*” (Benim ölümünden sonra vahiy yoktur) rivayetinin aslı yoktur. Elbette “*Lâ nebiyya ba’dî*” (Benden sonra peygamber yoktur) mealinde bir hadis vardır. İlim sahibi kimselerce bu hadisin anlamı şudur: Benden sonra şeriatimi sona erdirecek bir şeriat getiren hiçbir peygamber gelmeyecektir.”⁵

Burada “*ilim sahibi kimselerce*” denmiştir. Bundan önce Şah Veliiyüllah Muhaddis Dehlevî ve Molla Aliyyü’l Karî de aynı ifadeyi kullanmışlardır. Anlaşılan o dönemde

¹ Elyavakit Velcevahir; c.2; S. 35

² El-iş’a’a Fi Eşrati’s Saat; s.149

³ Kurratü’l Ayneyn Fi Tefzili’s Şeyheyn; s.319

⁴ Şerh Li Şerhi’l Akaid, El-Müsemma Bin Nibras; s.445

⁵ İktirabü’s saat; s. 162

Maneviyat

hadislerin anlamları bozulmaya başlamıştı ve irfan sahibi Rabbani din bilginleri ile İlâhî irfandan yoksun, kimseler ortaya çıkmıştı. Bu yüzden Rabbani din bilginleri: **“irfan sahibi kimselere göre”** sadece şariat getiren peygamberlik sona ermiştir” diye açık bir ifade kullanmak zorunda kaldılar.

“Benden sonra peygamber yoktur” hadisinde geçen ba’dî (benden sonra) kelimesini açıklayan başka hadisler de vardır. Mesela Hz. Resulüllah^{sav} şöyle buyurdu:

عن جابر بن سمرة عن النبي ﷺ قال: إذا هلك قيصر فلا قيصر بعده،
وإذا هلك كسرى فلا كسرى بعده. (البخاري، كتاب الإيمان والنذور، باب كيف
كانت يمينا النبي ﷺ)

Kayser (Roma imparatoru) ölünce, ondan sonra başka bir kayser olmayacaktır. Keza Kisra (Fars Şahı) ölünce, ondan sonra başka bir Kisra olmayacaktır.”¹

Hiz. İmam Muhyüddin İbn-i Arabi^{ar} bu hadisi açıklarken şöyle der:

"فما ارتفعت النبوة بالكلية، ولهذا قلنا: إنما ارتفعت نبوة التشريع، فهذا
معنى لا نبي بعده... فعلمنا أن قوله: لا نبي بعده أي لا مشرع خاصة، لا
أنه لا يكون بعده نبي، فهذا مثل قوله: إذا هلك كسرى فلا كسرى
بعده، وإذا هلك قيصر فلا قيصر بعده." (الفتوحات المكية ج ٣ ص ١٠٣)

“Peygamberlik tamamıyla ortadan kalkmamıştır. Zaten onun için, yeni bir şariat getiren peygamberliğin ortadan kaldırıldığını söylemişizdir. “Benden sonra peygamber yoktur” hadisinin manası da budur. Demek ki Hz. Resulüllah’ın^{sav} “Benden sonra peygamber yoktur” sözünden şunu anladık: Hz. Resulüllah’tan^{sav} sonra yeni şariat getirecek olan bir peygamber yoktur. Hz. Resulüllah’ın^{sav} bu sözü, “Kisra ölünce ondan sonra bir Kisra yoktur ve Kayser ölünce ondan sonra bir Kayser yoktur” sözü gibidir.”²

Hiz. Resulüllah’tan^{sav} sonra birçok Kayser hüküm sürmüştür. Birisi ölünce başkası onun yerine geçmiştir. Peki, o zaman Hz. Resulüllah^{sav} ne anlatmak istiyor? Onun anlatmak istediği Hz. Resulüllah^{sav} zamanındaki gibi şanlı ve güçlü Kayser yahut Kisra’nın artık olamayacağıdır. Aynen bunun gibi “Benden sonra peygamber yoktur” hadisinin manası artık, Hz. Resulüllah^{sav} gibi şanlı ve yüce bir peygamberin gelemeceğidir.

Derleyen: Raşit Paktürk

¹ Buhari Kitabü’l İman Ve’n Nüzûr

² Fütihat-ı Mekkiye; c. 3; s. 103

“Hatem” kelimesinin kullanımına dair örnekler

Kuran-ı Kerim’in Ahzab suresinde Allah^{cc} dünya tarihinde eşi ve benzeri bulunmayan bir ifadeyle yani “Hatemü’n Nebiyyin” demek suretiyle Peygamber Efendimizi^{sav} övmüştür. Es-ki din bilginleri hariç, bugünlerde genel olarak bu kelime din adamları tarafından “zaman bakımından son peygamber” şeklinde çevrililmektedir. Hâlbuki hatem kelimesi söz konusu ayet-i kerimede isim tamlaması olarak kullanılmıştır. Hatem kelimesinin Arapça’da bu şekilde kullanılışı asla, “zaman bakımından son fert” anlamına gelmez. Böyle bir durumda hatem kelimesi: İsnad edilen grubun en yüce, en mükemmel ve en faziletli olanı ve otoritesi anlamına gelir. Bir grubun hatemi denilen kişi öyle bir kişidir ki, söz konusu grubun fertleri arasında onun eşi benzeri yoktur. O, isnad edilen grubun kemallerinin son derecesine ulaşmış olup grubunda nihai otorite haline gelmiştir. Nitekim hatem kelimesinin “Hatemü’n Nebiyyin” yahut “Hatemü’l Enbiya” tarzında kullanılışı hiçbir devirde “zaman bakımından son fert” olarak kabul edilmemiştir. Tersine hatem kelimesi “zaman açısından son olmayıp isnad edilen grubun bütün fertlerinin en üstünü ve kemal bakımından en üst mertebeye ulaşmış en son otorite haline gelmiş kişi anlamında kullanılmıştır. Kısacası Hatemü’n Nebiyyin “zaman açısından son peygamber” demek değildir. Bunun anlamı peygamberlerin en üstünü, peygamberler arasında benzeri bulunmayan, kemal açısından peygamberliğin son derecesine ulaşmış en son otorite haline gelmiş peygamber demektir.

Hatem kelimesi “Hatemü’n Nebiyyin” yani “peygamberlerin hatemi” tarzında kullanıldığı zaman, ne anlama geldiği aşağıdaki örneklerden anlaşılmaktadır:

1. Ebu Tamam Et-ta’î isimli bir şair vefat ettiğinde Hasan Bin Vehb isimli başka bir şair onun için mersiye yazar. O, bu mersiyede Ebu Tamam’a **“Hatemü’s Şuara”** yani “şairlerin hatemi” der. Vefiyyat-ül Ayan Li İbni Halikan Misrî, c.1 s.123
2. Ebu’t tabib isimli şaire **“Hatemü’s Şuara”** (şairlerin hatemi) denmiştir. Mukaddime Divanü’l Mutenabbi Misrî sayfa: ‘y’
3. Ebül A’la El-Müarra’ ya **“Hatemü’s Şuara”** yani “şairlerin hatemi” denmiştir. Mukaddime Divanü’l Mutenabbi Misrî Dip Not. Sayfa ‘y’
4. Hindistan’da Şeyh Ali Hazin’e **“Hatemü’s Şuara”** yani “şairlerin hatemi” denilir. Hayat-ı Sadi s.117
5. Habib Şirazî’ye İran’da **“Hatemü’s Şuara”** yani “şairlerin hatemi” denilir. Hayat-ı Sadi, s.87
6. Peygamber Efendimiz^{sav} Hz. Ali’ye^{ra} hitaben: Ben Hatemü’l Enbiyayım ve ey Ali sen **“Hatemü’l Evliya”**’sın yani “evliyaların hatemi”sin buyurmuşlardır. Tefsir Es-safi, Ahzab Suresi, Hatemü’n Nebiyyin Ayeti’nin Tefsiri
7. İmam Şafî^{ar} **“Hatemü’l Evliya”** yani “evliyaların hatemi”dir. Et-tühfetü’s seniyye s.45
8. Muhyuddin İbn-i Arabî **“Hatemü’l Evliya”** yani evliyaların hatemi”dir. Fütühat-ı Mekkiye’nin kapağı
9. Kafur **“Hatemü’l Kiram”** idi. Şerh Divanü’l Mutenabbi s.304
10. Muhammed Abdüh Misrî **“Hatemü’l Eimmeh”** “imamların hatemi”dir. Tefsir El-fatiha s.148
11. Esseyyid Ahmed Essünüsî **“Hatemetü’l Mücahidîn”** yani “mücahidlerin hatemi” idi. El-Camiatü’l İslamiyyeh Filistin 27 Muharrem 1352 Hicrî

Maneviyat

12. Ahmed Bin İdris'e "**Hatemetü'l Ulema**" yani "âlimlerin hatemi" denmiştir. El-akdünnefis
13. Ebü'l Fazl El-Ulusî "**Hatemetü'l Muhakkikîn**" yani "araştırmacıların hatemi"dir. Tefsir Ruhü'l Meani'nin Kapağı
14. Şeyh-ül Ezher Selim El-büşra "**Hatemü'l Muhakkikîn**" yani araştırmacıların hatemi"dir. El-Heraş s.372
15. İmam Suyûtî "**Hatemetü'l Muhakkikîn**" yani "araştırmacıların hatemi"dir. Tefsir El-İtkan'ın Kapağı
16. Hz. Şah Velîyullah Muhaddis Dehlevî'ar "**Hatemü'l Muhaddisîn**" yani "hadisçilerin hatemi"dir. Ucale-i Nafie'nin Birinci Cildinin Kapağı
17. Eş-Şeyh Şemsettin "**Hatemetü'l Huffâz**" yani "hafızların hatemi"dir. Et-Tecridü's serih Mukaddime, s.4
18. Evliyaların en üstünü "**Hatemü'l Evliya**" yani "evliyaların hatemi"dir. Tezkeretü'l Evliya s.422
19. Veli ilerleye ilerleye bir gün "**Hatemü'l Evliya**" yani "evliyaların hatemi" olur. Fütûhu'l Gayb, s.43
20. Eş-Şeyh En-Necib "**Hatemü'l Fükaha**" yani "fıkıh adamlarının hatemi"dir. Gazete, Essiratü'l Müstakim, Yafa, 27 Receb, 1354 hicrî.
21. Şeyh Reşid Rıza "**Hatemetü'l Müfessirîn**" yani "tefsircilerin hatemi"dir. El-Camiatü'l İslamiyyeh, Filistin 9 Cemadiyüssani 1354
22. Şeyh Abdül Hak "**Hatemü'l Fükaha**" yani "fıkıh adamlarının hatemi"dir. Tefsir El-İklil'in Kapağı
23. Eş-Şeyh Muhammed Necib "**Hatemetü'l Muhakkikîn**" yani "araştırmacıların hatemi"dir. El-İslam, Mısır, Şaban 1354 Hicrî.
24. En faziletli evliya "**Hatemü'l Velaya**"dır. Mukaddime İbn-i Haldun, s. 271
25. Hz. Şah Abdül Aziz "**Hatemü'l Muhaddisîn vel Müfessirîn**" yani "hadisçilerin ve tefsircilerin hatemi" dir. Hediyetü's Şiye, s.4, Yazar Muhammed Kasım Nanotavî
26. Eş-Şeyh Muhammed Bin Abdullah "**Hatemetü'l Huffaz**" yani "hafızların hatemi"dir. Erresail Ennadireh, s.30
27. Allame Sa'düddin Taftazanî "**Hatemetü'l Muhakkikin**" yani "araştırmacıların hatemi"dir. Şerh Hadis El-Arbain s.1
28. İbn-i Hacer El-Eskalanî "**Hatemetü'l Huffaz**" yani "hafızların hatemi"dir. Tabakatü'l Müdellisin'in Kapağı
29. Mevlevi Muhammed Kasım "**Hatemü'l Müfessirin**" yani "tefsircilerin hatemi"dir. Esrar-ı Kuranî'nin Kapağı.
30. İmam Suyûtî "**Hatemetü'l Muhaddisin**" yani "hadisçilerin hatemi"dir. Hadiyyet-üş Şii, s. 210 Yazar, Muhammed Kasım Nanotavî
31. Padişah'a "**Hatemü'l Hukkam**" yani "amirlerin hatemi" denilir. Hüccetü'l İslam, s. 35
32. Peygamber Efendimiz^{sav} "**Hatemü'l Kâmilin**" yani "kemale ermiş olanların hatemi" idi. Hüccetü'l İslam, s. 35
33. Hz. İsa^{as} "**Hatemü'l Esfiya**"dır. Bakiyyetü'l Müttekaddimin, s.184
34. Hz. Alî^{ra} "**Hatemü'l Evsiya**"dır. Menarü'l Huda, s.106
35. Peygamber Efendimiz^{sav} "**Hatemü'l Muallimin**" yani "öğretmenlerin hatemi"dir. Es-siratü's Sevi, Allame Muhammed Sibteyn
36. Eş-Şeyh Es-Südûk "**Hatemü'l Muhaddisin**"dir. Kitap Men La Yahduruhul Fakih.

Maneviyat

37. Ebül Fazl Şihab El-Ulusî **“Hatemü’l Üdeba”** yani “edebiyatçıların hatemi”dir. Ruhul Meani’nin Kapağı
38. Eş-Şeyh İbrahim El-Kuranî **“Hatemetü’l Müte’ahhirin”**dir. Tefsir Ruhul Meani c.5 s.453
39. Mevlevi Enver Şah Keşmirî **“Hatemü’l Muhaddisin”**dir. Reisü’l Ahrar s.99
40. Peygamber Efendimiz^{sav} Hz. Ali’ye^{ra} hitaben şöyle buyurdu: Ben **“Hatemü’l Enbiya”**yım ve ey Ali! Sen **“Hatemü’l Evsiya”**sın. Kunuzu’l Hakaik Fi Ahadisi Hayr-ul Halaik, Haşiye Camiü’s sagir Mısırî c.1 s.80
41. Peygamber Efendimiz^{sav} amcası Hz. Abbas’a^{ra} hitaben şöyle buyurdu: “Ey amcam! Peygamberlikte benim Hatemü’n Nebiyyin olduğum gibi hicrette de sen **“Hatemü’l Muhacirin”** sin.” Yani göçmenlerin hatemisin. Kenzü’l Ummal c.6 s.178
42. Mevlevi Reşit Ahmed Gangohî **“Hatemü’l Evliya vel Muhaddisin”**dir. Bkz. Reşit Ahmed’in ölümü üzerine Mevlevi Mahmud-ul Hasan Devbendî’nin yazdığı mersiye.
43. Mevlevi Enver Şah **“Hatemü’l Muhaddisin”**dir. El-cevabu’l Fasih, s.2 Yazar Mevlevi Bedr Âlem Devbend Müderrisi.
44. Mevlevi Reşit Ahmed Gangohî **“Hatemü’l Ekâbir”**dir. Risale El-Kasım, c.2 s.5,9
45. Galip ve Zevk **“Hatemü’ş Şuara”**dırlar. Müvazene Enis ü Debir, s.29 Yazar, Mevlana Şibli Nu’mani
46. Mevlana Şibli Nu’mani **“Hatemü’l Musannifin”** yani yazarların hatemidir. İfadat-ı Mehdi s.294
47. Muhyiddin İbn-i Arabî’ye **“Hatemü’l Evliya”** denmiştir. Acaba o, zaman açısından en son evliya olduğu için mi ona bu hitap verildi? Bu konuda şöyle denmiştir: “ Hayatta bu kadar zengin ve muazzam kütüphane bırakmış yetmiş altı yıllık bir ömür içinde onun yükseldiği muhteşem irfan ve fazilet mertebesine yaklaşmış bir ârif yoktur. Bu itibarla onu **“Hatemü’l Evliya ve Sultanü’l Ârifin”** lakaplarıyla anan takdir ehli tamamıyla haklıdır.” Şark-İslam Klasikleri, Fusus-ül Hikem, Muhyiddin-i Arabî, Çev. Nuri Gencosman, M.E.B. İST.1990
48. Ebü’l Hasen Ali b. Ömer b. Ahmed ed-Darekutni (ö.385/995) hadis hafızı ve kıraat âlimidir. Onun hakkında şöyle denilmiştir: **“Hatib el-Bağdadi’ye göre ilelül hadis, esmaü’r-ricel gibi ilimler Darekutni ile sona ermiştir.”** Türkiye Diyanet Vakfı İslam Ansiklopedisi, c.8, s.448

Yukarıdaki bu örnekler Arap literatüründen veya Arapça’yı iyi bilen diğer âlimlerin kitaplarından alınmıştır. Ama maalesef muhalifler delillerimizi çürütecek ve hatem kelimesinin bu şekildeki kullanılışının “zaman açısından son kişi” anlamına geldiğini gösterecek bir tek örnek ileri sürememişlerdir ve Allah’ın^{cc} izniyle kıyamete kadar bunu yapmaları mümkün değildir.

Kısacası, ileri sürdüğümüz bu örneklerden açıkça anlaşılıyor ki, Arapça’da bir kişiyi överken ona **“Hatemü’ş Şuara”**, **“Hatemü’l Muhaddisin”** vs. denildiğinde, bunun anlamı zaman bakımından son şair veya son hadisçi değil, en iyi şair, en iyi hadisçi, kendi sahasında otorite olan hadisçi veya şair demektir. Aynı şekilde Hatemü’n Nebiyyin veya Hatemü’l Enbiya zaman bakımından son peygamber değil, peygamberlerin en üstünü, peygamberliğin son derecesine varmış en son otorite demektir. Bu kelimenin “zaman bakımından son peygamber” şeklinde çevrilmesinin bir dayanağı yoktur.

Peygamberliğin sona erdiği fikri Kuran-ı Kerim'e aykırıdır

Peygamberlik sona ermiştir ve artık Allah^{cc} hiçbir peygamber göndermeyecektir fikri, dalaletle düşmüş önceki ümmetlere ait olup, Kuran-ı Kerim'e aykırıdır. Kuran-ı Kerim'e göre bir peygamber geldiğinde ona muhalefet edilir, daha sonra ona iman edince de artık bizim peygamberimizden sonra peygamber gelmeyecektir derler. Örnek olarak iki ayet aşağıda sunulmuştur.

وَلَقَدْ جَاءَكُمْ يُوسُفُ مِنْ قَبْلُ بِالْبَيِّنَاتِ فَمَا زِلْتُمْ فِي شَكٍّ مِمَّا جَاءَكُمْ بِهِ حَتَّى إِذَا هَلَكَ قُلْتُمْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ مِنْ بَعْدِهِ رَسُولًا كَذَلِكَ يُضِلُّ اللَّهُ مَنْ هُوَ مُسْرِفٌ مُرْتَابٌ ۝ الَّذِينَ يُجَادِلُونَ فِي آيَاتِ اللَّهِ بِغَيْرِ سُلْطَانٍ أَتِيهِمْ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ وَعِنْدَ الَّذِينَ آمَنُوا كَذَلِكَ يَطْبَعُ اللَّهُ عَلَى كُلِّ قَلْبٍ مُتَكَبِّرٍ جَبَّارٌ ۝

“Şüphesiz daha önce Yusuf (da) size, apaçık delillerle gelmişti. Ancak onun getirdiklerinden (hep) şüphe ettiniz. Kendisi vefat edince, ondan sonra artık Allah hiçbir peygamber göndermeyecek dediniz. Bu yüzden Allah, haddi aşan ve şüphelenen kimsenin sapık olduğuna hüküm verir.

Onlar kendilerine gelmiş delilleri olmadan, Allah'ın ayetleri hakkında tartışmaya girerler. (Bu) Allah katında (da,) iman edenlerce (de) çok büyük bir günahtır. Böylece Allah kibirli ve zorba birinin bütün kalbini mühürler.”¹

وَأَنَّهُ كَانَ يَفُولُ سَفِيهًا عَلَى اللَّهِ شَطَطًا ۝ وَأَنَّا ظَنَنَّا أَنْ لَنْ تَقُولَ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ۝ وَأَنَّهُ كَانَ رِجَالٌ مِنَ الْإِنْسِ يَعُوذُونَ بِرِجَالٍ مِنَ الْجِنِّ فَزَادُوهُمْ رَهَقًا ۝ وَأَنَّهُمْ ظَنُّوا كَمَا ظَنَنْتُمْ أَنْ لَنْ يَبْعَثَ اللَّهُ أَحَدًا ۝

“(Şüphesiz) aramızdan bir akılsız, Allah hakkında aşırı sözler söylerdi.

Biz, insanlar ve cinlerin Allah'a karşı (asla) yalan uyduramayacaklarını zannederdik.

(Şüphesiz) halktan bazı adamlar, büyük adamlardan bazı kimselere sığınarlardı. Bu onların, ancak kibirlerini arttırdı.

Onlar (da) sizler gibi, Allah'ın kimseyi (peygamber olarak) göndermeyeceğine (kesinlikle) inanırlardı.”²

¹ Mümin suresi, ayetler 35-36

² Cin suresi, ayetler 5-8

Kuran-ı Kerim gibi mükemmel bir Kitap varken bir peygamberin gelmesine ihtiyaç var mı?

Şüphesiz Peygamber Efendimizin^{sav} getirdiği şeriat her açıdan mükemmel olup Kıyamete kadar geçerlidir. Kuran-ı Kerim Allah tarafından korunmuş bir kitaptır, onu hiç kimse değiştiremez. Ancak Kuran-ı Kerim'in mükemmel olmasının Hz.Resulullah'ın^{sav} "Hatemü'n Nebiyyin" oluşuyla ilgisi yoktur. Kuran-ı Kerim hakkında Müslüman Ahmediye Cemaati kurucusu Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as} şöyle demiştir: "Kuran bizzat "bugün ben sizin için dinimi tam seviyesine erdirdim ve nimetimi de üzerinize tamam ettim. Dininizin de İslam olmasını istedim" diye bir iddiada bulunmuştur. Bu ayet-i kerimede açık olarak belirtildiği gibi Kuran-ı Kerim tam ve mükemmel talimatlar ileri sürmüştür. Zaten Kuran-ı Kerim tam ve mükemmel talimatların gerektiği bir zamanda inmiştir. O bakımdan kâmil talimatları ileri sürdüğünü iddia etmek Kuran-ı Kerim'in hakkı idi. Bunun dışında hiçbir İlâhî kitap böyle bir iddia ileri sürmemiştir." ¹

"Hz.Resulullah^{sav} adına kullanılan "Hatemü'n Nebiyyin" kelimesi kendiliğinden Hz.Resulullah'a verilen kitabın da "Hatemül Kütüp" olmasını ve bütün kemalâtın o kitabın içinde bulunmasını istemektedir. Bu kelimede bizzat bu mevcuttur." ²

"Kuran-ı Kerim, benzeri ne daha önce geçmiş ne de daha sonra gelecek olan bir mucizedir. Onun feyiz ve bereket kapıları daima açıktır ve o Hz.Resulullah^{sav} zamanında olduğu gibi her devirde aynen parlamakta ve en yüce bir makamda bulunmaktadır." ³

Vadedilen Mesih'in^{as} yazılarından anlaşıldığı gibi Kuran-ı Kerim'in her açıdan mükemmel oluşundan bir şüphemiz yoktur. Bazı kimseler Kitap bozulmadan bir peygamberin geleceğini iddia ederler. Bu iddia gerçek dışıdır ve Kuran-ı Kerim bu düşünceyi reddeder.

ثُمَّ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ تَمَامًا عَلَى الَّذِي أَحْسَنَ وَتَفْصِيلًا لِّكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً
لِّعَلَّهُمْ بِلِقَاءِ رَبِّهِمْ يُؤْمِنُونَ*

Sonra Rablerine kavuşacaklarına inansınlar diye Biz, iyilik edenin bütün ihtiyaçlarını karşılayan, her şeyi açıklayan ve hidayet ile rahmet olan Kitab'ı Musa'ya verdik.⁴

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَقَفَّيْنَا مِنْ بَعْدِهِ بِالرُّسُلِ وَآتَيْنَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ الْبَيِّنَاتِ
وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ أَفَكُلَّمَا جَاءَكُمْ رَسُولٌ بِمَا لَا تَهْوَى أَنْفُسُكُمْ اسْتَكْبَرْتُمْ
فَفَرَّقْنَا كَذَّبْتُمْ وَفَرَّقًا تَقْتُلُونَ*

Biz, Musa'ya Kitap verdik. Arkasından birbiri ardınca (bildiğiniz) peygamberleri gönderdik. Mer-yem'in oğlu İsa'ya apaçık ayetler verdik. Ona Ruhü'l Kudüs ile güç ihsan ettik. (Siz, hepsine karşı çık-tınız. Söyleyin bakalım,) bir peygamber hoşunuza gitmeyen (talimatı) getirince, kibirlenmeniz (hoş bir şey mi?) Nitekim bir kısmını yalanlayacak, bir kısmını (da) öldürecek misiniz?

Bu ayetlerden anlaşıldığı gibi Hz. Musa'ya^{as} Kitap verildi. Ve bu bir tek Kitaba hizmet etmek üzere ardı ardına peygamberler gönderildi. Hz. Musa^{as} peygamber olarak tayin edilince ri-

¹ Dibace Berahin-i Ahmediye; c.5; s.2-5

² Melfuzat; c.3; s.36

³ Melfuzat; c.3; s.57

⁴ Enam suresi, ayet 155

Maneviyat

cası üzerine Hz. Harun^{as} peygamber olarak gönderildi. Acaba Harun'a peygamberlik verilmeden Tevrat bozulmuş muydu? Yahut Hz. Musa^{as} ve kavmi, hâşâ İlâhi Kelâm'ı unutmuş muydular? Davud^{as} peygamber olarak geldi ve arkasından Süleyman^{as} geldi. Acaba Zebur'da hangi tahrif yapılmıştı ki Hz. Süleyman'a ihtiyaç duyuldu? Hz. İbrahim'in^{as} devrine gelince, ondan sonra oğlu İsmail^{as} ile İshak^{as} peygamber seçildiler. Hz. İbrahim'in^{as} hangi talimatı değişikliğe uğramıştı ki İsmail ile İshak'a ihtiyaç duyuldu? Hz. İshak^{as} daha hayattayken Hz. Yakub'a^{as} peygamberlik verildi. Hz. Yakup^{as} daha yaşıyorken Hz. Yusuf^{as} peygamber olarak tayin edildi. Hangi değişiklik İlâhi Kitap'ta yapılmıştı o arada?

Hz. Resulü Allah hakkında Kuran-ı Kerim şöyle der:

هُوَ الَّذِي بَعَثَ فِي الْأُمِّيِّينَ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ
الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“Hak Teâlâ, Hazreti Muhammed^{isav} ümmiyyinlerden (tahsil görmemiş olanlardan) seçti. O, onlar arasından resul olarak geldi. Allah'ın^{cc} ayetlerini onlara okumakta ve onları pak etmektedir. Onlara Kitap öğretmekte ve hikmetini de açıklamaktadır. Hâlbuki onlar daha önce büyük bir sapıklık içindeydiler.”¹

Bu ayet-i kerimeden anladığımız gibi Peygamber Efendimiz^{sav} kendisine iman edenlerin kalplerini manen her türlü pislikten arındırıp onları tertemiz kılardı. Bir peygamberin vasıflarından biri de budur işte. Eğer “Kitap” kendi başına yeterli olsaydı, o zaman Allah^{cc} hiçbir peygamber göndermeyip insanlar okusunlar diye sadece bir kitap indirirdi. Hz. Musa'ya verilen levhalar, kavmine verilemez miydi? Bugünün Müslümanlarını Hz. Resulü Allah'ın^{sav} ashabıyla şöyle bir karşılaştırınız. Kuran-ı Kerim'in bugün de aynen mevcut olduğu halde Müslümanlar da aynı mıdır? Artık Peygamber Efendimiz^{sav} ümmetin içinde bulunmamaktadır. Ümetin bütün mahrumiyeti budur. Eğer “Kitap” kendi kendine yeterli olsaydı, bugün bu ümmet bu feci duruma düşmezdi.



Hazreti Mirza Gulam Ahmed^{as}, Allah ile Resulü Hz. Muhammed^{sav} adına, sizi uyarmış ve böylece İlâhi uyarıcılık vazifesini yapmıştır. Dilerim ki, Allah size cesaret ve kuvvet bahşetsin ve siz de vazifenizi yapasınız.

Vadedilen Mesih'in 3. Halifesi Hz. Mirza Nasır Ahmed^{ar};
“Bir Barış Tebliği” kitabından

¹ Cuma suresi ayet. 3

Maneviyat

Bu devir bir peygambere muhtaç mıdır?

Kuran-ı Kerim'in nazil olduğundan sonra ileride zaman geldiğinde bir peygambere ihtiyaç duyulacağı Kuran-ı Kerim ve hadislerden anlaşılmaktadır. Kuran-ı Kerim'de şöyle buyrulmaktadır:

وَقَالَ الرَّسُولُ يَا رَبِّ إِنَّ قَوْمِي اتَّخَذُوا هَذَا الْقُرْآنَ مَهْجُورًا

Resül, "Ya Rabbi! Benim kavmim bu Kuran'ı mehcür (yüzüstü) bırakmıştır" diyecek.¹

Bu ayette anlatılan Müslümanların durumunu, Hz. Resulullah^{sav} değişik ifadelerle şöyle haber vermiştir:

"يَأْتِي عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ لَا يَبْقَى مِنَ الْإِسْلَامِ إِلَّا اسْمُهُ، وَلَا مِنَ الْقُرْآنِ إِلَّا رِسْمُهُ." (مشكاة المصابيح كتاب العلم الفصل الثالث، ورواه البيهقي في شعب الإيمان، وكنز العمال ج ١١ باب تنمة الفتن من الإكمال)

"İnsanlar üzerinde öyle bir zaman gelecektir ki İslam'ın yalnız ismi, Kuran'ın da ancak yazısı baki kalacaktır."²

Burada inceleyeceğimiz konu Vadedilen Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed'in^{as} gelişinden önce yukarıdaki ayet ve hadiste haber verilen durum gerçekleşmiş miydi? Bu konuyu Ahmedi olmayan Müslümanların yazılarından öğrenelim:

Bu konuda Nüvvab Nurü'l Hasan Han Bey şöyle der: "Şimdi İslam'ın ancak ismi, Kuran'ın da ancak yazısı baki kalmıştır. Camiler zahirde dopdolu olup hidayetden tamamen boştur. Bu ümmetin ulemaları gök kubbe altındaki en iğrenç mahlûkattırlar. Bütün fitneler onlardan çıkıp yine onlara dönmektedir."³

Vadedilen Mesih'in muhaliflerinden olan Mevlana Senaullah Amritsari adlı Hadis bilgini şöyle demiştir: "Şüphe yoktur ki Kuran bizden tamamen kalkmıştır. Biz sözde Kuran-ı Kerim'e inanmaktayız; fakat billâh kalben biz onu çok hakir, pek düşük ve faydasız bir kitap zannederiz."⁴

Mevlana Ebülkelâm Azad şöyle demektedir: "**Her çeşit pislik ve rezalet Müslümanlara musallat olmuştur. Bu ümmete yayılmamış olan sapıklığın hiçbir çeşidi yoktur. Her türlü sapıklık en şiddetli ve en kuvvetli bir şekilde bu ümmet içinde yayılmıştır. Ehli Kitap sapıklıklarının hangi aşamalarından geçtiyseler Müslümanlar da hepsinden geçmişlerdir. Canım ve ruhum daima doğruyu söyleyen Hz. Muhammed'e kurban olsun ki Müslümanlar gerçekten ve tıpatıp müşriklerle bir oldular. Tevhid dinini ileri**

¹ Furkan suresi, ayet 31

² Mişkat; Kitab'ül İlim

³ İktirabü's saat s.12

⁴ Ehl-i Hadis Gazetesi; 14 Haziran;1912;s.6

Maneviyat

sürenler, putperestliğin bütün yollarını benimsediler. Dünya Lât ile Uzza gibi putlara tapmaktan kurtarılmıştır. Ancak şimdi onlara yeniden tapılmaya başlandı.”¹

Türkiye’de de çok iyi tanınan meşhur şair ve düşünür Allame Muhammed İkbal bir şiirinde şöyle demiştir:

“Her tarafta; ‘dünyadan Müslümanlar yok oldular’ diye bir matem vardır. Ben ise; ‘acaba Müslümanlar hiçbir zaman dünyada var mıydılar?’ diye sormaktayım.”

İkbal’in gözünde Müslümanlar sanki dünyada hiçbir zaman mevcut değillermiş gibi yok oldular. Peki, onun gözünde şu anki Müslümanların durumu nedir? Onun ifadeleriyle okuyalım:

“Zahirde siz Hristiyanısınız; medeniyet bakımından da Hindusunuz. Bu Müslümanları görünce Yahudiler bile utanır!

Evet! Siz Seyyidsiniz, Moğolsunuz, Afgansınız, her şey sizsiniz. Fakat söyleyin bana, siz Müslüman mısınız?”²

Ahmedilerin tanınmış muhaliflerinden birisi olan Mevlana Mevdudi, bu konuda şöyle demektedir: “Allah’ın şeriatında, Ehl-i Hadis, Hanefi, Devbendi, Şii vb. gibi ayrı ayrı ümmetlere yer yoktur. Bu ümmetler birer cehalet ürünüdür.”³

Mevdudi başka bir yazısında şöyle der: “İnsanların çoğu ikamet-i din hareketi uğruna, üstünlük düşüncelerinin bir timsali olan bir insan-ı kâmil’i aramaktadırlar. Diğer bir şekilde denebilir ki onlar, aslında bir peygamber istemektedirler. Her ne kadar sözde “Hatm-i Nübüvvet’e inandıklarını ileri sürüp, birisi peygamberliğin var olduğunu iddia edince dilini sökmeye hazır iseler de, yine de aradıkları aslında bir peygamberdir.”⁴

Tanınmış ilim adamı Mevlana Ebülkelâm Azad şöyle der: “Eğer dinî liderlerimizden birisi kavminin feci durumunu azıcık düşündüyse, müritlerine şöyle teselli verirdi: Artık bizim ve sizin çabalarınız asla bir yarar getiremez. Şimdi Kıyamet yakındır ve Müslümanların helak edilmesi kesindir. O yüzden bütün işlerimizi Mehdi İmam’ın çıkışına kadar ertelemeliyiz. O, çıkınca bütün yeryüzü kendiliğinden Müslümanlar uğruna boşalıp hazırlanacaktır.”⁵

Şîî mezhebinin Essiratüssevi isimli kitabında şöyle denmektedir: “Eğer insanlık bir zaman ruhani muallime muhtaç idiyse bugün yine muhtaçtır. Yoksa insanlık hiçbir zaman bir peygambere ve ruhani muallime muhtaç değildi ve İlâhi muallimlerin gelişi, hâşâ, boş ve faydasızdır” demeye mecbur olacağız. Başka bir deyişle, her kim ilk ihtiyacı kabul ediyorsa, şimdi dahi onu kabul etmeye mecburdur. Her kim geçmiş peygamberleri, evliaları, imamları ka-

¹ Tezkire; Ebülkelâm Azad; Lahor;1919;s.278

² Bang-i Dara; s.226

³ Hutbât; S.128,

⁴ Tercümanü’l-Kuran; Aralık;1942; s.4-6

⁵ Tezkire; İkinci Baskı; s.10

Maneviyat

bul ediyorsa o, imamın gelebileceğini yine kabul edip ona inanacaktır. Ahir zaman İmamı'nı reddeden, bütün peygamberlerle velileri reddetmiştir. Hz. Resulüllah'ın^{sav} hadisi de bunu ispat eder.”¹

Dr. Muhammed İkbâl şöyle der:

“Keşke Mevlâna Nizami'nin duası bugün kabul olsa ve Resulüllah tekrar gelip, Hindistan'daki Müslümanlara kendi gerçek dinini tekrar açıklasa.”²

Prof.Meckenzy “Introduction To Sociology” (sosyolojinin tanıtımı) adlı eserinin son iki paragrafında çok ilginç bir şey söylemiştir. O, şöyle der:

“Kâmil insanlar olmadan toplum kemâlin zirvesine ulaşamaz. Bunun için ancak irfan ve gerçeği bilmek yeterli değildir. Aksine heyecan yaratma ve harekete geçirme gücü de gereklidir... Bize hem muallimler lâzımdır hem de peygamberler... Galiba bize yeni bir Mesih lâzımdır... Bu çağın peygamberi için, bu karışık dünyada tebliğ etmek gereklidir.”

Bu yazı bir gayr-ı Müslim'e aittir. Yazarı İslam düşünürü değildir, öyleyse biz bunu neden seçtik?

Dr. Muhammed İkbâl, 24 Aralık 1921 günü Dr. Nicolson'a yazdığı mektubunda söz konusu her iki paragrafı aynen naklettikten sonra şöyle der: “Prof.Meckenzy'nin “Introduction To Sosyology” adlı eserinin bu son iki paragrafı ne kadar doğrudur.”³

Dr.Meckenzy bu çağda insanların bir peygambere ve bir Mesih'e ihtiyaçları olduğunu söyler. Dr. İkbâl, bu sözü tam yerinde bulmaktadır. Keşke bunu ben söylemiş olsaydım gibi bir temenni vardır kalbinde!

Vadedilen Mehdi ve Mesih^{as} bir şiirinde şöyle demiştir:

“Ağızları her ne kadar abuk sabuk konuşursa da kalpleri bizden yanadır.”⁴

Billahi onların kalpleri bizden yanadır. Her zaman dillerimizi koparmaya amade iseler de, zaman tekrar tekrar bunu istemektedir ve onlar bir peygamberden başka birisinin onları ıslah edemeyeceğini iyi bilirler.

¹ Es-siratü's sevi; s.45-46

² İkbâl Name; Bölüm 1; s.41,Lahor (Siracüddin'e yazılan mektup)

³ İkbâlname, Bölüm 1, s.461-463

⁴ Dürr-i Semîn, Urdu, s.130, UK



Onun ismi dahi Hatemü'n Nebiiyyin oluşunun delilidir

... Rabbu'l Âleminin kâmil mazharı,
ancak, hem geçmiştekilerin hem
gelecektekilerin ıslah ve terbiyesi-
ni gerçekleştiren birisi olabilir. Bu
makam ise Peygamber

Efendimiz^{sav} haricinde hiç kimseye
bahşedilmemiştir. O, bizzat kendisi,
“daha Âdem^{as} henüz toprak iken bile
ben *Hatemü'n-Nebiiyyîn idim*” buyurmuş-

tur.¹ Peygamber Efendimiz^{sav} öncekilere doğrudan bir şeyler öğ-
reten manasında terbiye veren değildir. Bunun anlamı şudur:

Önceki peygamberlerin geliş gayesi insanları Peygamber
Efendimizin^{sav} hedeflediği terbiyenin ilk aşamasına kadar getir-
mekti. Kısacası Rabbu'l Alemîn sıfatının kâmil mazharı bir tek
Resulullah'dır^{sav}. Bu mertebeye ulaşan kimse *el-hamd*'a layık
olur. Bundan dolayı onun ismi Muhammed konmuştur. Çünkü
her övgü onun zatında toplandı ve Muhammed ismini taşımadan
birisinin Hatemü'n Nebiiyyin olması mümkün değildir. Özet ola-
rak onun ismi dahi Hatemü'n Nebiiyyin oluşunun delilidir.

Vadedilen Mesih'in 2.Halifesi Hz.Mirza Beşirüddin Mahmud Ahmed^{ra};
Hasti-e Bari Teâlâ, Envaru'l Ulûm c.6, UK, s.453

¹ Müsned Ahmed bin Hanbel, c.4, s.127-128

Kaside: Ey Allah'ın tükenmez feyz ve irfan pınarı

Yazan: Vadedilen Mehdi ve Mesih Hz. Mirza Gulam Ahmed^{as}

يَا عَيْنَ فَيْضِ اللَّهِ وَالْعِرْفَانِ
يَسْعَى إِلَيْكَ الْخَلْقُ كَالظَّمَانِ

1-Ey Allah'ın tükenmez feyz ve irfan pınarı,
insanlık susuzluktan sana doğru koşuyor,

يَا بَحْرَ فَضْلِ الْمُنْعِمِ الْمَنَّانِ
تَهْوَى إِلَيْكَ الزُّمَرُ بِالْكِيرَانِ

2-Ey Allah'ın nimet ve iyilik deryası! İnsan-
lık akın akın sana doğru koşuyor,

يَا شَمْسَ مُلْكِ الْحُسْنِ وَالْإِحْسَانِ
نَوَّرَتْ وَجْهَ الْبَرِّ وَالْعُمَرَانِ

3-Ey hüsn-ü ihsan âleminin güneşi! Aydın-
lattın karanlık meskenleri, çölleri,

قَوْمٌ رَأَوْكَ وَأَمَّةٌ قَدْ أُخْبِرَتْ
مِنْ ذَلِكَ الْبَدْرِ الَّذِي أَصْبَانِي

4-Bir millet onu gördü. Diğerleri ise, beni
kendine âşık etmiş olan bu dolunayın, sade-
ce haberini aldı,

يَبْكُونَ مِنْ ذِكْرِ الْجَمَالِ صَبَابَةً
وَتَأَلَّمُوا مِنْ لَوْعَةِ الْهَجْرَانِ

5-Güzelliğini hicran ateşiyle yad eder, ağla-
sırlar hayalinle müminler,

وَأَرَى الْقُلُوبَ لَدَى الْحَنَاجِرِ كُرْبَةً
وَأَرَى الْغُرُوبَ تُسِيلُهَا الْعَيْنَانِ

6-Görüyorum nicesinin boğazı düğümlen-
miş, gözyaşları yüzlerde akıyor sicimlenmiş,

يَا مَنْ غَدَا فِي نُورِهِ وَضِيَائِهِ
كَالنَّيِّرَيْنِ وَنَوَّرَ الْمَلَوَانِ

7-Ey aydınlığı aya ve güneşe benzeyen! Ge-
ceyi de gündüzü de aydınlatmaktasın sen,

يَا بَدْرَنَا يَا آيَةَ الرَّحْمَنِ
أَهْدَى الْهُدَاةِ وَأَشْجَعَ الشُّجْعَانِ

8-Ey önderlerin önderi ve cesurların cesuru,
ey dolunayımız ve Rahman'ın âyeti,

إِنِّي أَرَى فِي وَجْهِكَ الْمُتَهَلِّلِ
شَأْنًا يَفُوقُ شَمَائِلَ الْإِنْسَانِ

9-Senin parlayan yüzünde insanüstü bir şan
görmekteyim,

وَقَدْ اقْتَفَاكَ أُولُو النُّهَى وَبِصْدَقِهِمْ
وَدَعُوا تَذَكُّرَ مَعْهَدِ الْأَوْطَانِ

10-Şüphesiz aydın kimseler, sana tabi olup
vefakârlıklarından dolayı vatanlarını bile
unuttular,

قَدْ أَثْرُوكَ وَفَارَقُوا أَحْبَابَهُمْ
وَتَبَاعَدُوا مِنْ حَلَقَةِ الْإِخْوَانِ

11-Onlar seni seçip arkadaşlarından ve kar-
deşlerinden (seve seve) uzaklaştılar,

قَدْ وَدَّعُوا أَهْوَاءَهُمْ وَنُفُوسَهُمْ
وَتَبَرَّعُوا مِنْ كُلِّ نَشَبٍ فَإِنْ

12-Onlar fanî mal ve nefsanî isteklerinin pe-
şinde koşmaktan vazgeçtiler,

ظَهَرَتْ عَلَيْهِمْ بَيِّنَاتُ رَسُولِهِمْ
فَتَمَزَّقَ الْأَهْوَاءُ كَالْأَوْتَانِ

13-Resulün parlak delilleri karşısında, nef-
sanî istekleri, putları gibi paramparça oldu,

Maneviyat

فِي وَقْتِ تَرْوِيقِ اللَّيَالِي نُورُوا
وَاللَّهُ نَجَّاهُمْ مِنَ الطُّوفَانِ

14-Allah onları gece karanlığında aydınlatıp tufan zamanında kurtardı,

قَدْ هَاضَهُمْ ظُلُمُ الْأَنَاسِ وَضَمُّهُمْ
فَتَثَبَّتُوا بِعِنَايَةِ الْمَنَّانِ

15-İnsanların zulmü kemiklerini kırmasına rağmen onlar Allah'ın inayetiyle sebat gösterdiler,

نَهَبَ اللَّئَامُ نُشُوبَهُمْ وَعِقَارَهُمْ
فَتَهَلَّلُوا بِجَوَاهِرِ الْفُرْقَانِ

16-Rezil kimseler mallarını, mülklerini yağmaladılar. Ama bunun karşılığında Kur'an incilerini bulunca yüzleri parladı,

كَسَحُوا بُيُوتَ نَفْسِهِمْ وَتَبَادَرُوا
لِيَتَمَتَّعَ الْإِيْقَانِ وَالْإِيْمَانِ

17-Nefsanî yuvalarını tertemiz edip iman ve yakîn hazinesinden yararlanmak için ilerlediler,

قَامُوا بِإِقْدَامِ الرَّسُولِ بِغَزْوِهِمْ
كَالْعَاشِقِ الْمَشْغُوفِ فِي الْمِيدَانِ

18-Peygamber'in^{sav} ilerlemesiyle onlar da savaş meydanlarında mecnun bir âşık gibi direniş gösterdiler,

فَدَمَّ الرَّجَالُ لِصِدْقِهِمْ فِي حُبِّهِمْ
تَحْتَ السُّيُوفِ أَرِيقَ كَالْقُرْبَانِ

19-Aşklarında sadık olduklarından dolayı kanları kurban kanıymış gibi (kâfirler tarafından) akıtıldı.

جَاءُوكَ مِنْهُمْ بَيْنَ كَالْعُرْيَانِ
فَسَدَّتَهُمْ مَلَا حِفِّ الْأَمَانِ

20-Yağmalanıp çıırılçıplak bir kimse gibi sana gelince sen onları iman çarşaflarıyla örttün,

صَادَفَتْهُمْ قَوْمًا كَرُوتِ ذِلَّةٍ
فَجَعَلَتْهُمْ كَسَبِيكَةِ الْعُقَيَّانِ

21-Sen onları hayvan pisliği gibi rezil buldun ve onları altın külçesine çevirdin,

حَتَّى انْتَنَى بَرٌّ كَمِثْلِ حَدِيقَةٍ
عَذَبِ الْمَوَارِدِ مُثْمِرِ الْأَغْصَانِ

22-Sen o çölü, pınarı tatlı ve dalları meyve dolu olan bir bağa dönüştürdün,

عَادَتْ بِلَادُ الْعَرَبِ نَحْوَ نَضَارَةٍ
بَعْدَ الْوَجَى وَالْمَحَلِّ وَالْخُسْرَانِ

23-Arabistan kıtlık ve felaketten sonra yemyeşil oldu,

كَانَ الْحِجَازُ مُغَارِلَ الْغَزَلَانِ
فَجَعَلَتْهُمْ فَايِنَ فِي الرَّحْمَانِ

24-Hicaz ehli kadınlarla aşk yapmakla meşgul idiler. Ama sen onları Rahman'ın aşkında yok ettin,

شَيْئَانِ كَانَ الْقَوْمُ عُمِيًّا فِيهِمَا
حَسُّو الْعَقَارِ وَكَثُرَةُ النَّسْوَانِ

25-Sayırsız kadına sahip olmak ve bol bol içki içmek, bu iki şey milleti kör etmişti,

Maneviyat

أَمَّا النِّسَاءُ فَحَرِّمْتُ إِنْكَاحَهَا
زَوْجًا لَهُ التَّحْرِيمُ فِي الْقُرْآنِ

26-Kadınlara gelince, mahrem erkeklerle evlenmeleri Kur'ân'da haram kılındı,

وَجَعَلْتُ دَسْكَرَةَ الْمُدَامِ مُخَرَّبًا
وَأَزَلْتُ حَانَتَهَا مِنَ الْبُلْدَانِ

27-Meyhaneleri viraneye çevirdin ve şarap dükkânlarını kentlerden yok ettin.

كَمْ شَارِبٍ بِالرَّشْفِ دَنَا طَافِحًا
فَجَعَلْتُهُ فِي الدِّينِ كَالنَّشْوَانِ

28-Nice kadeh üstüne kadeh içenler vardı ki, sen onları din sevgisiyle sarhoş ettin,

كَمْ مُحَدِّثٍ مُسْتَنْطِقِ الْعِيدَانِ
قَدْ صَارَ مِنْكَ مُحَدِّثُ الرَّحْمَنِ

29-Nice çalgıları çalan bid'atî kimseler, senin bereketinle, Rahman ile konuşma şerefine nail oldular,

كَمْ مُسْتَهَامٍ لِلرَّشُوفِ تَعَشُّقًا
فَجَذَبَتْهُمْ جَذْبًا إِلَى الْفُرْقَانِ

30-Güzel kokulu kadınlara abayı yakan nice kimseleri, sen Kur'ân'a doğru çektin,

أَحْيَيْتَ أَمْوَاتَ الْقُرُونِ بِجَلْوَةٍ
مَاذَا يُمَاتُكَ بِهَذَا الشَّانِ

31-Güzelliğinin bir tek tecellisi ile asırlardır ölü olanları diriltin. Ölüleri diriltmek açısından hiçbir benzerin yoktur. (Eğer varsa ortaya çıksın),

تَرَكَوْا الْعُبُوقَ وَبَدَّلُوا مِنْ ذَوْقِهِ
ذَوْقَ الدُّعَاءِ بِلَيْلَةِ الْأَحْزَانِ

32-Onlar gabuk¹ lezzetini bıraktılar ve bu zevklerini üzüntülü gecelerindeki dua lezzetiyle değiştirdiler.

كَانُوا بِرِنَاتِ الْمَثَانِي قَبْلَهَا
قَدْ أَحْصَرُوا فِي شَحِّهَا كَالْعَانِ

33-Bundan önce tutkuları, çalgı sesleriydi,

قَدْ كَانَ مَرْتَعُهُمْ أَغَانِي دَائِمًا
طَوْرًا بِغَيْدٍ تَارَةً بِدِنَانِ

34-Onların otlakları hep şarkılar idi. Bazen genç kızlar, bazen içki küpleriydi,

مَا كَانَ فِكْرٌ غَيْرَ فِكْرِ غَوَانِي
أَوْ شُرْبٍ رَاحٍ أَوْ خِيَالِ جِفَانِ

35-Onların akılları fikirleri hep güzel kadınlardaydı. Tek düşünceleriye içki ve kadehleriydi,

كَانُوا كَمَشْغُوفِ الْفَسَادِ بِجَهْلِهِمْ
رَاضِينَ بِالْأَوْسَاحِ وَالْأَدْرَانِ

36-Cahilliklerinden dolayı en sevdikleri şey kargaşa yaratmaktı. Onlar bütün pisliklere razı olmuşlardı,

عَيَّانٍ كَانَ شِعَارُهُمْ مِنْ جَهْلِهِمْ
حُمُقُ الْجَمَارِ وَ وَثْبَةُ السَّرْحَانِ

37-Cahilliklerinden dolayı iki ayıp sembolleri haline gelmişti. Birincisi kurt saldırganlığı, ikincisi eşek gibi ahmak olmalarıydı,

¹ Akşamleyin içilen içki

Maneviyat

فَطَلَعْتَ يَا شَمْسَ الْهُدَى نُصْحَالَهُمْ
لِتُضِيئَهُمْ مِنْ وَجْهِكَ النُّورَانِ

38-Ey hidâyet güneşi (Muhammed^{sav})! İyilik olsun diye, onları nurani yüzünle aydınlatmak için zuhur ettin,

أُرْسِلْتَ مِنْ رَبِّ كَرِيمٍ مُحْسِنٍ
فِي الْفِتْنَةِ الصَّمَاءِ وَالطُّغْيَانِ

39-Kargaşalık ve zulümde haddini aşmış bir çağda, iyiliği seven Kerim Rabbin tarafından gönderildin sen!

يَا لِلْفَتَى مَا حُسْنُهُ وَجَمَالُهُ
رِيَّاهُ يُصْبِي الْقَلْبَ كَالرَّيْحَانِ

40-Kokun reyhan kokusu gibi kalpleri sar-maktadır. Ne güzel, ne yiğit, ne cömertsin sen!

وَجْهَ الْمُهَيِّمِ ظَاهِرٌ فِي وَجْهِهِ
وَشُؤْنُهُ لَمَعَتْ بِهَذَا الشَّانِ

41-Senin yüzünde Müheymin (Allah'ın) yüzü görünmektedir ve O'nun sıfatları senin bu şanınla parladı,

فَلِذَا يُحِبُّ وَيَسْتَحِقُّ جَمَالُهُ
شَغَفًا بِهِ مِنْ زُمْرَةِ الْأَخْدَانِ

42-Ona olan sevgi bu yüzdendir ve dostlar arasında sadece onun güzelliği âşık olun-maya değer,

سُجِّحَ كَرِيمٌ بَازِلٌ خِلُّ الثَّقَى
خَرَقَ وَفَاقَ طَوَائِفَ الْفِتْيَانِ

43-İyi ahlâklı, şerefli, cömert, takva dostu ve yiğitlerin en şerefli odur,

فَاقَ الْوَرَى بِكَمَالِهِ وَجَمَالِهِ
وَجَلَالِهِ وَجَنَانِهِ الرَّيَّانِ

44-Kemali, güzelliği, celâli ve güzel kalbiyle, kâinatın en üstünü odur,

لَا شَكَّ أَنَّ مُحَمَّدًا خَيْرُ الْوَرَى
رَيْقُ الْكَرَامِ وَنُحْبَةُ الْأَعْيَانِ

45-Hiç şüphe yok ki, kâinatın en hayırlısı, en şerefli ve efendilerin en seçkini Muham-med'dir^{sav},

تَمَّتْ عَلَيْهِ صِفَاتُ كُلِّ مَرِيَّةٍ
خُتِمَتْ بِهِ نِعْمَاءُ كُلِّ زَمَانِ

46-Övülen sıfatların hepsi onunla kemale erdi. Ve nimetlerin hepsi onun şahsında tamamlandı,

وَاللَّهُ إِنَّ مُحَمَّدًا كَرِدَافَةٍ
وَبِهِ الْوُصُولُ بِسُدَّةِ السُّلْطَانِ

47-And olsun, Muhammed^{sav} Allah'ın halife-sidir. Ve Allah'a varmanın tek yolu odur,

هُوَ فَخْرُ كُلِّ مُطَهَّرٍ وَمُقَدَّسٍ
وَبِهِ يُبَاهَى الْعَسْكَرُ الرُّوحَانِي

48-Her temiz ve mukaddes olan Muham-med^{sav} ile şeref duymakta ve ruhanî ordu onunla övünmektedir,

هُوَ خَيْرُ كُلِّ مُقَرَّبٍ مُتَقَدِّمٍ
وَالْفُضْلُ بِالْخَيْرَاتِ لَا بِزَمَانِ

49-Bir kişinin fazileti önce veya sonra gel-mesiyle değil, yaptığı hayırlı işler ve iyilik-lerle belli olur. Bu sebepten dolayı Muham-med^{sav} hem Allah'a varmış olanların hem de O'nun yolunda ilerlemekte olanların en üstünüdür,

Maneviyat

وَالطَّلُّ قَدْ يَبْدُو أَمَامَ الْوَابِلِ
فَالطَّلُّ طَلٌّ لَيْسَ كَا التَّهْتَانِ

50-Hafif yağmur, bazen sağanak yağmurdan önce yağmasına rağmen hafiftir ve şiddetli yağmura benzemez.

بَطْلٌ وَحِيدٌ لَا تَطِيشُ سِهَامُهُ
ذُو مُصْمِيَّاتٍ مُوبِقُ الشَّيْطَانِ

51-Okuy şaşmayan ve hedefi tam vuran, şeytanı öldüren (Allah'ın) yegane pehlivanı sensin.

هُوَ جَنَّةٌ إِنِّي أَرَى أَثْمَارَهُ
وَقُطُوفُهُ قَدْ ذَلَّلَتْ لِحْنَانِي

52-Muhammed^{sav} bir bağıdır. Şüphesiz ben bu bağı meyveleriyle dallarının benim gönlüm için eğdirildiğini görmekteyim,

أَلْفَيْتُهُ بَحْرَ الْحَقَائِقِ وَالْهُدَى
وَرَأَيْتُهُ كَالدَّرِّ فِي اللَّمَعَانِ

53-Ben onu hakikat ve hidayet ummanı olarak buldum ve onu inci gibi parlar gördüm,

قَدْ مَاتَ عِيسَى مُطَرِّقًا وَنَبِيُّنَا
حَيٌّ وَرَبِّي إِنَّهُ وَافَانِي

54-İsa^{as} boyun eğip vefat etmiştir. Yaşamakta olan sadece Peygamberimizdir-^{sav}. Rabbim adına yemin olsun ki o benimle görüştü.

وَاللَّهُ إِنِّي قَدْ رَأَيْتُ جَمَالَهُ
بُعُيُونِ جِسْمِي قَاعِدًا بِمَكَانِي

55-Allah'a^{cc} yemin ederim ki, ben yerimden hiç kıpırdamadan, cismanî gözümle onun güzelliğini gördüm,

هَإِنْ تَظَنَّنْتَ ابْنَ مَرْيَمَ عَائِشًا
فَعَلَيْكَ إِثْبَاتًا مِنَ الْبُرْهَانِ

56-(Ey söylediğime inanmayan kimse!) Eğer sen İsa'nın yaşamakta olduğunu zannediyorsan, gel ve bunu ispatlamak için delil getir,

أَفَأَنْتَ لَأَقَيْتَ الْمَسِيحَ بِقِطْطَةٍ
أَوْ جَاءَكَ الْأَنْبَاءُ مِنْ يَقْظَانِ

57-Sen de İsa^{as} ile uyanık iken hiç görüştün mü? Ve hayatta olan herhangi birisi, sana böyle bir şeyden haber verdi mi?

أُنْظُرْ إِلَى الْقُرْآنِ كَيْفَ يُبَيِّنُ
أَفَأَنْتَ تُعْرِضُ عَنْ هُدَى الرَّحْمَنِ

58-Kur'an'a bak! O ne kadar net bir ifade ile İsa'nın öldüğünü söylemektedir. Sen Rahman'ın hidayetinden yüz mü çeviriyorsun?

فَاعْلَمْ بِأَنَّ الْعَيْشَ لَيْسَ بِثَابِتٍ
بَلْ مَاتَ عِيسَى مِثْلَ عَبْدٍ فَإِنْ

59-İyi bil ki İsa'nın yaşamakta olduğu ispatlanmış bir şey değildir. Tersine o, fanî bir kul gibi vefat etmiştir,

وَنَبِيُّنَا حَيٌّ وَإِنِّي شَاهِدٌ
وَقَدْ اقْتَطَفْتُ قَطَائِفَ اللَّقْيَانِ

60-Peygamberimiz ise hayattadır ve ben buna şahidim. Ben onunla görüşüp, görüşme meyvelerini toplamış bulunuyorum.

وَرَأَيْتُ فِي رَيْعَانٍ عُمْرِي وَجْهَهُ
ثُمَّ النَّبِيُّ بِيَقْظَتِي لَأَقَانِي

61-Ben daha gençken onun mübarek yüzünü gördüm. Bundan başka, Peygamber Efendimiz ben uyanık iken benimle görüştü,

إِنِّي لَقَدْ أَحْيَيْتُ مِنْ أَحْيَائِهِ
وَأَهَّا لِإِعْجَازٍ فَمَا أَحْيَانِي

62-Şüphesiz ben onun diriltmesiyle hayata kavuştum. Ne güzeldir bu mucize ve ne hoştur bana hayat vermesi!

يَا رَبِّ صَلِّ عَلَى نَبِيِّكَ دَائِمًا
فِي هَذِهِ الدُّنْيَا وَ بَعَثْ ثَابٍ

63-Ya Rabbi! Hem bu dünyada hem de ahirette, daima Peygamberine salat ve selam eyle!

يَا سَيِّدِي قَدْ جِئْتُ بِأَبْكَ لَاهِفًا
وَالْقَوْمُ بِالْإِكْفَارِ قَدْ أَذَانِي

64-Ey benim Efendim^{sav}! Kalbi yanık ızdıraplı bu mazlum, feryad ederek kapına geldi: Bak! Milletim bana kâfir diye eziyet çektiriyor,

يَفْرِي سِهَامُكَ قَلْبَ كُلِّ مُحَارِبٍ
وَيَشُجُّ عَزْمُكَ هَامَةَ الثُّعْبَانِ

65-Senin okun her savaşçının kalbini yaramakta ve azmin, her ejderhanın başını ezmektedir,

لِلَّهِ دُرُّكَ يَا إِمَامَ الْعَالَمِ
أَنْتَ السَّبُوقُ وَسَيِّدُ الشُّجْعَانِ

66-Ey kâinatın önderi ve cesurların cesuru! Sen herkesi geride bırakıp ilerledin.

أُنْظُرْ إِلَيَّ بِرَحْمَةٍ وَ تَحَنُّنٍ
يَا سَيِّدِي أَنَا أَحَقُّرُ الْغُلَمَانِ

67-Ey benim Efendim! Hakir, değersiz ve önemsiz bu kölen rahmet ve şefkat dolu bir bakışına muhtaçtır,

يَا حَبِّ إِنَّكَ قَدْ دَخَلْتَ مَحَبَّةً
فِي مُهْجَتِي وَمَدَارِكِي وَ جَنَانِي

68-Ey benim Efendim! Sen aşk ve sevgi yoluyla canıma, beş duyuma, aklıma ve gönlüme girdin,

مِنْ ذِكْرِ وَجْهِكَ يَا حَدِيقَةَ بَهْجَتِي
لَمْ أَخْلُ فِي لَحْظٍ وَلَا فِي أَنْ

69-Ey sevincimin kaynağı, seni düşünmeden bir an bile duramıyorum,

جِسْمِي يَطِيرُ إِلَيْكَ مِنْ شَوْقٍ عَالٍ
يَا لَيْتَ كَانَتْ قُوَّةُ الطَّيْرَانِ

70-Vücudum büyük bir aşk ve şevk ile sana doğru uçmak istiyor, keşke uçma yeteneğine sahip olsaydım.¹

Çeviren: Raşit Paktürk

¹ Ayna-yı Kemalât-ı İslâm; Ruhani Hazâin; s.590-594, c.5



**Ey Muhammed'in^{sav} Mesihine
inananlar;**

Mesihin^{as} sevdikleri, varlığı-
nın yeşeren dalları, kalkın,
Ahmediye Hilafetinin daha
da güçlenmesi için her türlü
fedakârlığı yapmaya hazır
olun. Böylece Allah'ın^{cc} ipine
sımsıkı sarılarak, Vadedilen
Mesihin^{as} itaat ettiği yüce efendisi

Resulüllah'ın^{sav} mesajını dünyanın her tarafına ulaştırabi-
lirsiniz. Ayrıca dünyada bulunan her kişiye, her bireye, on-
ların kurtuluşunun ancak ve ancak tek olan Allah^{cc} ile ger-
çek ilişki kurulmasında, dünya barışının Mehdi ve Mesihin
Cemaatine katılmakta olduğu, çünkü barış ve huzurla ilgili
ve bugün yeryüzünde hiçbir örneğine rastlanmayan gerçek
İslami talimatların yalnızca onda olduğunun mesajı yayıl-
malıdır.

Vadedilen Mesih'in^{as} 5. Halifesi ve Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı
Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba};
Hilafet'in 100. Yılı hutbesinden

Peygamberlerden alınan bir söz

Kuran-ı Kerim, Peygamber Efendimiz^{sav} dahil, peygamberlerden bir söz alındığını beyan etmiştir. Ayet-i kerime şöyledir:

وَإِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَمِنْكَ وَمِنْ نُوحٍ وَإِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ وَأَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا ﴿١﴾ لِيَسْأَلَ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ وَأَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿٢﴾

Hani Biz peygamberlerden kesin sözlerini almıştık. Senden, Nuh ve İbrahim'den, Musa ile Meryem oğlu İsa'dan (da söz almıştık.) Biz kendilerinden kesin söz almıştık. Bu, (Allah'ın) doğru olanlara doğrulukları hakkında sorması içindir. O, kâfirlere çok acı azap hazırlamıştır.¹

Bu ayette bahsedilen söz nedir? Kuran-ı Kerim'in bir ayeti ötekini açıklar prensibi gereği, Kuran-ı Kerim'i incelediğimizde bu sözün ne olduğu aşağıdaki ayette detaylı olarak beyan edilmiştir.

وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ قَالَ أَأَقْرَرْتُمْ وَأَخَذْتُمْ عَلَىٰ ذَٰلِكُمْ إِصْرِي قَالُوا أَقْرَرْنَا قَالَ فَاشْهَدُوا وَأَنَا مَعَكُمْ مِنَ الشَّاهِدِينَ

Hani Allah bütün peygamberlerden sağlam bir söz almıştı. "Size Kitap ve hikmet verdikten sonra, elinizde bulunan (kelâmı) gerçekleştiren bir peygamber gelince, ona mutlaka inana-caksınız ve ona mutlaka yardım edeceksiniz," demişti. "Bunu benimseyip, Benim için böyle bir sorumluluğu üstleniyor musunuz?" deyince, onlar (da,) "Evet benimsiyoruz," dediler. (Allah da,) "Öyleyse sizler şahit olun, Ben (de) sizinle beraber şahitlerdenim," (diye) bu-yurdu.²

Gelecek olan peygamberlere iman etmelerine dair alınan bu söz, ayette bahsedilen peygamberlerin ümmetini bağlar. Peygamber Efendimizden^{sav} de bu sözün alınmış olması on-dan sonra hiç kimsenin gelmeyeceği fikrini reddetmektedir. İmam Fahrüddin Razi^{ar} Âl-i İm-ran suresi, ayet 82'yi tefsir ederken şöyle der:

فَحَاصِلُ الْكَلَامِ أَنَّهُ أَوْجَبَ عَلَىٰ جَمِيعِ الْأَنْبِيَاءِ الْإِيمَانَ بِكُلِّ رَسُولٍ جَاءَ مُصَدِّقًا لِمَا مَعَهُمْ

"Özet olarak Hak Teâlâ bütün peygamberlere, talimatlarını doğrulayan bir peygamber ge-lince ona iman etmelerini vacip kılmıştır."³

Ayet-i kerimede "Size Kitap ve hikmet verdikten sonra, elinizde bulunan (kelâmı) gerçek-leştiren bir peygamber gelince, ona mutlaka inanacaksınız ve ona mutlaka yardım edecek-siniz" diye emir verilmiştir. Vadedilen Mesih^{as} da İslam Dini'ni desteklemek üzere geldiğine göre ona iman eden herkes Peygamber Efendimizden^{sav} alınan sözü yerine getirmiş olmak-tadır. Onu reddeden ise bu sözü yerine getirmemekten sorumlu tutulacaktır.

¹ El-Ahzab; Ayet 8-9

² Al-i İmran; Ayet 82

³ Razi, Tefsir-i Kebir, Cüz 7, Sayfa 114

Hatemü'n Nebiyyin kavramının gerçek anlamı

Bazı arkadaşlar “Hatemü'n Nebiyyin” ayet-i kerimesinin Ahmedi Müslümanlar ve diğer Müslümanlarca yapılan tefsirleri arasındaki farkı özet olarak bilmek isterler. Aşağıda bu meseleyi elimizden geldiğince özetlemeye çalışacağız. Müslüman Ahmediye Cemaatinden olmayan bazı hocaların dediklerine göre bizlerle onlar arasındaki temel ihtilaf bu Ayet üzerinde ortaya çıkıyormuş. Hâlbuki bizlerle onlar arasında inanış açısından hiçbir ihtilaf yoktur.

Onlar “bu ayet-i kerimeden sonra her türlü peygamberlik bitmiştir” demelerine rağmen, “Vadedilen Mesih kesinlikle Allah’ın peygamberi olarak dünyaya gelecektir” derler. Bu konuda Sünni ve Şii her iki mezhebin âlimleri hemfikirdir. Zaten Hz.Resulüllah^{sav} gelecek olan Mesih’e Sahih-i Müslim isimli hadis kitabında dört kere peygamber demiştir ve kendisine vahiy indirileceğini söylemiştir.¹

Biz onlara “inancınıza göre, gökte tekrar dünyaya gelmeyi bekleyen Mesih, bu dünyaya indiğinde peygamber olarak mı inecek? Yoksa Allah-u Teâlâ onun peygamberliğine el mi koyacak? Onu peygamberlik mertebesinden mahrum edip mi gönderecek? Bunları sorduğumuzda, “Hayır Mesih^{as} geldiğinde kesinlikle peygamber olacak ve onun peygamberliği reddeden kimse kâfir olacak” derler.²

Bu durumda biz onlara: “Bu inanca sahip olduğunuz için bizim ile sizin aranızda bir ihtilaf yoktur” deriz. Çünkü kıyametten önce geleceği vadedilen Mesih’in peygamber olarak geleceğine inanıyorsunuz. Biz de aynen sizin gibi, kıyametten önce geleceği vadedilen Mesih’in sıradan birisi olarak değil, peygamber olarak geleceğine inanırız.

İnanış bakımından aramızda hiçbir fark yoktur. İhtilafımız sadece gelecek olan Mesih’in kim olduğu konusundadır. Onlar eski Mesih gelecek derken, biz Resulüllah’ın^{sav} ümmetinden olan birisi gelecektir deriz. İkincisi onlara göre, Vadedilen Mesih çok sonraki bir zamanda gelecektir. Bize göre ise Mesih gelmiştir. İddialarına gelince: Peygamber Efendimizin^{sav} Hatemü'n Nebiyyin oluşundan sonra bu ümmetteki hiçbir fert nebi sıfatı alamaz. Yani peygamber ismiyle şereflendirilemez. Ama onların iddia ettiklerine göre bir peygambere ihtiyaç duyulursa eski ümmetten bir peygamber bu ümmete yeniden gelebilirmiş!

Bu inancın akıldan yoksun olduğu ve tezatlarla dolu olduğu ortadadır. Acaba artık peygamberin gelmesi neden yasaklandı? Bunun bir tek cevabı olabilir: “İnsanlar artık kıyamete kadar bir peygambere ihtiyaç duymayacak olduklarından artık bir peygamber gelmeyecektir.” Ama ne ilginçtir ki muhaliflerimiz bu ümmetin bir gün bozulacağına ve ancak bir peygamber vasıtasıyla düzeleceğine inanırlar. Ayrıca bu dünyanın, zamanı geldiğinde bir peygambere ihtiyaç duyacağını söylerler. İnanışlarına göre bozulmuş olan bu ümmet ancak bir peygamber vasıtasıyla yola gelecektir. Gördüğümüz gibi Ahmedi olmayanlarla ihtilaflarımız bir peygamberin gelip gelmeyeceği ile ilgili değildir. Gerçek ihtilafa gelince, Ahmedi Müslümanlara göre her ne zaman bir peygambere ihtiyaç duyulursa, Resulüllah’ın^{sav} ümmetinden

¹ Müslim, Kitabü'l Fiten

² Hicecü'l Kirame, s.431

Maneviyat

den birisine bu vazife verilecektir. Yani bu ümmetin bir ferdi insanları düzeltmek için görevlendirilecektir. Gayri Ahmedî Müslüman hocaların dediklerine göre de bu dünya, bir peygambere ihtiyaç duyduğu zaman, bu ümmetten biri değil, Hristiyanların peygamberi Hz.İsa'nın^{as} bizzat gelmesi suretiyle düzeltilecektir. Yani Hz. Resulullah^{sav} ebediyyen Hz.İsa'ya^{as} minnettar kalacaktır. Bu demektir ki: Onlara göre Muhammed^{sav} Ümmeti'nde hiçbir ana peygamber anası olmaya layık değildir.

Bu konudaki tezat dolu inanışlar Allah'ın yüce şanını dahi zedelemektedir. Örneğin; Allah-u Teâlâ bir taraftan Hatemü'n nebiyyin Ayet-i Kerimesi'ni indirip, bu ayette "artık hiçbir peygamberin gelmeyeceğini bildirirken diğer taraftan da bu dünyanın kıyametten önce bir peygambere ihtiyaç duyacağını bildirmiş. Böylelikle her iki sözü arasındaki çelişkisinden ötürü hâşâ zor durumda kalmış. Netice itibarıyla bu zor durumdan kurtulmak için bir çözüm üretmiş. Söz konusu çözüme göre, Hristiyanların peygamberi olan İsa^{as} binlerce sene gökte bekletilecekti ve insanoğlu bozulup peygambere ihtiyaç duyduğunda da dünyaya gönderilecekti.

Ama Kuran-ı Kerim İsa'nın tekrar gelişine müsaade etmemektedir. Kuran-ı Kerim İsa^{as} için:

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ...

O sadece İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderilmiştir,¹ buyurmuştur. Bunun manası şudur: İsa'nın^{as} peygamberliği sadece İsrailoğulları ile sınırlandırılmıştır.

Bir mümin bu inancı inceledikçe tezatlarını görüp hayrete düşer ve Hz. Resulullah'ın^{sav} anlattıkları arasında böyle bir tezatın olamayacağına iman ettiği için İsa'nın^{as} bizzat tekrar geleceği inancından vazgeçer. Değerli okuyucular! Ev ihtiyaçlarını gideremeyip, komşusundan yardım isteyen adamın ve ailesinin, özürlü veya yeteneksiz olduğu ortadadır. Çünkü kendi ailesine yardım edemeyip onları başkasına muhtaç duruma düşüren bir insan başkalarına nasıl yardımcı olabilir? Böyle bir durum onu küçük düşürüp yardıma koşan komşusunu yüceltir. Aynı şekilde Peygamber Efendimizin^{sav} ümmeti bir peygambere ihtiyaç duyduğunda, bu ümmetten hiç kimsenin ortaya çıkıp dünyayı düzeltmeyeceğini ve sonuç olarak dünyanın manevi ihtiyaçlarının bu ümmet tarafından karşılanamayacağını ileri süren bir inanış, Hz. Resulullah'ın^{sav} ve ümmetini küçük düşürüp, İsa^{as} ve ümmetini yüceltmektedir. Eski bir peygamberin dünyaya geri gelip bu ümmete hüküm sürmesi aslında "Hatemiyyet"e aykırıdır ama bu ümmetten birisinin Hz. Resulullah'ın^{sav} hizmetçisi olarak gelmesi, Peygamber Efendimizin şanını şerefini daha da yüceltecektir.

Kuran Kerim İsa'nın^{as} sadece İsrailoğullarına peygamber olarak gönderildiğini söylemektedir. Ama söz konusu inanca göre, ikinci gelişinde, İsa^{as} Kuran'ın söylediklerinin tersine bütün dünyaya peygamber olarak gelecekmiş. Şimdi İsa^{as} geldiğinde birisi

وَرَسُولًا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ...

¹ Al-i İmran suresi, ayet 50

Maneviyat

ayet-i kerimesini İsa'nın^{as} önüne koyarsa ve "Ey İsa, Kuran-ı Kerim senin sadece İsrailoğulları'na peygamber olarak gönderildiğini söylüyor. Nitekim senin bize hitap etmen yanlıştır. Sen git İsrailoğullarıyla uğraş" dediğinde İsa'nın cevabı ne olacak? Acaba Kuran'ın ayetini mi değiştireceğiz. Allah tarafından bütün dünyaya gönderilecek olan bir peygamber böyle bir kişiye doğal olarak şunu diyecektir: "Hayır bu ayet-i kerime eski peygamberliğim dönemi ile ilgilidir. Bu devirde benim peygamberliğimin kapsamı genişletildi. Ben artık tüm dünyanın peygamberiyim." İsa'nın^{as} bu şekilde gelişi yeni bir peygamberlik ile gelmesi demektir. İkinci gelişinde o, yeni bir peygamberlikle şereflendirilmedikçe, bütün dünyaya hükmedemez. Peygamber Efendimizin^{sav} anlattıklarına göre, kendisi ve diğer peygamberler arasındaki temel fark şudur; Kendisi'nden^{sav} önce gelen bütün peygamberler, küçük kabilelere veya kavimlere gönderildi. Bunun tersine Peygamber Efendimizin^{sav} peygamberliği bütün dünyayı kapsamaktadır. O halde, peygamberlikleri sadece kavimler ve kabilelerle sınırlı diğer peygamberlerden her hangi biri, nasıl Peygamber Efendimizin^{sav} peygamberliğine ortak edilebilir? Çünkü miras hakkı olmayan bir kişinin aile reisinin malından bir şeyler alma çabasında olması, malına ortak olmaya çalışması demektir. Ama babasının malından bir şeyler alan oğul, mirasçı olduğundan ona eş veya ortak olma çabasında değildir. Aynen bunun gibi, Resulullah'ın^{sav} manevi evladı olan bu ümmetin bir ferdi, peygamber olarak gönderildiği taktirde gelişi, Peygamber Efendimizin^{sav} "Hatemiyyet" makamına aykırı değildir. Çünkü o, Peygamber'in manevi evladı olduğundan, peygamberliği'ne ortak olmayıp, mirasçısı olduğundan, veraset yoluyla Peygamber Efendimizin^{sav} peygamberliğini devam ettirmektedir. Sonuç olarak böyle birisinin gelişi Efendimizin^{sav} peygamberliğinin devamıdır.

İsa'yı getirmekte ısrarcı olanlara: "İsa^{as} geldiğinde, Kuran ile mi yoksa İncil ile mi hükmedecek?" diye sordüğümüzda, İncil ile değil Kuran ile hüküm sürdüreceğini bize anlatırlar. Peki o halde; İsa^{as} Kuran-ı Kerim'in ince anlamlarını ve tefsirini nasıl öğrenecek? Gizli sırlarını nasıl anlayacak? Onları "Allah'u Teâlâ öğretecek" derler. Bunun manası şu: Kuran-ı Kerim Peygamber Efendimize^{sav} vahiy edildiği gibi, İsa'ya^{as} da vahiy edilecek. Böylelikle İsa^{as} bu konuda da hâşâ Peygamber Efendimize^{sav} ortak edilecek. Bütün bu uydurma inanışlardan sonra yine de ısrarla: "Gelecek olan İsa^{as} eski bir peygamberdir" derler.

Eski devirde kendisine İncil, ama ikinci gelişinde Kuran-ı Kerim vahiy edilen, ilk gelişinde İncil ile, ama ikinci gelişinde Kuran-ı Kerim ile hüküm süren, eski devirde peygamberliği sadece İsrailoğulları ile sınırlı tutulan, ama yeni gelişinde peygamberliğinin sınırları bütün dünyayı kapsayacak şekilde genişletilen bir peygamberin gelişine, "peygamberliği eski peygamberliktir" denilebilir mi?

Sonra hocalar Hz.Resulullah'ın^{sav} zaman bakımından, son peygamber olduğunu ileri sürerler. Bu da İsa'nın^{as} gelişi ile ilgili inanışlar arasındaki başka bir tezadı ortaya çıkarmaktadır. İsa^{as} dünyaya geldiği takdirde insanoğlunun en son peygamber olarak gördüğü kişi, Peygamber Efendimiz^{sav} değil, İsa^{as} olacak. Hani Peygamber Efendimiz^{sav} zaman açısından son peygamberdi. Aslında inanışların derinliğine indiğimizde açıkça anlaşılan şudur: Onlara göre zaman açısından son peygamber Peygamber Efendimiz^{sav} değil, İsa'dır^{sa}.

Böyle tezatlarla dolu bir inanışı Ahmediler reddederler. İnancımıza göre gelecek olan kim olursa olsun, hangi mertebe ve makam ile gelirse gelsin, Peygamberimizin^{sav} hizmetçisi

Maneviyat

olup, feyzinden feyzlenecek ve bereketinden bereketlenip bunu insanoğluna dağıtacaktır. O, itaat açısından en ileriye gittiği için Peygamber Efendimize^{sav} verilmiş olan vazife ona da verilecektir ve görevi,

لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ

“İslamiyet’in diğer dinlere üstün kılınması”¹ olacaktır.

İddia ettiklerine göre, “Hatemü’n nebiyyin” ayet-i kerimesinin inişiyle öyle bir peygamber dünyaya geldi ki, onun vücudunda bütün peygamberler son buldu. Böyle bir iddiaya göre peygamberlerin son bulması iki farklı şekilde olabilir. Birincisi; fiziksel olarak son bulması, ikincisi; manevi olarak feyz ve bereketlerinin sona ermesidir. Bu konudaki iddialarını ele alırsak iki sorumuz olacaktır. Peygamber Efendimizin^{sav} gelişinden önce zaten bütün peygamberler fiziksel anlamda vefat etmişti, onların fiziksel hayatı son bulmuştu. Bir tek İsa^{as} kalmıştı. İddia ettiklerine göre İsa^{as} Peygamber Efendimizden^{sav} önce hayatta olduğu gibi hâlâ göklerde yaşıyormuş. O halde söyleyin, kim kimi sona erdirdi? Kim kimin eliyle son buldu? Bu inanca göre doğal olarak Peygamber Efendimiz^{sav} İsa’yı^{as} sona erdirmiş değildir. Aksine İsa^{as} Peygamber Efendimizi^{sav} fiziksel açıdan hâşâ sona erdirmiştir.

Manevî açıdan feyz ve bereket dağıtma meselesine gelince; inancımıza göre, İsa dahil^{as}, Peygamber Efendimizin^{sav} gelişinden önce bütün peygamberlerin manevî feyzi ve bereketi tükenmişti. Ama iddia ettiklerine göre bütün peygamberlerin feyzi ve bereketi sona ermiş olup bir tek Hz.İsa’nın^{as} manevî feyzi ve bereketi hâlâ tükenmiş değildir. Aksine Peygamber Efendimizin^{sav} gelişinden sonra feyzi çoğalarak devam edecekmiş ve Peygamber Efendimizin^{sav} ümmeti bozulduğunda, hiç kimsenin feyzi ümmeti kurtaramazken, bir tek İsa’nın manevî feyzi ve çabasıyla ümmet yeniden düzelecekmiş. Hz.Resulüllah’ın^{sav} gelişinden sonra dahi İsa’nın^{as} feyzinin ve bereketinin sona ermeyip, kat kat artmış olduğunu iddia eden bu inanca göre, kim kimin feyzini ve bereketini sona erdirdi?

Ahmediye Cemaati’ne mensup Müslümanlar, “Hatemü’n Nebiyyin” ayet-i kerimesinin her iki anlamını da kabul ederler. Onlara göre, “Peygamber Efendimizin^{sav} gelişiyile ondan önceki tüm peygamberlerin fiziksel ve manevi hayatlarının her ikisi de son bulmuştur.

Ahzap Suresi’nin Hatemü’n nebiyyin ayetinde kullanılan “Hatem” kelimesine gelince, bu kelime Kuran-ı Kerim aracılığıyla Arapça’ya kazandırılmış bir kelime değildir. Bu kelimeyi günlük konuşmalarında da Araplar kullanagelmışlerdir. Nitekim bu kelimeyi anlamak için Araplar’ın bu kelimeyi ne amaçla kullandıklarını bilmemiz gerekir. Araplar bu kelimeyi hiçbir zaman, “zaman açısından son olan kişi” için kullanmazlar. Mesela İbn-i Sina’ya “Hatemü’l Etibba” ve büyük şairlerden birine “Hatemü’s Şuara” denilmiştir. Hindistan’da geçen meşhur tabip Hekim Acmel Han Bey’e “Hatemü’l Hükema” denilmiştir. Şimdi eğer “Hatem” kelimesinin anlamı zaman açısından son kişi demek ise, o zaman İbn-i Sina’ya “Hatemü’l Etibba” denildiğine göre, ondan sonra hiçbir tabibin olmaması gerekirdi. Aslında Araplar “Hatem” kelimesini kullandığında, o kişinin kendi meslek grubu içinde otorite olduğunu belirtmek isterler. Yani İbn-i Sina’ya “Hatemü’l Etibba” demekle onun son

¹ Tevbe suresi, ayet 33

Maneviyat

doktor olduğunu değil, tam tersine onun tıp otoritesi olduğunu söylemek isterler. Hz. Peygamber Efendimiz^{sav} bizzat bu kelimeyi kullandı ve Hz. Ali'ye^{ra} "Benim peygamberlerin hatemi olduğum gibi sen de evliyaların hatemisin"¹ dedi. Hocaların iddia ettiği anlamıyla bu Hadisi ele alacak olursak, Resulullah hâşâ şunu demek istemiş: Ey Ali! Ben peygamberlerin "Hatemi" olduğumdan dolayı ümmet içinden yeni bir peygamber gelemmez. Ama ihtiyaç duyulduğunda eski bir peygamber gelebilir. Aynen bunun gibi, sen "Hatemü'l Evliya" olduğundan, senden sonra bu ümmet içinden hiç kimse evlialık mertebesine yükselemez. Ama ihtiyaç duyulursa eski bir ümmetten bir evliya bu ümmete gönderilir."

Bu tezin her açıdan Kuran-ı Kerim'e ters düştüğü ortadadır. Çünkü Kuran-ı Kerim

أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ

"Allah'ın evliyelerine, hiç korku yoktur ve onlar üzülmeyeceklerdir"² buyurmaktadır. Ama hatem kelimesi ile ilgili hocaların dediğini kabul edecek olursak, bu ümmetten hiç bir evliyanın çıkmaması gerekirdi. Bu kelimeye yüklemek istedikleri anlam doğru ise, Allah'ı Teâlâ neden "Bu ümmet içindeki evliyalara, korku yoktur" buyurmaktadır.

Ama Ahmedi Müslümanların söylediği anlam Arapça dilinde en geniş şekliyle kabul görmüş anlamdır. Nitekim söz konusu Hadis'te bize göre Hz. Peygamber Efendimiz^{sav} şunu demek istemiştir: "Ey Ali ben peygamberlerin "Hatem"iyim. Yani onlar için son otoriteyim, eğer bir iddiacı benim yolumda ise benim düsturlarıma uyup izlerimi taşıyorsa o doğru peygamberdir, ama benim siretime, benim yoluma ters düşen iddiacı yalancıdır. Aynen bunun gibi eğer bir kişinin evliya olduğu söyleniyor ve o senin izlerini taşımıyorsa onun evliya olması da mümkün değildir."

Hz. Peygamber Efendimizin^{sav} sözlerinin hikmetlerini anlamaya çalışınca ne güzel anlamlar ortaya çıkmaktadır. Hocaların ortaya koyduğu mana korkunç sonuçlar doğurmaktadır. Ama Arapça dilinin desteklediği manayı bu devirdeki sahte tarikat şeyhleri ve evliyelerine uyguladığımızda onların iç durumu ortaya çıkmaktadır. Çünkü yaptıkları Hz. Ali'nin^{ra} yaptıklarına ters düşüyorsa, evliya olmadıkları anlaşılır.

Hatemü'n nebiyyin'in başka bir anlamı "Musaddıku'n nebiyyin" yani peygamberleri onaylayan peygamber demektir. Hatem aslında yüzük veya mühür demektir. Mühür onaylamak için kullanılır. Aslında bu iddia benzeri bulunmamış bir iddiadır. Gelmiş geçmiş hiçbir peygamber bu makama ermemiştir. Sadece Peygamber Efendimiz^{sav} bu makama nail olmuştur. Yani, sadece Peygamber Efendimiz^{sav} bütün peygamberlerin doğruluğunu onaylayan tek peygamberdir. Dünyaya yüzlerce peygamber geldi. Ama hiçbir peygamber başkasının doğruluğunu onaylamadı. Ancak Peygamber Efendimiz^{sav} kendisine iman edenlere: "Sizin sadece bana iman etmeniz yetmez, benden önce gelmiş, bildiğiniz ve bilmediğiniz bütün peygamberlere iman etmeniz gerekir" buyurdu. Nitekim Kuran-ı Kerim:

¹ Tefsir Es-safi, Ahzab Suresi, Hatemü'n Nebiyyin Ayeti'nin Tefsiri

² Yunus suresi, ayet 63

Maneviyat

أَمَنَ الرَّسُولُ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَكِهِ وَكِتَابِهِ وَرُسُلِهِ
لَا نَفَرُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْ رُسُلِهِ وَقَالُوا سَمِعْنَا وَأَطَعْنَا غُفْرَانَكَ رَبَّنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ

Rabbi tarafından kendisine indirilene, bu Peygamber (de) diğer müminler (de) inanırlar. Bunlardan her biri Allah’a, meleklerine, kitaplarına ve peygamberlerine inanır. “Allah’ın peygamberlerini birbirinden ayırt etmeyiz. İştittik ve itaat ettik. Yarabbi, affını dileriz. (Sonunda) dönüş (yine) Sanadır,” derler.

“Hatemü’n nebiyyin”in gerçek anlamı işte budur. Böyle bir manadan dolayı, İslamiyet’in karşısında bütün dinlerin boynu eğik olmakla kalmayıp, bütün peygamberler dahi Peygamber Efendimizin^{sav} minneti altındadırlar. Çünkü bir tek Peygamber Efendimiz^{sav} bütün peygamberlerin doğruluğunu onayladı.

“Hatemü’n nebiyyin”in anlamı “zaman açısından son peygamber” olarak kabul edilirse, bu manada nasıl bir fazilet olabilir? Hayırlı bir işte son olmanın nasıl bir fazileti vardır? Bu mana Resulullah’ın hangi üstünlüğünü ortaya koymaktadır?

“Hatemü’n nebiyyin” ayet-i kerimesi Peygamber Efendimizin^{sav} peygamberliğinin bütün âlemleri kapsadığını gösteren bir ayettir. Peygamber Efendimizden^{sav} önce hiçbir peygamber böyle bir iddiada bulunmamıştır. Mesela İsa^{as} kendisi dışında hiçbir peygamberin onayını gerekli kılmamıştır ve ona iman edenler diğer milletlere gelmiş olan peygamberlere iman etmek zorunda değildir. Tam tersine, bir kişi Hristiyan olurken başka bir milletin bir peygamberinin doğruluğunu onaylarsa İsa’yı^{as} yalancılıkla itham etmiş olur. Şimdi bugün eski peygamberlerden birisi peygamber olarak gelirse Müslümanlar ona neyin karşılığında iman edecekler. Hiç düşündünüz mü? Müslümanlar bu gelen eski peygambere iman ederken Peygamber Efendimizin^{sav} doğruluğunu reddetmek zorundadırlar. Çünkü İsa^{as} hiçbir zaman kendisi dışındaki başka bir peygambere iman etmek veya başka bir peygamberi onaylamak zorunda kalmamış ve kendisine iman edenlere de böyle bir şart koymamıştır. Aynı şekilde bir Hindu İsa’ya^{as} iman ederse o da kendi peygamberini reddetmek zorunda kalır. Bir Budist İsa’ya^{as} iman ederse o da kendi peygamberini reddetmek zorunda kalır v.s. Bu şekilde her millet kendi peygamberini reddederek İsa’ya^{as} iman edecektir. Ama Peygamber efendimiz^{sav} “Hatemü’n nebiyyin”dir. Yani onun peygamberliği bütün âlemleri kapsamaktadır. Bundan dolayıdır ki bugün bir kişi Peygamber Efendimize^{sav} iman ederken İsa’yı^{as} veya Musa’yı^{as} reddetmek zorunda değil, tam tersine onlara da iman etmek zorundadır. Aynı şekilde hangi millettense olursa olsun o Peygamber Efendimize^{sav} iman ederken gelmiş geçmiş tüm peygamberlere iman etmek zorundadır. İşte “Hatemü’n nebiyyin” budur. Yani bütün âlemleri kapsayan nübüvvet (peygamberlik). Hiçbir millet ve hiçbir ümmet bu Yüce Peygamberin^{sav} peygamberliği dışında kalmamıştır. İşte cihan şümül veya âlemleri kapsayan peygamberlik buna denir.

Aslında Hatemü’n nebiyyin ayeti yüce bir ayet’tir. Bünyesinde sayısız inciler toplamıştır. Benim anlattığım anlamıyla böyle yüce bir ayet hiçbir zaman hiçbir peygambere indirilmemiştir. Ayrıca bu ayetin ne zaman indirildiğine bakacak olursak, bilindiği gibi kâfirler Peygamber Efendimizi^{sav} soyu kesik olmakla itham ediyorlardı ve diyorlardı ki “Muhammed^{sav} “ebter”dir, bunun erkek çocuğu yoktur, bundan dolayı bunun soyu devam etmeyecektir.” Allah’u Teâlâ, Kuran-ı Kerim’de şöyle buyurdu:

Maneviyat

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَلَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

Muhammed^{sav} sizin gibi hiçbir erkeğin babası değildir. Genelde bu ayet şu şekilde çevrilir, “Muhammed^{sav} hiçbir erkeğin babası değildir.” Aslında bu doğru değildir, çünkü burada “ricalikum” kelimesi vardır, yani “Muhammed^{sav} sizin gibi hiçbir erkeğin babası değildir” Burada Allah’u Teâlâ şunu demek istiyor. “Bir insanın sizin gibi bir erkeğin babası olması utanç vericidir. Bundan dolayı Muhammed^{sav} sizin gibi hiçbir erkeğin babası değildir, lakin o Allah’ın Resulü’dür ve bundan da öte “Hatemü’n nebiyyin”dir. Yani peygamberlerin babasıdır.

الْوَلَدُ سِرٌّ لِأَبِيهِ

Araplar “El veledü sirrün li ebihi” yani oğul babasının karakterinin, izlerini taşır” der. Bu ayet indiğinde bu olay bilimsel olarak ispatlanmış değildi. Ama bugün herkes biliyor ki genler vasıtasıyla babanın izleri, karakteri, babadan oğula geçer. Allah’u Teâlâ, “Muhammed^{sav} Hatemü’n nebiyyindir” demekle şunu kasdediyor; eğer bir peygamber, tıpkı bir oğlun babasının izlerini taşıdığı gibi Muhammed’in^{sav} izlerini, karakterini, huyunu taşımıyorsa o zaman o peygamber değildir. Peygamberlik iddiasında bulunan her doğru peygamber, Peygamber Efendimizin^{sav} izlerini taşımak zorundadır.

Şu ana kadarki yazılanlardan şunu anladık ki, Hz.Muhammed^{sav} kendisinden önceki gelmiş ve geçmiş bütün peygamberlerin cismanî (fiziksel) ve manevî feyzini sona erdirmişti.

İkincisi Hz.Muhammed’in^{sav} peygamberliği bütün âlemleri kapsayan bir peygamberliktir. onun peygamberliği cihanşümul bir peygamberliktir.

Üçüncüsü o Hatemü’n nebiyyin, yani “Musaddıku’n Nebiyyin”dir ki bütün peygamberlerin doğruluğunu o onaylamıştır.

Dördüncüsü peygamberlik iddiasında bulunan doğru peygamberlerin babasıdır, yani bu peygamberler Peygamber Efendimizin^{sav} izini taşımak zorundadırlar.

Şimdi burada bir sorumuz var. Peygamber Efendimiz^{sav} öncekilerin feyzini durdurdu, bunu anladık ama acaba Peygamber Efendimizin^{sav} kendi manevî oğulları, varisleri olacak mı, olmayacak mı? Eğer Muhammed^{sav} dünyaya gelmek suretiyle kendi feyzini de durdurmuş ise o zaman ondan önceki peygamberler az da olsa feyizlerini insanoğluna dağıtmak açısından hâşâ Peygamber Efendimizden^{sav} daha iyi değil miydiler? Ama Kuran-ı Kerim bu iddiayı tamamıyla reddetmektedir. Ve Kuran-ı Kerim diyor ki “Muhammed^{sav} kendisinden önceki bütün peygamberlerin cismanî ve manevî feyizlerini durdurdu. Onların feyzini sona erdirdi. Ama kendi feyzini öylesine devam ettirdi ki, hiçbir manevî nimet, ödül ve makam onun manevî feyzinin dışında kalmadı.

Derleyen: Raşit Paktürk

İngiltere’de yeni bir Ahmediye Camii daha açıldı



Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Mirza Masrur Ahmed^{atba} Hazretleri tarafından 4 Mart 2012 günü UK-Middlesex’te yeni **Beytül Aman Camii** açıldı. Bu, bu yıl Birleşik Krallık’ta açılan camiler dizisinin üçüncüsü oldu.

Cami açılışına John McDonnell, Southall Ealing, Virendra Sharma dahil olmak üzere bölgenin ileri gelenleri ve bir çok misafir katıldı.

Vadedilen Mesih’in^{as} 5. Halifesi Hz. Mirza Masrur Ahmed^{atba} sessiz dua sonrası caminin açılışını gerçekleştirdi.



Mirza Masrur Ahmed Hazretleri sadece bir cami inşa etmenin yeterli olmadığını söyledi. Saf bir kalp ile ve Allah’ı hoşnut etmek arzusuyla dolu kişilerle insanlığa hizmet etmenin vazgeçilmez olduğunu ve her Ahmedi Müslümanın gerçek İslam’ın bir elçisi olmak için çaba sarfetmesi gerektiğini söyledi.

Maneviyat



Sayın Abdul Latif Han, hoş geldiniz konuşması yaparak; Müslüman Ahmediye Cemaati'nin neredeyse bir asır boyunca Birleşik Krallık'ta var olduğunu ve bu dönem boyunca dünyada barış ve dinlerarası hoşgörüyü yaymak için çaba gösterdiğini vurguladı.



Müslüman Ahmediye Cemaati Başkanı Hazreti Mirza Masrur Ahmed^{atba}, dünyanın her yerinde barış ve adaletin sağlanması için, medyayı sorumlu ve adil bir şekilde nüfuzunu kullanmaya çağırdı.

AMJ Uluslararası Basın Sekreteri

Sayfa Kısayolu: www.alislam.org/e/1629